

Čak Polanik

▼
**BORILACKI
KLUB**

B
books

Naslov originala:
Chuck Palahniuk
FIGHT CLUB

Copyright © 1996 by Chuck Palahniuk

sa engleskog prevela:
Milena Bumbulović
Štampa OCR:
H.A.X. 2005 NS

Bumbulović
u o o k s

Beograd, 2000.
Priprema i idejno rešenje korica: Izdavač

Štampa: KOLORGRAF, Beograd

Tiraž: 1000

ID = 86650124

© Copyright za Jugoslaviju: Milena Bumbulović
Sva prava prevoda i objavljivanja zadržava izdavač

Prvo pravilo borilačkog kluba glasi...

...o borilačkom klubu se ne priča

*Za Kerol Meander,
koja trpi sve moje ispade*

Zahvalnica

Hteo bih da se zahvalim sledećim osobama za njihovu ljubav i podršku uprkos svim onim užasnim stvarima koje su se, kao što vam je poznato, dogodile.

Ina Gebert Džef Plit Majk Kif Majki Vern Smit Suzi Vitelo Tom Spenbauer Džerald Hauard Edvard Hibert Gordon Grauden Denis Stoval Lini Stovul Ken Foster Monika Drejk Fred Palahnjuk
www.crowarez.org

www.bosnaunited.net

TAJLER MI NALAZI posao kelnera, posle toga mi Tajler gura pištolj u usta i govori, prvi korak ka večnom životu je da moraš da umreš. Ipak, tokom dugog vremena, Tajler i ja bili smo najbolji prijatelji. Ljudi me uvek pitaju, da li sam znao za Tajlera Durdena.

Sa cevi pištolja nabijenom u moje grlo, Tajler govori - Mi nećemo zaista umreti.

Jezikom mogu da napipam rupe za prigušivanje koje smo izbušili u cevi pištolja. Najveći deo buke koju pucanj napravi potiče od gasova koji se šire, a tu je i jedva čujni zvučni udar koji metak pravi zato što putuje toliko brzo. Da bi se napravio prigušivač, dovoljno je da izbušite rupe u cevi pištolja, mnogo rupa. To dopušta gasu da izađe i usporava metak do brzine ispod brzine zvuka.

Izbuši rupe pogrešno i pištolj će ti razneti ruku.

- Ovo nije prava smrt - kaže Tajler. - Bićemo legende. Nećemo ostariti.

Jezikom guram cev pištolja do obraza i kažem, Tajlere, ti misliš na vampire. Zgrada u kojoj se nalazimo, za deset minuta više neće postojati. Uzmite 98-procentni koncentrat pušljive azotne kiseline i kiselinu dodajte tri puta veću količinu sumporne kiseline. Uradite to u kadi sa ledom. Zatim pipetom dodajte glicerine, kap po kap. Dobićete nitroglicerine.

Znam to, zato što Tajler to zna.

Pomešajte nitroglicerine sa strugotinom i dobićete fin plastični eksploziv. Mnogi mešaju nitroglicerine sa pamukom i dodaju epsomit kao sulfat. I ovo može da obavi posao. Neki, pak, koriste parafin pomešan sa nitroglicerinom. Meni to sa parafinom nikad nije uspelo.

Tako smo Tajler i ja na vrhu zgrade „Parker-Moris”, sa pištoljem nabijenim u moja usta, i čujemo staklo kako se razbija. Pogled preko ivice. Dan je oblačan, čak i na ovoj visini. Ovo je najviša zgrada na svetu i vetar je na ovoj visini uvek hladan. Na ovoj visini je tako tiho, dobiješ osećaj da si jedan od onih majmuna koje šalju u svemir. Radi svoj mali posao za koji si obučen.

Povuci polugu.

Pritisni dugme.

Ne razumeš ništa od toga, i onda samo umreš.

Na sto devedeset prvom spratu gledaš preko ivice krova, i ulica ispod tebe je išarana čupavim tepihom ljudi; stoje, gledaju gore. Staklo koje se slomilo jeste prozor tačno ispod nas. Prozor se rasprskava na jednoj strani zgrade, a onda izleće kancelarijski ormar, veliki poput crnog frižidera; tačno ispod nas taj ormar sa šest ladica pada preko klisuraste ivice zgrade, i pada, lagano se okrećući, i pada, smanjujući se, i pada, nestajući u okupljenim ljudima.

Negde na nekom od sto devedeset i jednom spratu ispod nas, svemirski majmuni Komiteta za nevaljalstvo projekta „Haos” divljaju, uništavajući svako parčence istorije.

Ona stara izreka, da uvek ubijaš onog koga voliš, pa, vidite, deluje u oba smeru.

Kada ti je pištolj nabijen u usta a njegova cev u tvojim zubima, možeš da izgovaraš samo samoglasnike.

Stigli smo do naših poslednjih deset minuta.

Drugi prozor na zgradi se razleteo i staklo se raspršilo, nalik na blistavo jato ptica, da bi se zatim pojavio pisaći sto od tamnog drveta, vredno guran, pedalj po pedalj od strane Komiteta za nevaljalstvo, lagano se pomaljavući iz zgrade, sve dok se napokon nije nagnuo i skliznuo preko ivice, pretvorivši se u magičnog letača na svom putu do okupljene gomile.

Zgrada „Parker-Moris” za devet minuta više neće postojati. Uzmite dovoljno eksplozivnog želatina i omotajte njime noseće stubove bilo čega, i uspećete da srušite bilo koju građevinu na svetu. Morate ga dobro nabiti oko stubova i čvrsto omotati vrećama peska, kako bi eksplozija raznela stubove, a ne parking prostor oko njih.

Ovu „uradi sam” priču nećete naći ni u jednom udžbeniku istorije.

Tri načina da se napravi napalm: Pod jedan, možete pomešati jednake količine benzina i koncentrisanog soka od pomorandže. Pod dva, možete pomešati jednake količine benzina i „diet-kole”. Pod tri, možete rastopiti izdrobljene mačje otpatke u benzinu, i mešati, sve dok smesa ne postane gusta.

Sada me pitajte kako se pravi nervni gas. Oh, ili svi oni ljudi automobili-bombe.

Devet minuta.

Zgrada „Parker-Moris” će se srušiti, svih sto devedeset jedan sprat, lagano poput drveta koje pada u šumi. Čuvaj se, pada drvo. Možeš da srušiš bilo šta. Baš čudno, kad pomisliš da će ovo mesto na kome sada stojimo postati samo tačkica na nebu.

Tajler i ja na ivici krova, pištolj u mojim ustima, a ja se pitam koliko je ovaj pištolj čist.

Skroz zaboravljamo na čitav ovaj Tajlerov ubistvo-samoubistvo posao, dok posmatramo drugi kancelarijski ormar kako klizi iz zgrade, ladice kako se prevrću u vazduhu i na stotine belih papira zahvaćenih promajom kako lete, nošeni vetrom.

Osam minuta.

Zatim dim, dim počinje da izlazi kroz razbijene prozore. Ekipe za rušenje će detonirati inicijalnu kapislu za nekih osam minuta. Inicijalna kapisla će detonirati eksploziv, noseći stubovi će se raspasti i fotoserijal zgrade „Parker-Moris” će ući u sve istorijske knjige.

Serijal od pet uzastopnih fotografija. Ovde je prikazana zgrada, kako stoji. Druga slika; zgrada će biti pod uglom od osamdeset stepeni. Zatim, zgrada pod uglom od sedamdeset stepeni. Zgrada pod uglom od četrdesetpet stepeni na četvrtoj slici, kada konstrukcija počne da popušta i zgrada poprimi lučni izgled. Poslednji snimak, građevina sa svih svojih sto devedeset i jednim spratom obrušava se na Nacionalni muzej, koji je Tajlerov pravi cilj.

- Ovo je naš svet, naš svet - kaže Tajler - i ovi potčinjeni ljudi su mrtvi.

Da sam znao na šta će sve ovo da izađe, bio bih više nego srećan da sam već mrtav, i u Raju.

Sedam minuta.

Na vrhu zgrade „Parker-Moris” sa Tajlerovim pištoljem nabijenim u moja usta. Dok stolovi i kancelarijski ormari i kompjuteri meteorski padaju na gomilu oko zgrade i dim izbija kroz razlupane prozore a tri bloka dalje ekipa za rušenje gleda na sat; znam samo ovo: pištolj, anarhija, eksploziv, sve to je, u stvari, zbog Marle Singer.

Šest minuta.

Mi smo u nekakvom trouglu. Ja želim Tajlera. Tajler želi Marlu, Marla želi mene.

Ja ne želim Marlu, i Tajler ne želi da mu budem u blizini... više ne. Ovde se ne radi o *ljubavi*, u smislu *voljenja*. Ovde se radi o *vlasništvu*, u smislu *posedovanja*.

Bez Marle, Tajler ne bi imao ništa.

Pet minuta.

Možda ćemo postati legende, možda nećemo. Ne, čekaj malo.

Gde bi bio Isus da niko nije napisao jevanđelja?

Četiri minuta.

Jezikom guram cev pištolja ka obrazu i kažem, hoćeš da budeš legenda, Tajlere, brate, načiniću te legendom. Ja sam ovde od početka.

Sećam se svega.

Tri minuta.

BOBOVE VELIKE RUKE zaklopile su se oko mene, utisnuvši me u mrak između njegovih novih, znojavih sisa, koje su visile onako ogromne, velike kao što zamišljamo Boga da je veliki. Hodam po podrumu crkve prepune muškaraca sa kojima se sastajem svake noći: ovo je Art, ovo je Pol, ovo je Bob; Bobova široka pleća me teraju da pomislim na horizont. Bobova gusta plava kosa ličila je na ono što dobijete kada vam se pena za učvršćivanje kose zove „vajarska pena“; kosa mu je bila tako čvrsta i plava, sa savršenim razdeljkom.

Grleći me, Bobovi dlanovi su pritiskali moju glavu o te nove sise, iznikle usred njegovih bačvastih grudi.

- Sve će biti u redu - kaže Bob. - Samo se ti isplači.

Od kolena pa do čela osećam hemijske reakcije u Bobu, kako sagoreva hranu i kiseonik.

- Možda su ga otkrili na vreme - kaže Bob. - Možda je seminoma. Sa seminomom imaš skoro sto posto šansi da preživiš.

Bobova ramena se polako skupljaju, zatim trzaj, trzaj, trzaj od grčevitih jecaja. Ramena se šire; uvlačenje vazduha. Trzaj, trzaj, trzaj.

Dolazio sam ovamo svake nedelje za poslednje dve godine, i svake nedelje Bob me obujmi svojim rukama, i ja plačem.

- Plači samo - govori Bob i uvlači vazduh i jeca, jeca, jeca. - Hajde, samo se ti isplači.

Veliko vlažno lice se smestilo na vrhu moje glave, i ja se gubim u njegovoj telesini. Tada plačem. Plač vam je pri ruci u tom zagušljivom mraku, kada ste ušuškani u nekome, kada vidite da će sve što ćete ikada postići na kraju završiti u smeću.

Sve na šta ste ikada bili ponosni biće bačeno.

I ja sam se izgubio unutra.

Za gotovo nedelju dana, to je najpribližnije što sam bio spavanju.

Tako sam upoznao Marlu Singer.

Bob plače zato što su mu, pre šest meseci, odstranjeni testisi. Sledi hormonska terapija. Bob ima sise zato što mu je nivo

testosterona previsok. Ako se nivo testosterona podigne, telo ti luči estrogen da bi uspostavilo ravnotežu.

Zaplačem upravo tada zato što gledam život koji se pretvara u ništavilo, možda čak i ne samo ništavilo, već zaborav.

Previše estrogena, i dobiješ sisetine.

Lako je plakati kada jednom shvatiš da će te svi koje voliš odbaciti ili umreti. U dovoljno dugom vremenskom intervalu, svačije šanse da preživi padaju na nulu.

Bob me voli zato što misli da su i moji testisi odstranjeni.

Oko nas, u podrumu episkopalne crkve svetog Trojstva, na sofama kupljenim na otpadu, nalazi se možda dvadesetak muškaraca i samo jedna žena, svi u parovima, većina plače. Neki parovi su nagnuti jedan ka drugom, glava pritisnutih uho-uz-uho, kao što rvači stoje, čvrsto spojeni. Muškarac sa onom jedinom ženom stavlja svoje laktove na njena ramena, rukama obuhvata njenu glavu i plače na njenom vratu. Ženino lice se izvija na jednu stranu i njena ruka prinosi cigaretu.

Virim ispod pazuha Velikog Boba.

- Čitav moj život - plače Bob. - Zašto bilo šta radim, ne znam.

Jedina žena ovde, u „Preživelim muškarcima zajedno”, grupi za podršku obolelima od tumora, ta žena puši svoju cigaretu pritisnuta težinom muškarca naslonjenog na nju, i pogled joj se ukršta sa mojim.

Prevarant.

Prevarant.

Prevarant.

Kratke, zamršene crne kose, velikih očiju kao u japanskim crtanim filmovima, mlečno bele puti, u žućkastoj haljini sa dezenom tamnih ruža, ova žena je bila i u mojoj grupi za podršku obolelima od tuberkuloze u petak uveče. Bila je na mom okruglom stolu posvećenom melanomi u sredu uveče. U ponedeljak uveče bila je u mojoj „Odlučni vernici” grupi za obolele od leukemije. Razdeljak na sredini njene glave je iskrivljena munja bele kože.

Kada tražite ove grupe za podršku, shvatite da sve one imaju nekakva nejasno optimistična imena. Moja grupa od četvrtka uveče posvećena krvnim parazitima zove se „Slobodni i čisti”.

Grupa koju posećujem za moždane parazite zove se „Iznad i izvan”.

I ovog nedeljnog popodneva u „Preživelim muškarcima zajedno”, u podrumu episkopalne crkve Svetog Trojstva, ta žena je ovde, ponovo.

Da stvar bude još gora, ne mogu da plaćem dok me ona gleda.

To je inače moj omiljeni deo, da beznadežno plaćem dok me Veliki Bob drži u svom naručju. Svi mi vredno radimo sve vreme. Ovo je jedino mesto na kome se zaista opuštam i predajem.

Ovo je moj odmor.

Posetio sam moju prvu grupu za podršku pre dve godine, nakon što sam bio kod lekara zbog nesanice koja me ponovo muči.

Tri nedelje nisam mogao da spavam. Tri nedelje bez sna, i sve počne da biva nalik vantelesnom iskustvu. Moj doktor je rekao - Nesanica je samo simptom nečeg većeg. Pronađi u čemu, u stvari, leži problem. Slušaj svoje telo.

Ja sam samo hteo da spavam. Hteo sam male plave „amital-sodijum” tablete od dvesta miligrama. Hteo sam crveno-plave „tuinal” kapsule, karmin crvene „sekonale”.

Moj doktor je rekao da žvaćem koren valerijane i više vežbam. Na kraju ću zaspati.

Po izmoždenom, nalik na bajato voće, izgledu koje je moje lice na kraju poprimilo, rekli biste da sam umro.

Moj doktor je rekao, ako hoću da vidim pravu patnju, treba da svratim do Prve Pričesne crkve utorkom uveče. Da vidim moždane parazite. Da vidim degenerativne bolesti kostiju. Organske moždane disfunkcionalnosti. Da vidim kako izdržavaju bolesni od raka.

I, otišao sam.

U prvoj grupi u koju sam otišao, bilo je upoznavanje: ovo je Alis, ovo je Brenda, ovo je Dover. Svi se osmehuju, sa tim nevidljivim pištoljem uperenim u njihove glave.

Nikada nisam dao svoje pravo ime grupama za podršku.

Mali kostur od žene po imenu Kloj, sa pantalonama koje joj na turu tužno vise prazne, Kloj mi kaže da je najgora stvar kod njenih moždanih parazita to što niko neće da ima seks sa njom. Gledam je,

tako blizu smrti da je njeno osiguravajuće društvo već isplatilo polisu od sedamdeset pet hiljada dolara, a sve što Kloi želi je da se kresne, po poslednji put. Ne želi intimnost, samo seks.

Šta čovek na to da kaže? Mislim, šta da kažeš.

Kod Kloi je čitavo to umiranje počelo tako što se osećala malo umornom, a sada je suviše mrzi da ide na terapije. Pornografski filmovi, ona drži pornografske filmove u svom stanu.

Tokom francuske revolucije, rekla mi je Kloi, žene u zatvoru, vojvotkinje, baronice, markize, ili šta su već bile, one bi se kresnule sa svakim muškarcem koji bi se popeo. Kloi mi je dahtala u vrat. Popni se. Uzjaši. Tucaj se da ubiješ vreme.

La petite mort. Francuzi to tako zovu.

Kloi je imala pornografske filmove, ako sam bio zainteresovan. Amil-nitrat. Vazelin.

U normalnim okolnostima, imao bih erekciju. Naša Kloi je, međutim, kostur umočen u žuti vosak.

Pošto Kloi izgleda onako kako izgleda, ja nemam ništa. Čak ni to. Ipak, Kloino rame dodiruje moje dok sedimo na čupavom tepihu, poredani u krug. Zatvaramo oči. Sada je Kloin red da nas povede u meditaciju, i njene reči su nas odvele u vrt spokojstva. Kloi nas je vodila uzbrdo do dvorca sa sedam vrata. Unutar dvorca nalazilo se sedam vrata, zelena vrata, žuta vrata, narandžasta vrata i Kloi nas je vodila otvarajući svaka vrata, plava vrata, crvena vrata, bela vrata i otkrivala šta se tamo nalazi.

Zatvorenih očiju, zamišljali smo naš bol kao belu kuglu isceljujuće svetlosti koja lebdi oko naših nogu i penje se do naših kolena, struka, naših grudi. Naše čakre se otvaraju. Čakra srca. Čakra glave. Kloina priča nas uvodi u pećine gde se upoznajemo sa našim unutarnjim životinjama moći. Moja je bila pingvin.

Pod pećine bio je prekriven ledom i pingvin je rekao, klizaj se. Bez ikakvog napora, klizali smo kroz hodnike i tunele.

Onda je došlo vreme za grljenje.

Otvorite oči.

Ovo je bio terapijski fizički kontakt, rekla je Kloi. Svi treba da izaberu partnera. Kloi mi se bacila oko vrata i zaplakala. Ima donji veš bez bretela kod kuće, plakala je. Kloi ima ulja i lisice, i plakala je

dok sam ja posmatrao sekundaru na mom satu kako jedanaest puta opisuje pun krug.

I tako, nisam plakao u mojoj prvoj grupi za podršku, pre dve godine. Nisam plakao ni u mojoj drugoj grupi, kao ni u trećoj. Nisam plakao na krvnim parazitima, ili raku creva, ili organskim moždanim poremećajima.

Tako je to sa nesanicom. Sve je toliko udaljeno, kopija kopije kopije. Nesanica te udalji od svega, ništa ne dotičeš i ništa ne dotiče tebe.

Onda se pojavio Bob. Kada sam prvi put otišao do raka testisa, veliki cmizdravko, dobrica po imenu Bob, prišao mi je u „Preživelim muškarcima zajedno” i počeo da plače. Veliki slinavko je poleteo preko prostorije kada je došlo vreme za zagrljaj, pognutih ramena, ruku opuštenih pored tela. Njegova plačljiva brada spuštena na grudi, njegove oči već skupljene i ispunjene suzama. Vukući noge nevidljivim koleno-uz-koleno koracima, Bob klizi preko podrumskog poda da bi mi se bacio oko vrata.

Bob je aterirao na mene.

Bobove velike ruke su me obujmile.

Veliki Bob je isceđen. Sva ta mladost-ludost i oni konjski steroidi. Njegova sopstvena teretana, Veliki Bob je bio vlasnik teretane. Bio je oženjen tri puta. Reklamirao se, i da li sam ga video na televiziji, ikada? Čitav „kako uraditi” program za povećanje grudnog koša bio je praktično njegov izum.

Stranci sa tako iskrenim pristupom totalno me unerveže, ako znate na šta mislim.

Bob nije znao. Možda se samo jedan od njegovih „huevosa” spustio, a on je znao da je to znak za uzbunu. Bob mi je pričao o postoperativnoj hormonskoj terapiji.

Većina bodibildera koji uzimaju previše testosterona dobiće ovakve sise.

Morao sam da pitam Boba šta misli pod „huevosi”. Huevos, rekao je Bob. Gonade. Muda. Dragulji. Testisi. U Meksiku, gde kupuješ steroide, zovu ih „jaja”.

Razvod, razvod, razvod, rekao je Bob i pokazao mi fotografiju na kojoj, ogroman i na prvi pogled nag, pozira u kožnim gaćicama na nekakvom takmičenju. To je glup život, rekao je Bob, ali kada stojiš

sav napumpan i obrijan na sceni, sa masnim tkivom svedenim u telu na oko dva procenta, hladan i čvrst kao beton, zahvaljujući diureticima, a zaslepljen svetlom i ogluueo od mikrofonije iz zvučnika, možeš samo da čekaš sudijino naređenje: - Ispružite desni kvadriceps, napnite i držite.

- Ispružite levu ruku, napnite biceps i držite.

Ovo je bolje nego pravi život.

Punom parom, rekao je Bob, ka kanceru. Onda je bankrotirao. Imao je dvoje odrasle dece koja mu nisu uzvraćala pozive.

Lek za sise bio je da ih doktor zaseče i izvuče sav sadržaj.

To je sve čega se sećam zato što me je Bob upravo u tom trenutku objumljivao svojim rukama i polagao glavu na mene. Onda sam se izgubio u zaboravu, tamnom i tihom i potpunom, a kada sam se napokon odvojio od njegovih mekih grudi, prednji deo Bobove majce bio je vlažni otisak mog uplakanog lica.

Ovo je bilo pre dve godine, na mojoj prvoj noći sa „Preživelim muškarcima zajedno”.

Na gotovo svakom sledećem sastanku, Veliki Bob je uspevao da me rasplače.

Nikada se više nisam vratio doktoru. Nikad nisam žvakao koren valerijane.

Ovo je bila sloboda. Gubitak svake nade je sloboda. Ako ništa nisam govorio, ljudi u grupi su pretpostavljali najgore. Plakali su jače. Ja sam plakao jače. Tek što baciš pogled uz stepenice, i već te nema.

Vraćajući se kući sa grupa za podršku, osećao sam se živim više nego ikada. Nisam bio domaćin ni kanceru, ni krvnim parazitima; bio sam mali topli centar oko koga buja život sveta.

I, spavao sam. Ni bebe ne spavaju ovako dobro.

Svake večeri sam umirao, i svake večeri se rađao.

Uskrsnut.

Do ove večeri; dve uspešne godine sve do večeras, zato što ne mogu da plačem dok me ova žena gleda. Zato što ne mogu da udarim o dno, ne mogu ni da budem spašen. Moj jezik misli da je okružen grubim tapetama, toliko sam izgrizao meso sa unutrašnje strane mojih obraza. Nisam spavao već četiri dana.

Kada me ona gleda, ja sam lažov. Ona je prevarant. Ona je lažov. Na večerašnjem upoznavanju, predstavili smo se: ja sam Bob, ja sam Pol, ja sam Teri, ja sam Dejvid.

Nikad nisam davao moje pravo ime.

- Ovo je grupa za rak, je li tako? - rekla je.

Onda je rekla - Pa, zdravo, ja sam Marla Singer.

Niko čak nije rekao Marli koji rak je u pitanju. Potom smo svi bili zauzeti uspavlivanjem našeg unutarnjeg deteta.

Muškarac i dalje plače u njen vrat, a Marla uvlači još jedan dim iz svoje cigarete.

Posmatram je između Bobovih drhtavih sisa.

Što se Marle tiče, ja sam lažnjak. Otkada sam je po drugi put video, ne mogu da spavam. Ipak, ja sam prvi bio prevarant, osim ako možda svi ovi ljudi ne lažu u vezi svojih bolesti, i kašljanja, i tumora, čak i Veliki Bob, taj veliki cmizdravko. Taj slinavko.

Samo pogledajte tu njegovu izvajanu frizuru.

Marla puši i sada koluta očima.

U ovom trenutku, Marlina laž reflektuje moju, i laži su sve što mogu da vidim. Usred svih njihovih istina. Svi se drže jedni za druge i rizikuju da podele svoj najgori strah, da smrt grabi krupnim koracima ka njima, i da je cev pištolja već prislonjena na njihove vratove. Tako, Marla puši i koluta očima, a ja, ja sam zakopan ispod ovog jecajućeg tepiha, i odjednom se čak i smrt i umiranje svelo na plastično cveće na video snimku, kao nešto što se zapravo ne događa.

- Bobe - kažem - zgnječićeš me. - Pokušavam da šapućem, ali odustajem od toga. - Bobe. - Pokušavam da govorim tiho, a onda se proderem. - Bobe, moram da idem u klonju.

Ogledalo visi nad lavaboom u kupatilu. Ako je šablon tačan, videću Marlu Singer u „Iznad i izvan“, grupi za moždane disfunkcionalnosti. Marla će biti tu. Naravno, Marla će biti tu, a ono što ću ja uraditi jeste, da sednem pored nje. I nakon predstavljanja i meditacije, dvorca sa sedam vrata, bele kugle isceljujuće svetlosti, pošto otvorimo naše čakre, kada dođe vreme za zagrljaj, zgrabiću tu malu kučku.

Sa njenim rukama priklještenim na leđa i mojim usnama pritisnutim o njeno uho, reći ću, Marla, ti najobičniji prevarante, gubi

se.

Ti veliki turisto.

Kada se sledeći put sretnemo, reći ću, Marla, ne mogu da spavam dok si ti ovde. Meni je ovo potrebno. Gubi se.

PROBUDIŠ SE NA „Er Harbor internešenelu”.

Prilikom svakog uzletanja i sletanja, kada se avion previše nagne na jednu stranu, ja se molim da se srušimo. Taj trenutak, kada smo blizu smrti, bespomoćni i kao ljudski duvan popakovani u trupu aviona, leći moju nesanicu snagom narkolepsije. Tako sam upoznao Tajlera Durdena.

Probudiš se na „O'Hari”.

Probudiš se na „La Gvardiji”.

Probudiš se na „Loganu”.

Tajler je radio skraćeno radno vreme kao kinooperater. Zbog svoje prirode, Tajler je radio samo noću. Ako bi kinooperater javio da je bolestan, udruženje bi pozvalo Tajlera. Neki ljudi su noćni ljudi.

Neki ljudi su dnevni ljudi. Ja bih samo danju mogao da radim.

Probudiš se na aerodromu „Dales”.

Osiguranje isplaćuje trostruki iznos ako umreš na poslovnom putu. Molio sam se za rušilačko smicanje vetra. Molio sam se za pelikane usisane u turbine, i olabavijene zavrtnje, i led na krilima. Pri poletanju, dok bi avion, uvučenih zakrilaca, grabio po pisti, a mi na našim sedištima postavljenim u uspravan položaj, ugašenih cigareta i sličnih stvari, i sklopljenih stočića, sa ručnim prtljagom smeštenim u odeljke za prtljag iznad naših glava, dok bi nam kraj piste jurio u susret, molio sam se da se srušimo.

Probudiš se na aerodromu „Lav Fild”.

U kino-operaterskoj kabini, ako je bioskop bio dovoljno star, Tajler bi menjao rolne filma. Kada morate da promenite rolne, imate dva projektora na raspolaganju, od kojih je samo jedan uključen.

Znam ovo zato što Tajler to zna.

Na drugom projektoru čeka sledeća rolna filma. Većina filmova stiže u šest ili sedam rolni, koje se puštaju jedna za drugom. Noviji bioskopi, oni spajaju sve rolne u jednu, pet stopa dugu. Ovako ne morate da imate dva projektora i da menjate rolne, menjate napred-nazad, prva rolna, promena, rolna broj dva na drugom projektoru, promena, rolna broj tri na prvom projektoru.

Promena.

Probudiš se na aerodromu „SiTak”.

Proučavao sam ljude na avionskim brošurama. Žena pluta po okeanu, njena smeđa kosa raspletana iza leđa, njeno jastuče za spašavanje čvrsto priljubljeno uz njene grudi. Oči su širom otvorene, ali žena se niti smeši niti mršti. Na drugoj slici, ljudi smireni kao induske krave posežu sa svojih sedišta za maskama sa kiseonikom koje su izletele iz svojih ležišta na plafonu.

Ovo mora da je u slučaju opasnosti.

Oh.

Gubimo pritisak u kabini.

Probudiš se, i nalaziš se na „Vilou Ran” aerodromu.

Stari bioskop, novi bioskop; da bi preneo film u naredni bioskop, Tajler mora film da vrati u rolne, njih šest ili sedam. Male rolne spakovane u par šestougaoih čeličnih kofera. Svaki kofer na vrhu ima dršku. Podigneš jedan i dobiješ iščašenje ramena. Toliko su teški.

Tajler je kelner na banketima, opslužuje stolove u hotelu u centru grada, i Tajler je kinooperater učlanjen u udruženje kino-operatera. Ne znam koliko dugo je Tajler radio sve ove noći kada ja nisam mogao da spavam.

U starim bioskopima, gde se film prikazuje sa dva projektora, kinooperater mora stalno da bude prisutan, kako bi zamenio projektore tačno u deliću sekunde, da publika ne bi primetila pauzu kada rolna na prvom projektoru dođe do kraja. Morali biste da potražite bele tačke na gornjem desnom uglu ekrana. Ovo je upozorenje. Gledajte film, i videćete dve tačke na kraju rolne.

- Opekotine od cigareta - tako ih zovu u poslu.

Prva bela tačka, to je upozorenje od dva minuta. Morate da uključite drugi projektor, tako da uhvati brzinu.

Druga bela tačka je upozorenje da vam je ostalo još pet sekundi. Uzbuđenje. Stojite između dva projektora i kabina je pakleno vruća od ksenonskih sijalica od kojih, ako ih pogledate, očas oslepite. Prva tačka bljesne na ekranu. Zvuk sa filma dolazi iz velikog zvučnika iza filmskog platna. Kino-operaterska kabina je zvučno izolovana, pošto unutar kabine vlada prava kakofonija zvukova od nazubljene pucketave filmske trake koja prolazi kroz objektiv brzinom od šest

stopa u sekundi, deset kadrova po stopi trake; šezdeset kadrova u sekundi pucketavo prolazi, uz zvuk sličan štektanju mitraljeza. Dva projektora istovremeno rade, a vi stojite između njih i držite poluge njihovih zatvarača. Na zaista starim projektorima, postoji alarm na sredini kalema.

Čak i nakon televizijskog prikazivanja filma, upozoravajuće tačke će i dalje biti tamo. Čak i na avionskim projekcijama.

Kako se film polako namotava na kotur, ovaj se polako usporava, a naredni kotur sa trakom mora da ubrza. Pri kraju trake, kotur sa novom trakom jako se ubrza i uključi alarm koji vas upozorava da sledi promena trake.

Mrak je vreo od toplote sijalica iz projektora, a alarm zvoni. Stojite tako između dva projektora sa polugom u svakoj ruci, i gledate ugao ekrana. Druga tačka bljesne. Brojite do pet. Zaklopite jedan zatvarač. Istovremeno, otkočite drugi.

Promena.

Film se nastavlja.

Niko u publici nema pojma.

Alarm postoji kako bi kinooperater mogao da odrema. Kinooperater radi dosta toga što ne treba. Nema svaki projektor alarm. Kod kuće, ponekad se probudiš u mračnoj sobi, obliven hladnim znojem, jer misliš da si zaspao u kabini i zaboravio da promeniš trake. Publika će te psovati. Što se publike tiče, njihov film iz snova je upropašćen i menadžer će odmah da zove Udruženje.

Probudiš se na aerodromu „Krisi Fild”.

Draži putovanja uočavam na svakom koraku, taj sićušan život. Odem u hotel, sićušni sapun, sićušni šamponi, buter za jednokratnu upotrebu, sićušno pakovanje tečnosti za ispiranje usta i četkica za zube za jednokratnu upotrebu. Sedaš u standardno avionsko sedište. Problem je što su ti ramena preširoka. Tvoje alisa-u-zemlji-čuda noge odjednom su kilometarske, tako dugačke da dodiruju noge putnika na sedištu ispred tebe. Stiže večera, minijaturni pileći „kordon blu”, dečji pribor-igračke, neka vrsta „uradi sam”, da imaš čime da se zanimaš.

Pilot je uključio „vežite svoje pojaseve” znak, i molili bismo vas da se uzdržite od šetnje po avionu.

Probudiš se na aerodromu „Mejgs Filds”.

Ponekad, Tajler se probudi u mraku, izbezumljen od užasa da je propustio promenu trake, ili da se film pokidao ili skliznuo u projektor, sasvim dovoljno da zupci probuše liniju rupa kroz zvučnu traku.

Kada se traka sa zvukom tako probuši, svetlost sijalica probije kroz nju i umesto govora, možeš da uživaš u oštrom helikopterskom *hvuš hvuš hvuš* zvuku svaki put kada se svetlost probije kroz rupe na traci.

Šta još kinooperater ne bi trebalo da radi: Tajler pravi slajdove od najboljih pojedinačnih kadrova iz filma. Prvi film sa potpuno obnaženim grudima koga se ljudi sećaju, bio je sa golom glumicom Endži Dickinson.

Do trenutka kada je kopija ovog filma stigla iz bioskopa sa Zapadne obale u bioskope na Istočnoj obali, „golišava” scena je nestala. Jedan kinooperater je uzeo kadar. Drugi kinooperater je uzeo kadar. Svi su hteli snimak gole Endži Dickinson. Porno film je stigao u bioskope i ovi kino-operateri, pa, neki od njih su napravili kolekcije koje su ušle u legendu.

Probudiš se na „Boing Fild” aerodromu.

Probudiš se na „L.A.X.” aerodromu.

Večeras je avion gotovo prazan, pa se slobodno razbaškari na sedištu i ispruži. Ispružiš se u cik-cak, savijena kolena, savijen u struku, ruke ispružene preko tri ili četiri sedišta. Podešavam časovnik na dva sata ranije, ili tri sata kasnije, po pacifičkom, centralnom ili istočnom vremenu; nekad izgubiš, nekad dobiješ sat vremena.

Ovo je tvoj život i on se, minut po minut, primiče kraju.

Probudiš se na aerodromu „Klivilend Hopkins”.

Probudiš se na aerodromu „SiTak”, ponovo.

Ti si kinooperater i umoran si i besan, ali ti je uglavnom toliko dosadno da počinješ da uzimaš pornografske kadrove koje je sakupio neki drugi kinooperater i koje si pronašao zaturene u nekoj kutiji, i da ubacuješ zumirani kadar nabreklog crvenog penisa ili razjapljene vlažne vagine u drugi film.

To je jedna od onih pustolovina kućnih ljubimaca, kada su kuca i maca zaboravljeni na putu od strane njihovih gazda, i sada moraju sami da pronađu put kući. Na trećoj rolni, odmah posle scene u kojoj su kuca i maca, koji imaju ljudske glasove i pričaju jedno sa drugim, upravo završili sa jelom iz neke kante za smeće, bljesne erekcija.

Tajler radi to.

Jedan kadar filma na ekranu traje šesnaestinu sekunde. Podelite sekundu na šesnaest jednakih delova. Toliko dugo se vidi erekcija. Uzdiže se visok kao kuća nad publikom koja se davi u kokicama, klizav, crven i užasan, i niko ga ne vidi.

Probudiš se na „Loganu”, ponovo.

Ovako putovati je grozno. Idem na sastanke na koje moj šef neće da ide. Hvatam beleške. Zvaćemo vas.

Gde god da idem, idem da bih primenio formulu. Da bih sačuvao tajnu.

To je prosta računica.

To je čitava priča.

Ako novi automobil koji je napravila moja kompanija krene iz Čikaga ka zapadu brzinom od 100 kilometara, i zadnji diferencijal blokira i kola se slupaju i izgore sa svim putnicima zarobljenim unutra, da li moja kompanija treba da opozove proizvodnju?

Upišete broj vozila u polje (A) i pomnožite ga verovatnoćom kvara (B), zatim rezultat pomnožite prosečnim iznosom poravnjanja van suda (C).

A puta B puta C jednako je X. Toliki će vam biti iznos troškova ako ne opozovete proizvodnju.

Ako je X veće od troškova opoziva, onda se ide na opoziv, i nikom ništa.

Ako je X manje od troškova opoziva, onda proizvodnju ne obustavljamo.

Gde god da idem, čekaju me izgorele, zgužvane karoserije automobila. Znam gde je sakriven sav prljav veš. Time osiguravam svoj posao.

Hoteli, restoranska hrana. Gde god da idem, sklapam sićušna prijateljstva za jednokratnu upotrebu sa ljudima koji sede pored mene od „Logana” do „Krisija”, do „Vilou Rana”.

Ja sam koordinator projekata opoziva, kažem prijatelju za jednokratnu upotrebu koji sedi pored mene, ali gradim karijeru kao perač sudova.

Probudiš se na „O'Hari”, ponovo.

Tajler je posle toga ubacivao sliku penisa u svaki film. Zumirane kadrove, obično, ili vaginu veličine Grand Kanjona sa sve ehoom,

veliku kao kuća i nabreklu od krvi, dok Pepeljuga igra sa svojim princem a publika gleda. Niko se nije požalio. Ljudi su jeli i pili, ali veče više nije bilo isto. Ljudi osete mučninu ili počnu da plaču, a da ne znaju zašto. Samo bi kolibri mogao da uhvati Tajlera na delu.

Probudiš se na „Džej-Ef-Keju”.

Topim se i rastem u trenutku sletanja, kada jedan točak zatutnji po pisti, a avion se nagne na jednu stranu kao da odlučuje da li da se ispravi ili prevrne. U tom trenutku, ništa više nije važno. Baciš pogled uz stepenice i veče te nema. Ni tvog prtljaga. Ništa više nije važno. Čak ni tvoj zadah iz usta. Kroz prozore dopire samo tama i ujednačena grmljavina motora. Avion se nagne pod pogrešnim uglom, i više nikad nećeš morati da popunjavaš zahtev za povraćaj putnih troškova. Računi koji se traže za sve troškove preko dvadeset dolara. Više nikad nećeš morati da ideš na šišanje.

Udarac, i drugi točak se nađe na pisti. Stakato otvaranja stotinu kopči pojaseva za vezivanje, i vaš prijatelj za jednokratnu upotrebu pored kojeg ste sedeli i zamalo poginuli, kaže vam: Nadam se da ćete stići na vaš sledeći let.

Aha, ja takođe.

Toliko traje vaš zajednički trenutak. I život teče dalje.

I nekako, čistim slučajem, Tajler i ja smo se upoznali.

Bilo je vreme godišnjeg odmora.

Probudiš se na aerodromu „L.A.X.”

Ponovo.

Tajler i ja smo se upoznali tako što sam ja otišao na nudističku plažu. Bio je to sam kraj leta i bio sam pospan. Tajler je bio nag i znojav, isprljan peskom, mokre kose koja je visila u pramenovima i prekrivala mu lice.

Tajler je bio tu mnogo pre nego što smo se ja i on upoznali.

Tajler je izvlačio klade iz vode i vukao ih kroz plažu. Na mokrom pesku, već ih je postavio u polukrug, razmaknute nekoliko santimetara, uspravljene u visini njegovih očiju. Tu su već bile četiri klade, i kada sam se probudio, posmatrao sam Tajlera kako vuče petu kladu kroz plažu. Tajler je iskopao rupu ispod jedne od klada, a zatim jedan kraj klade podizao, sve dok ova nije skliznula u rupu i ostala tako uspravljena, nagnuta pod blagim uglom.

Probudiš se na plaži.

Bili smo jedini ljudi na plaži.

Uz pomoć štapa, Tajler povlači pravu liniju u pesku, dugu nekoliko stopa. Tajler se vraća i ispravlja jednu od klada, nogom nabijajući pesak oko nje.

Bio sam jedini koji je ovo gledao.

Tajler je doviknuo - Da li znaš koliko je sati?

Ja uvek nosim sat.

- Da li znaš koliko je sati?

Gde, pitao sam.

- Ovde - rekao je Tajler. - Ovde, sada.

Bilo je četiri i šest minuta, popodne.

Nakon izvesnog vremena, Tajler je seo prekrštenih nogu u senku koju su pravile klade. Tajler je sedeo nekoliko minuta, zatim ustao i otišao na plivanje, vratio se i obukao majicu i bermude, i krenuo. Morao sam da pitam.

Morao sam da saznam šta je to Tajler radio dok sam ja spavao.

Da sam mogao da se probudim na nekom drugom mestu, u drugo vreme, da li bih se probudio kao neka druga osoba?

Pitao sam, da li je Tajler umetnik.

Tajler je slegnuo ramenima i pokazao mi kako su klade bile šire pri dnu. Tajler mi je pokazao liniju koju je nacrtao u pesku, i kako je pomoću nje merio dužinu senke koju je svaka klada bacala.

Ponekad se probudiš, i moraš da se zapitaš gde se nalaziš.

Ono što je Tajler napravio, bila je senka džinovske ruke. Samo što su sada prsti bili dugi kao kod Nosferatua, a palac prekratak, ali on je rekao da će tačno u pola pet ruka biti savršena. Tog jednog minuta, džinovska senka ruke bila je savršena, i on je taj jedan minut sedeo u senci savršenstva koje je sam stvorio.

Probudiš se, i nisi nigde.

Jedan minut je dovoljan, rekao je Tajler, čovek mora da se pomuči, ali taj jedan minut savršenstva vredan je muka. Trenutak je najviše što možeš da očekuješ od savršenstva.

Probudiš se, i to je dovoljno.

Njegovo ime bilo je Tajler Durden, i on je bio kinooperater učlanjen u Udruženje, i bio je kelner na banketima u hotelu u centru grada, i dao mi je svoj broj telefona.

Tako smo se upoznali.

VEČERAS SU OVDE svi uobičajeni moždani paraziti. „Iznad i izvan” je uvek dobro posećena. Ovo je Piter. Ovo je Aldo. Ovo je Marsi.

Zdravo.

Upoznavanje, narode, ovo je Marla Singer, i ovo je prvi put da je sa nama. Zdravo, Marla.

U „Iznad i izvan” obično počinjemo sa kratkim prepričavanjem novosti. Grupa se ne zove „Parazitski moždani paraziti”. Nikada nećete čuti nekog da kaže „paraziti”. Svima je uvek bolje i oporavljaju se. Oh, ovi novi lekovi. Svi su umakli opasnosti. Ipak, kuda god se okreneš, srećeš se sa iskolačenim očima od petodnevnog glavobolje. Žene otiru neželjene suze. Svi nose nalepnice sa svojim imenom, i ljudi koje srećeš svakog utorka uveče čitave godine, oni ti prilaze, spremni za rukovanje, pogleda prikovanog za tvoju nalepnicu sa imenom.

Mislim da se nismo upoznali.

Niko nikad neće reći, *paraziti*. Reći će, *agens*.

Oni ne kažu, *lek*. Oni će reći, *terapija*.

Na brifingu, neko će reći kako se agens raširio po njegovoj kičmenoj moždini i sada odjednom nema više kontrolu nad svojom levom rukom. Agens je, neko će reći, isušio moždanu opnu, tako da mu se sada mozak povlači u lobanji, izazivajući napade.

Poslednji put kada sam bio ovde, žena po imenu Kloi svečano je objavila jedinu dobru vest koju je imala. Kloi je polako ustala, pridržavajući se za drveni naslon svoje stolice, i rekla kako više nema strah od smrti.

Večeras, posle upoznavanja i prepričavanja novosti, devojka koju prvi put sada vidim, sa nalepnicom na kojoj je pisalo Glenda, kaže da je Kloina sestra, i da je prošlog utorka u dva ujutru, Kloi napokon umrla.

Oh, ovo bi trebalo da bude tako slatko. Već dve godine Kloi je plakala u mom naručju tokom „vremena za zagrljaj”, a sada je mrtva, mrtva u zemlji, mrtva u urni, mauzoleju, kolumbarijumu. Oh, dokaz

da jednog dana razmišljate i jurcate unaokolo, a već sledećeg ste mrtvi, pretvoreni u hladno đubrivo, zakusku za crve. To je ono zadržujuće čudo smrti i bilo bi tako slatko da nije, oh, izvesne osobe.

Marla.

Oh, i Marla me opet gleda, izdvojena među svim ovim moždanim parazitima.

Lažljivica.

Prevarant.

Marla je prevarant. Ti si prevarant. I svi ovi ovde, kada se štrecaju ili trzaju, grče i ridajući padaju, i kada im farmerke u predelu prepona postanu tamnoplave, pa, sve to je samo jedna velika predstava.

Večeras me meditacija, odjednom, nigde ne vodi. Iza svih sedmoro vrata u dvorcu, zelenih vrata, narandžastih vrata, nalazi se Marla. Plava vrata, Marla je tu. Lažov. U meditaciji koja me vodi kroz pećine do moje unutarnje životinje moći, moja životinja moći je Marla. Puši svoju cigaretu, koluta očima. Lažov. Crna kosa i napućene francuske usne. Prevarant. Usne nalik na italijanske sofe od crne kože. Ne možeš da umakneš.

Kloi je bila prava stvar.

Kloi je izgledala onako kako bi izgledao kostur Džoni Mičel, ako biste ga naterali da se osmehuje i šeta okolo i bude jako fin prema svima. Zamislite taj Kloin kostur veličine insekta, kako leti kroz riznice i galerije njene unutrašnjosti, u dva ujutru. Njen puls, sirena, objavljuje: Spremite se za smrt kroz deset, devet, osam sekundi. Smrt nastupa za sedam, šest...

Te noći, Kloi je trčala kroz lavirint svojih umirućih vena, i kanale koji su se rasprskavali, razlivajući vrelu limfu. Nervi isplivavaju kao isprepletane žice kroz tkivo. Gnojni čirevi, vreli beli biseri, otiču u okolnom mesu.

Poslednje upozorenje, pripremite se da evakuišete utrobu za deset, za devet, osam, sedam.

Pripremite se da evakuišete dušu za deset, za devet, osam.

Kloi šljapka, do gležnjeva u nagomilanoj tečnosti iz svojih propalih bubrega.

Smrt će otpočeti za pet.

Pet, četiri.

Četiri.

Svuda oko nje, parazitski život se raspršuje, lumpujući oko njenog srca.

Četiri, tri.

Tri, dva.

Kloi se penje, ruku pred ruku, uz naboranu sluzokožu svog grla.

Smrt otpočinje za tri, za dva...

Mesečina probija kroz njena otvorena usta. Pripremite se za poslednji dah, sada.

Evakuacija.

Sada.

Duša napušta telo.

Sada.

Smrt počinje.

Sada.

Oh, ovo bi trebalo da bude tako slatko, još sveža uspomena na toplu hrpicu po imenu Kloi u mom naručju, a Kloi je sada negde mrtva.

Ali ne, Marla me gleda.

Tokom meditacije, širim ruke da u zagrljaj primim moje unutarnje dete, a to dete je Marla koja puši svoju cigaretu. Nema bele kugle isceljujuće svetlosti. Lažov. Nema čakri. Zamislite vaše čakre kako se otvaraju poput cvetova, a u centru svakog od njih usporen snimak eksplozije ugodne svetlosti.

Lažov.

Moje čakre ostaju zatvorene.

Kada se meditacija završi, svi se protežu i vrte glavom, i pomažu jedni drugima da ustanu. Terapeutski učinak fizičkog kontakta. Kada je došao red na zagrljaje, prelazim tri koraka da stanem ispred Marle koja me upitno gleda u oči kao što i ja gledam druge u očekivanju najave nastavka večeri.

Hajde sada svi, najava stiže, zagrlite svog suseda.

Moje ruke se sklapaju oko Marle.

Izaberite večeras nekog posebnog.

Marline nikotinske ruke su zadenule za njen pojas.

Ispričajte tom nekom kako se osećate.

Marla nema rak testisa. Marla nema tuberkulozu. Ona ne umire. Okej, u nekom intelektualno-pametujućem filozofskom smislu, svi mi umiremo, ali Marla ne umire na način na koji Kloi umire.

Najava je stigla, podelite bol sa nekim.

Dakle, Marla, kako ti se sviđaju ovi ovde?

Otvorite se u potpunosti.

Dakle, Marla, gubi se. Gubi se. Gubi se.

Marla zuri u mene. Ima braon oči. Ušne školjke su joj se skupile oko rupica za minđuše, bez minđuša. Inje od sasušene, mrtve kože prekriva njene ispucale usne.

Samo napred, plači.

- Ni ti ne umireš - kaže Marla.

Oko nas, parovi stoje, jecaju pridržavajući se jedni za druge.

- Odaj me - kaže Marla - i ja ću odati tebe.

Onda ćemo da podelimo nedelju, kažem ja. Marlini neka budu koštane bolesti, moždani paraziti i tuberkuloza. Ja ću da zadržim rak testisa, krvne parazite i organske moždane poremećaje.

Marla kaže - A šta je sa rakom creva?

Devojka je uradila svoj domaći.

Podelićemo rak creva. Ona dobija prvu i treću nedelju svakog meseca.

- Ne - kaže Marla. Ne, ona hoće sve. Tumore, parazite. Marline oči se sužavaju. Nije ni sanjala da može da se oseća ovako fenomenalno. Po prvi put se oseća živom. Njena koža je čistija. Čitavog svog života, nije videla mrtvu osobu. Nije mogla da ima pravi osećaj života, sve dok nije dobila priliku da život uporedi sa njegovom suprotnošću. Oh, sada svuda vidi umiranje i smrt i gubitak i žalost. Plač i jezu, užas i pokajanje. Sada kada zna kuda svi mi idemo. Marla oseća svaki trenutak svog života.

Ne, neće da napusti nijednu grupu.

- Neću da se vraćam onom što sam nekada osećala - kaže Marla. - Radila sam u pogrebnim zavodima da bih se osećala dobro u sopstvenoj koži, samo zato što dišem. Pa šta ako nisam mogla da nađem posao u struci.

Onda se vrati svom pogrebnom zavodu, kažem ja.

- Pogrebni zavodi nisu ništa u poređenju sa ovim - kaže Marla.

Parovi oko nas dvoje otiru suze, šmrcaju, tapšu se po leđima i razdvajaju.

Ne možemo oboje da dolazimo, govorim joj.

- Onda nemoj da dolaziš.

Meni je ovo potrebno.

- Onda idi na pogrebe.

Svi ostali su se razdvojili, i hvataju jedan drugog za ruke, za zajedničku molitvu za kraj. Puštam Marlu.

Završna molitva.

Dve godine.

Muškarac me hvata za ruku. Muškarac uzima Marlinu ruku.

Molitva počinje, i po običaju, osećam ushićenost. Oh, blagosloveni bili. Oh, blagoslovi nas u našem besu i našem strahu.

- Dve godine? - Marla naginje glavu da mi šapne.

Oh, blagoslovi nas, i čuvaj nas.

Svi koji bi me možda primetili za ove dve godine su ili mrtvi ili ozdravili, pa se više nisu vratili.

Pomozi nam i pomozi nam.

- Okej - kaže Marla - okej, okej, možeš da uzmeš rak testisa.

Veliki cmizdravi Bob mi plače na ramenu. Hvala.

Povedi nas našoj sudbini. Povedi nas miru.

- Nema na čemu.

Tako sam upoznao Marlu.

FRAJER IZ OBEZBEĐENJA sve mi je detaljno objasnio.

Nosači prtljaga mogu da ignorišu koferu koji kucaju. Frajer iz obezbeđenja, on je nosače prtljaga zvao Bacači. Moderne bombe ne kucaju. Ali, zbog kofera koji vibrira, nosači prtljaga, Bacači, moraju da zovu policiju.

Počeo sam da živim sa Tajlerom zato što većina avio-prevoznika ima takvu politiku u vezi kofera koji vibrira.

Kada sam kretao sa aerodroma „Dales”, sve moje stvari bile su u tom jednom koferu. Kada puno putuješ, naučiš da spakuješ uvek iste stvari. Šest belih košulja. Dvoje crnih pantalona. Ono osnovno što ti treba da preživiš.

Putni budilnik.

Bežični električni brijač.

Četkica za zube.

Šest gaća.

Šest pari crnih sokni.

Kako se ispostavilo, moj kofer je vibrirao na odlasku sa „Dalesa”, kako mi je onaj iz obezbeđenja rekao, pa je policija izvadila kofer iz aviona. Sve mi je bilo u tom koferu. Moj pribor za održavanje kontaktnih sočiva. Jedna crvena kravata sa plavim prugama. Jedna plava kravata sa crvenim prugama. To su pukovske, a ne klupske oznake. I jedna dobra crvena kravata.

Spisak svih onih stvari koje su kod kuće obično stajale obešene o vrata moje spavaće sobe.

Moj dom je bio stan na petnaestom spratu solitera, jedan od onih luksuznih kutijica za udovice i mlade poslovne ljude. Reklamni prospekt je obećavao stopu debeo betonski pod, tavanicu i zidove između mene i okolnih stereo uređaja ili uključenih televizora. Stopa betona i klima uređaj, i prozori koje ne možeš da otvoriš, tako da će se, i pored osveživača i regulatora vazduha, svih sedamnaest hiljada hermetičkih stopa osećati na poslednji obrok koji si jeo, ili na tvoju poslednju posetu klozetu.

O, da, tu su i kuhinjske radne ploče i niskovoltažne halogene svetiljke.

Ipak, stopu debeo beton je veoma važan, kada se tvom prvom susedu baterija na slušnom aparatu istroši, pa mora da gleda kviz na TV-u odvrnutom do daske. Ili, kada vulkanska eksplozija plamtećeg gasa i otpadaka koji su nekada bili tvoja salonska garnitura i lične stvari, probije tvoje od-poda-do-plafona prozore i odjedri nadole u plamenu, da bi ostavila tvoj stan, i to samo tvoj, kao razorenu ugljenisanu betonsku rupu nasred zgrade.

Takve stvari se dešavaju.

Sve, uključujući i tvoj set tanjira od ručno rađenog zelenog stakla sa majušnim mehurićima i nepravilnostima, trunčicama peska, dokaz da su ih izradile poštene, jednostavne ruke urođeničkog, aboridžinskog, ili tako nekog, naroda, pa, ti tanjiri su razneseni u eksploziji. Zamisli ostatke zavesa koje su nekada dosezale od poda do plafona, kako u plamenim trakama lepršaju na vrelom vetru.

Petnaest spratova iznad grada, sve te stvari padaju u plamenu, treskajući i razbijajući se o svačije automobile.

Što se mene tiče, dok idem ka zapadu, uspavam pri 0,83 maha ili 455 milja na sat, brzo, u pravom smislu te reci, FBI demontira moj kofer na napuštenoj pisti na „Dalesu”. U devet od deset slučajeva, kaže tip iz obezbeđenja, vibracije potiču od električnog brijača. Ovog puta u pitanju je bio moj brijač na baterije. Drugi put je to vibrator.

Frajer iz obezbeđenja mi je to rekao. Ovo se desilo kada sam stigao na svoje odredište, bez kofera, taman kada sam se spremao da ga taksijem odvezem kući, samo da bih otkrio moju flanelsku posteljinu u komadima razbacanu po zemlji.

Zamislite, kaže mi tip iz obezbeđenja, da morate da kažete putnici na dolasku kako je vibrator bio razlog što je njen kofer zadržan na Istočnoj obali. Ponekad je čak i muškarac u pitanju. Stav aviokompanije jeste da ne nagoveštavaju čiji je vibrator vlasništvo. O njemu se govori kao o „nekom” vibratoru.

„Neki” vibrator.

Nikada „vaš vibrator”.

Nikada, baš nikada ne smete da kažete kako se vibrator slučajno sam uključio.

Vibrator se sam uključio, i napravio uzbunu zbog koje je vaš prtljag morao biti evakuisan.

Padala je kiša kada sam se probudio na „Stejpltonu”, gde me je čekao sledeći let.

Padala je kiša i kada sam se probudio na konačnom odredištu.

Glas nas je zamolio da iskoristimo priliku i proverimo da li smo ostavili nešto od ličnog prtljaga na našim sedištima. Onda je glas izgovorio moje ime. Da li bih bio ljubazan da odem do predstavnika aviokompanije, koji me čeka na izlazu.

Vratio sam časovnik na tri sata ranije, ali je i dalje bilo posle ponoći.

Na izlazu je bio predstavnik aviokompanije, a tu je bio i tip iz obezbeđenja da mi kaže, ha, vaš električni brijač je zadržao vaš kofer na „Dalesu”. Tip iz obezbeđenja je nosače prtljaga zvao Bacači. Zatim ih je zvao Podvaljivači. Kako bi dokazao da su stvari mogle da budu još gore, tip mi je rekao da barem nije bio vibrator u pitanju. Onda mi je, možda zato što sam ja muškarac i on je muškarac i jedan sat je izjutra, možda da bi me nasmejao, rekao da se u žargonu, domaćice aviona zovu „svemirske kelnerice”. Ili „avio-dušeci”. Činilo se da nosi pilotsku uniformu, belu košulju sa malim epoletama i plavom kravatom. Moj prtljag je proveren, rekao je, i stići će sutradan.

Tip iz obezbeđenja me je pitao za ime i adresu i telefonski broj, a onda me pitao koja je razlika između kondoma i kokpita.

- U kondom može da stane samo jedan glupi kurac - rekao je.

Do kuće sam, sa poslednjih deset dolara, uzeo taksu.

Lokalna policija je takođe postavljala mnogo pitanja.

Moj električni brijač, koji nije bio bomba, i dalje je bio tri vremenske zone iza mene.

Nešto što je bilo bomba, velika bomba, raznelo je moj moderni „Njurunda” sto za kafu u obliku limun zelenog „jina” i narandžastog „janga” koji su obrazovali krug. Pa, taj krug je sada otišao u paramparčad.

Moja „Haparanda” garnitura za sedenje sa narandžastim prekrivačima, dizajn Erike Pekari, pretvorila se sada u smeće.

A ja nisam bio jedini koji je robovao svom instinktu za pravljenje gnezda. Ljudi koje poznajem, koji su običavali da sede u kupatilu sa

pornografskim časopisom u ruci, sada to čine sa svojim primerkom „IKEA” kataloga nameštaja.

Mi svi imamo istu Johanešovu fotelju sa zelenim prugastim dezenom. Moja je pala sa petnaestog sprata, zapaljena, u fontanu.

Mi svi imamo iste „Rislampa-Har” papirne lampe, napravljene od žice i ekološkog neizbeljenog papira. Moje su pretvorene u konfete.

Svo to sedenje u kupatilu.

„Eli” escajg. Nerđajući čelik. Otporan na pranja u mašini.

„Vild” časovnik u predsoblju napravljen od galvanizovanog čelika, ah, morao sam da ga posedujem.

„Rlipk” montažne police, oh, da.

„Hemling” kutije za šešire. Da.

Ulica oko mog stana presijavala se, prekrivena svim ovim.

„Momala” jorganske navlake. Kreacija Tomasa Harile i dostupna u sledećim nijansama: Orhideja.

Fuksija.

Kobalt.

Slonovača.

Crni ćilibar.

Ljuska jajeta ili vres.

Trebao mi je čitav život da bih kupio ove stvari.

Moji, laki za održavanje, lakirani „Kaliks” stočići sa teksturom.

Moji „Steg” set stočići.

Kupuješ nameštaj. Kažeš sebi, ovo je poslednja sofa koja će mi ikada trebati u životu. Kupiš sofu, i onda si nekoliko godina zadovoljan činjenicom da si, ma šta pošlo naopako, makar rešio pitanje sofe. Onda onaj pravi komplet tanjira. Onda savršen krevet. Zavesa. Tepih.

Onda si zarobljen u svom voljenom gnezdu, i stvari koje si posedovao sada poseduju tebe.

Dok se nisam vratio sa aerodroma.

Vratar izlazi iz senke da bi mi rekao, dogodila se nesreća. Policija, došli su i postavljali mnogo pitanja.

Policija misli da je možda plin bio u pitanju. Možda se pokvario ventil na šporetu, ili je ringla ostala uključena, propuštala plin, i on se peo uvis i ispunio stan, od poda do plafona u svakoj prostoriji. Stan je imao hiljadu sedamsto kvadratnih stopa i visoke plafone, i plin je

danima morao da curi da bi napunio čitav stan. Kada su se sve prostorije ispunile gasom, kompresor na frižideru je bacio iskra.

Detonacija.

Ogromni prozori u svojim aluminijumskim okvirima izleteli su napolje, a sofe i lampe i posude i posteljina buknuh u plamen, kao i školski godišnjaci i diplome i telefon. Sve to je eksplodiralo sa petnaestog sprata, kao nekakva supernova.

Oh ne, moj frižider. Sakupljao sam teglice sa raznim senfovima, običnim i engleskim. Bilo je tu četrnaest različitih vrsta preliha za salatu, bez masnoća, i sedam vrsta kapri.

Znam, znam, kuća puna začina a bez ikakve prave hrane.

Vratar je izduvao svoj nos i nešto je izletelo u njegovu maramicu, pljusnuvši i po njegovim rukavicama.

Možete da odete do petnaestog sprata, rekao je vratar, ali nikog ne puštaju u stan. Policija je tako naredila. Policija se raspitivala, da li imam bivšu devojkicu koja bi mi tako nešto uradila, ili da li imam nekog neprijatelja koji ima pristup dinamitu.

- Nema svrhe da se penjete gore - rekao je vratar. - Ostala je samo betonska rupa.

Policija nije isključila podmetnut požar. Niko nije namirisao plin. Vratar je podigao obrve. Ovaj dasa je proveo čitav svoj život flertujući sa kućnim pomoćnicama i negovateljicama koje su radile u velikim apartmanima na poslednjem spratu, i nakon posla čekale u predvorju na svoj prevoz. Tri godine je otkako sam se doselio ovde, a vratar i dalje sedi i čita svoj *Eleri Kvin* magazin svake noći dok se ja mučim, ruku punih kesa i paketa, da otključam ulazna vrata.

Vratar podiže obrve i kaže da neki ljudi odlaze na put i ostave sveću, dugačku, dugačku sveću koja gori u velikoj bari benzina. Ljudi sa finansijskim poteškoćama rade te stvari. Ljudi koji hoće da isplivaju.

Pitao sam, da li mogu da se poslužim telefonom u predvorju.

- Puno mladih ljudi pokušava da impresionira svet kupovinom gomile stvari - rekao je vratar.

Pozvao sam Tajlera.

Telefon je zazvonio u Tajlerovoj iznajmljenoj kući u Pejper Stritu.

Oh, Tajlere, pomagaj, molim te.

I telefon je zvonio.

Vratar se nagnuo preko mog ramena i rekao - Puno mladih ljudi ne zna šta im je zaista potrebno.

Oh, Tajlere, spašavaj, molim te.

I telefon je zvonio.

- Mladež, oni misle da je njihov čitav svet.

Spasi me od švedskog nameštaja.

Spasi me od moderne umetnosti.

I telefon je zvonio i javio se Tajler.

- Ako ne znaš šta želiš - rekao je vratar - završiš sa gomilom onog što ne želiš.

Daj da nikad ne budem kompletan.

Daj da nikad ne budem zadovoljan.

Daj da nikad ne budem savršen.

Spasi me, Tajlere, od toga da budem kompletan i savršen.

Tajler i ja smo se dogovorili da se nađemo u baru.

Vratar me je pitao za broj telefona na kome bi policija mogla da me nađe. Još uvek je padala kiša. Moj „audi” je i dalje bio na parkiralištu, ali „Dakapo” halogena lampa je proletela kroz vetrobran.

Tajler i ja, našli smo se i popili gomilu piva, i Tajler je rekao, da, mogu da se preselim kod njega, ali prvo ću morati da mu učinim uslugu.

Sledećeg dana, stići će moj kofer sa golim potrepštinama, šest košulja, šest pari gaća.

Tamo, pijani u baru u kome nas niko nije gledao i nikog nije bilo briga, pitao sam Tajlera šta to hoće da uradim.

Tajler je rekao - Hoću da me udariš iz sve snage.

TOKOM DVE PROJEKCIJE moje prezentacije „Majkrosoftu”, osećam krv i moram da je gutam. Moj šef nije upoznat sa materijalom, ali neće da me pusti da vodim prezentaciju, sa šljivom na oku i polovinom lica natečenom od kopči koje su mi ušili sa unutrašnje strane obraza. Kopče su se olabavile i mogu da ih napipam jezikom. Zamislite zamršenu ribarsku mrežu na plaži. Zamišljam ih kao crne kopče na psu nakon što su ga sredili, i nastavljam da gutam krv. Moj šef vodi prezentaciju služeći se mojim beleškama, a ja sam zadužen za „laptop” projektor i zato sam na drugom kraju prostorije, u mraku.

Usne mi postaju još lepljivije od krvi dok pokušavam da je oližem, a kada se svetlo upali, okrenuću se ka savetnicima Eleni i Volteru i Norbertu i Lindi iz „Majkrosofta” i reći, hvala vam što ste došli, usana sjajnih od krvi, dok mi krv lipti kroz pukotine između zuba.

Možete da progutate oko pola litre krvi pre nego što vam pozli.

Borilački klub je sutra, a ja nemam nameru da propustim borilački klub.

Pre prezentacije, Volter iz „Majkrosofta” se osmehuje svojom snažnom vilicom nalik na lopatu, preplanulim reklamnim sredstvom boje pečenog krompira. Volter, onaj sa pečatnjakom, steže mi ruku svojom mekom, nežnom šakom, i kaže - Ne bih voleo da vidim šta se desilo onom drugom tipu.

Prvo pravilo borilačkog kluba glasi: o borilačkom klubu se ne priča.

Rekao sam Volteru da sam pao.

To sam sam sebi uradio.

Pre prezentacije, kada sam seo preko puta mog šefa i govorio mu gde se u beleškama nalaze komentari koje sam namenio određenim video segmentima, moj šef reče - U šta to svakog vikenda upadaš?

Neću da umrem bez ožiljka, kažem. Više ništa ne znači imati lepo oblikovano telo. Vidite sve one automobile, nalickane kao da su baš

sada napustili izložbeni prostor nekog trgovca automobilima iz 1955. godine; svaki put pomislim, kakva šteta.

Drugo pravilo borilačkog kluba glasi: o borilačkom klubu se ne priča.

Možda će u vreme ručka kelner prići tvom stolu, i taj isti kelner će imati tamne kolutove oko oba oka, od prošlonedeljnog borilačkog kluba, kao kod džinovskog pande, kada si ga video glave nabijene između betonskog poda i kolena mladića od sto kila žive vage, koji mu besomučno zabija pesnicu u koren nosa, iznova i iznova, i slušao si zvuk jednoličnih, teških udaraca koji se jasno čuo i pored urlanja gomile, sve dok kelner nije došao do dovoljno daha da, bljujući krv, kaže stani.

Ne kažeš ništa, zato što borilački klub postoji samo u vremenu između početka jednog borilačkog kluba, i kraja istog.

Vidiš klinca koji radi u fotokopirnici; pre mesec dana si video da taj klinac ne može da zapamti ni gde treba da izbuši rupe na papiru, ili da stavi obojeni karton kako bi razdvojio kopirani materijal, ali taj klinac je bio bog čitavih deset minuta dok si ga gledao kako udarcima izbija vazduh šefu računovodstva, dvaput većem od sebe, da bi potom navalio takvom silinom, da je ovaj počeo da se tetura, pa je klinac morao da stane. To je treće pravilo borilačkog kluba: kada neko kaže „stani”, ili omlitavi, čak i ako se folira, borba je gotova. Svaki put kada sretnješ ovog klinca, ne možeš da mu kažeš kako je to bila sjajna borba.

Tuku se samo po dvojica. Tuče idu jedna po jedna. Tuku se bez košulja i cipela. Tuče traju dokle traju. To su ostala pravila borilačkog kluba.

Ono ko su momci u borilačkom klubu, nije ono ko su oni u stvarnom svetu. Čak i ako bi rekao onom klinцу iz fotokopirnice kako mu je borba bila dobra, ti to ne bi govorio istom čoveku.

Ko sam ja u borilačkom klubu, nije osoba koju poznaje moj šef.

Posle noći u borilačkom klubu, sve u stvarnom životu dobija prigušeniji zvuk. Ništa ne može da te iznervira. Tvoja reč je zakon, a ako drugi ljudi prekrše taj zakon ili dovedu u pitanje tvoju reč, čak te ni to ne dotiče.

U stvarnom svetu, ja sam koordinator opoziva u košulji i kravati, sedim u mraku sa ustima punim krvi, i menjam slajdove dok moj šef

priča „Majkrosoftu” kako je upravo on izabrao određenu nijansu bledog različka za ikonu na kompjuteru.

Prvi borilački klub sačinjavali smo samo Tajler i ja, udarajući jedan drugog.

Nekada mi je, kada se besan vratim kući, znajući da moj život ne sledi liniju mog zacrtanog petogodišnjeg plana, bilo dovoljno da se bacim na čišćenje stana ili sređivanje mog automobila. Jednog dana ću biti mrtav bez ijednog ožiljka, ali ću za sobom zato ostaviti stvarno lep stan i automobil. Stvarno, stvarno lep, sve dok se u njega ne useli prašina ili novi stanar. Ništa nije statično. Čak se i *Mona Liza* raspada. Otkako je borilački klub počeo, prstom mogu da klimam polovinu zuba u mojoj vilici.

Možda odgovor ne leži u samousavršavanju.

Tajler nikada nije upoznao svog oca.

Možda odgovor leži u samouništavanju.

Tajler i ja i dalje idemo zajedno u borilački klub. Borilački klub se nalazi u podrumu jednog bara, i sada, kada se subotom uveče bar zatvori, kao i svake nedelje, tamo je sve više i više ljudi.

Tajler se zaustavlja ispod one jedine sijalice usred crnog betonskog podruma i može da vidi odsjaj tog svetla u stotini pari očiju. Prvo što Tajler poviče je - Prvo pravilo borilačkog kluba glasi: o borilačkom klubu se ne priča.

- Drugo pravilo borilačkog kluba - viče Tajler - o borilačkom klubu se ne priča.

Ja, ja sam znao mog oca nekih šest godina, ali se ničeg ne sećam. Moj otac; on zasniva novu porodicu u novom gradu, otprilike na svakih šest godina. To ne liči toliko na porodicu, koliko na franšizu.

Ono što vidite u borilačkom klubu jeste generacija muškaraca koje su odgojile žene.

Tajler stoji ispod onog jedinog svetla u posle-ponočnoj tami podruma punog ljudi, i prelazi preko ostalih pravila: dva čoveka po tuči, jedna po jedna tuča, bez cipela i košulja, borbe traju koliko traju.

- A sedmo pravilo glasi - viče Tajler - ako je ovo vaše prvo veče u borilačkom klubu, morate da se borite.

Borilački klub nije ragbi na televiziji. Ne gledate gomilu muškaraca koje ne poznajete, kako na drugom kraju sveta prebijaju

jedni druge, preko satelita sa dvominutnom zadržkom, reklamama za pivo na svakih deset minuta i pauzom sa reklamnim sloganom televizijske kuće. Nakon što ste bili u borilačkom klubu, gledanje ragbija na televiziji je kao gledanje pornića, kada možete da imate sjajan seks.

Borilački klub postaje tvoj jedini razlog da odlaziš u teretanu i sečeš kosu na kratko i redovno podrezuješ nokte. Teretane u koje odlaziš krcate su tipovima koji pokušavaju da liče na muškarce, kao da biti muškarac znači izgledati onako kako to vajar ili režiser kaže.

Kao što bi Tajler rekao, čak i sufle izgleda napumpano.

Moj otac nije išao na koledž, pa je bilo veoma važno da ja odem na koledž. Pozvao sam ga posle koledža, međugradski poziv, i rekao, šta sada?

Moj otac nije znao.

Kada sam našao posao i napunio dvadeset petu, međugradski poziv, rekao sam, šta sada? Moj otac nije znao, pa je rekao oženi se.

Imam trideset godina i pitam se da li je druga žena zaista odgovor na ono što mi treba.

Ono što se dešava u borilačkom klubu dešava se bez reči. Nekim momcima je potrebna borba svake nedelje. Ove nedelje, Tajler kaže da će samo prvih pedeset momaka ući, i to je to. Ne više.

Prošle nedelje, potapšao sam jednog momka po ramenu i ušli smo na spisak za tuču. Taj momak mora da je imao lošu nedelju, priklještio mi je obe ruke iza glave, „puni nelson”, i treskao mi glavom o pod, sve dok mi zubi nisu probili unutrašnjost obraza i oko mi se, otečeno, krvareći zatvorilo, i pošto sam rekao, stani, mogao sam da pogledam dole i vidim krvavi otisak polovine mog lica na podu.

Tajler je stao pored mene, obojica gledamo dole u veliko O od mojih usta, okruženo krvlju, i mali prorez od mog oka koji sa poda zuri u nas, i Tajler kaže - Strava, brate.

Stegnem momku ruku i kažem, dobra tuča.

Taj momak, on kaže - Šta kažeš za sledeću nedelju?

Pokušavam da se, uprkos otocima, osmehnem i kažem, pogledaj me. Šta kažeš na sledeći mesec?

Nigde niste živi dok ne oživite u borilačkom klubu. Kada stanete ispred onog drugog momka, ispod onog jedinog svetla na sredini, dok vas drugi gledaju. U borilačkom klubu se ne radi o dobijanju ili

gubljenju borbe. U borilačkom klubu se ne radi o rečima. Vidiš momka koji prvi put dođe u borilački klub, zadnjice mekane kao vekna hleba. Posle šest meseci, vidiš tog istog momka, a on izgleda kao isklesan od kamena. Taj momak veruje da može sa svime da izađe na kraj. U borilačkom klubu se čuje dahtanje i buka je slična onoj u teretani, ali u borilački klub se ne dolazi zbog kondicije i izgleda. Čuje se histerična vika slična onoj u crkvi, i kada se u nedelju popodne probudiš, osećaš se spašenim.

Posle moje poslednje borbe, momak sa kojim sam se tukao brisao je pod dok sam ja zvao moju osiguravajuću kompaniju da mi odobri posetu hitnoj pomoći. Onima u bolnici, Tajler kaže da sam pao.

Ponekad, Tajler govori u moje ime.

Sam sam to sebi uradio.

Napolju, sunce je počelo da izlazi.

Ne pričaš o borilačkom klubu zato što, izuzev tih pet sati, od dva do sedam u nedelju ujutru, borilački klub ne postoji.

Kada smo osnovali borilački klub, Tajler i ja, nijedan od nas dvojice pre toga nikada nije učestvovao u tuči. Ako se nikad nisi tukao, pitaš se. O povređivanju, o tome šta si sve sposoban da uradiš drugom čoveku. Ja sam bio prvi čovek sa kojim se Tajler ikada osetio dovoljno sigurnim da mu tako nešto zatraži, a obojica smo bili mrtvi pijani u baru u kome nikog nije bilo briga, pa je Tajler rekao - Hoću da mi učiniš uslugu. Hoću da me udariš iz sve snage.

Nisam to želeo, ali mi je Tajler sve detaljno objasnio, o tome da neće da umre bez ijednog ožiljka, o tome kako mu je dosadilo da gleda samo profesionalce kako se tuku, i kako želi da sazna nešto više o samom sebi.

O samouništenju.

U to vreme, moj život se činio tako previše kompletnim, a možda i moramo da razrušimo sve da bismo od nas samih napravili nešto bolje.

Pogledao sam oko sebe i rekao, okej. Okej, rekao sam, ali na parkiralištu.

Tako smo izašli na parkiralište i pitao sam Tajlera da li hoće u lice ili stomak.

Tajler je rekao - Iznenadi me.

Rekao sam da nikada nisam udario nekoga.

Tajler je rekao - Onda odlepi, brate.

Rekao sam, zatvori oči.

Tajler je rekao - Ne.

Kao i svaki momak na svojoj prvoj večeri u borilačkom klubu, duboko sam udahnuo, zamahnuo pesnicom i krošecom ciljao Tajlerovu vilicu, kao što to rade u kaubojcima, samo da bih pogodio Tajlera sa strane u vrat.

Sranje, rekao sam, ovo se ne računa. Hoću da pokušam ponovo.

Tajler je rekao - Da, ovo se računa - i udario me, istog trenutka, *bum*, kao rukavicom koja na federu izleće iz kutije u nekom od crtaća nedeljom ujutru, pravo u grudi, i pao sam na automobil iza mene. Obojica smo stajali tako, Tajler, trljajući svoj vrat, a ja sa rukom na grudima, i obojici je bilo jasno da smo zakoračili negde gde do tada nismo bili, i ostali smo živi kao mačka i miš u crtaćima, i hteli smo da vidimo koliko daleko možemo da idemo sa ovim, a da ostanemo živi.

Tajler je rekao - Strava, brate.

Ja sam rekao, udari me ponovo.

Tajler je rekao - Ne, udari ti mene.

Tako sam ga i udario, devojačkim krošecom koji ga je zahvatio ispod uha, a Tajler me je odgurnuo i zabio mi iz sve snage vrh svoje potpetice u stomak. Ono što se desilo sledećeg trenutka, kao i sve posle toga, desilo se bez reči, ali bar se zatvorio i ljudi su izašli napolje, okružili nas i počeli da navijaju.

Sa izuzetkom Tajlera, osetio sam da mogu da savladam sve probleme na ovom svetu; moju odeću koja mi je vraćena sa hemijskog čišćenja bez dugmadi, banku koja mi kaže da sam stotine dolara u minusu. Moj posao, na kome moj šef sedne za kompjuter i uspe da zabrija sve što sam do tada uradio. I Marlu Singer, koja mi je otela grupe za podršku.

Ništa nije bilo rešeno kada se borba završila, ali i ništa više nije bilo važno.

Prva noć kada smo se borili, bila je nedelja, a Tajler se čitavog vikenda nije brijao, tako da su mi zaglavci goreli, oguljeni od njegove dvodnevnog brade. Dok smo ležali na leđima na parking, zurili u jedinu zvezdu čiji se sjaj probio kroz ulično svetlo, pitao sam Tajlera šta je on to tukao.

Mog oca, rekao je Tajler.

Možda nam nisu potrebni očevi da bismo bili kompletni. Nema ničeg ličnog u tome sa kime se u borilačkom klubu tučete. Tučete se da biste se tukli. O borilačkom klubu nema priče, ali smo ipak pričali, i narednih nekoliko nedelja momci su se skupljali na parkingu kada bi se bar zatvorio, a kada je postalo hladno, drugi bar je ponudio svoje podrumске prostorije u kojima se sada okupljamo.

Kada se borilački klub okupi, Tajler izlaže pravila koja smo on i ja smislili. - Većina vas - viče Tajler u fišeku svetla na sredini podruma prepunog ljudi - ovde je zato što je neko prekršio pravila. Neko vam je rekao za borilački klub.

Tajler kaže - Pa, bolje prestanite da pričate, ili ćete morati da osnujete novi borilački klub, jer ćete od sledeće nedelje stavljati svoja imena na spisak čim stignete, i samo prvih pedeset imena sa spiska moći će da uđe. Ako uđete, dogovorite svoju tuču odmah, ako mislite da se tučete. Ako nećete da se tučete, ima ko hoće, a vi lepo ostanite kod kuće.

- Ako je ovo vaše prvo veče u borilačkom klubu - viče Tajler – morate da se borite.

Većina dolazi u borilački klub zbog nečega protiv čega ih je strah da se bore. Nakon par borbi, mnogo manje se plašiš.

Mnogo najboljih prijatelja se upoznaje u borilačkom klubu. Sada kada odlazim na sastanke ili konferencije, vidim lica za konferencijskim stolovima, računovođe i mlađe rukovodioce ili advokate, slomljenih noseva, naduvenih kao plavi patlidžan ispod zavoja, ili sa par kopči ispod oka, ili žicom fiksirane slomljene vilice. To su sve tihi mladi ljudi, koji slušaju sve dok ne dođe vreme za odluku.

Jedan drugom klimnemo glavom.

Kasnije, šef me pita kako to da znam toliko ljudi.

Po mom šefu, u poslu je sve manje i manje džentlmena, a sve više baraba.

Prezentacija se nastavlja.

Volter iz „Majkrosofta“ privlači mi pogled. Evo ga jedan mladi čovek sa savršenim zubima i čistom kožom, i onom vrstom posla za koji se polomite da biste ga dobili. Znaš da je suviše mlad da bi se borio u nekom ratu, pa ako mu roditelji nisu razvedeni, njegov otac

ipak nikad nije kod kuće; a evo kako gleda moje lice, čija je jedna polovina glatko izbrijana, a druga pretvorena u ogromnu modricu sakrivenu u mraku. Krv se sjaji na mojim usnama. A možda Volter razmišlja o humanom i bezbolnom vegetarijanskom obroku koji je pojeo prošle nedelje, ili o ozonskoj rupi, ili o urgentnoj potrebi da se prestane sa surovim testiranjem proizvoda na laboratorijskim životinjama, ali verovatno - ne.

JEDNOG JUTRA, MRTVA meduza od upotrebljenog kondoma, plutala je u toaletnoj šolji.

Tako je Tajler upoznao Marlu.

Ustanem da bih mokrio, kad tamo, usred neke vrste pečinskih crteža od prljavštine u toaletnoj šolji, pluta ovo. Moraš da se zapitaš, šta spermatozoidi pomisle.

Ovo?

Ovo je vaginina riznica?

Šta se to ovde dešava?

Čitave noći, sanjao sam kako krešem Marlu Singer. Marla Singer kako puši svoju cigaretu. Marla Singer kako koluta očima. Probudio sam se sam u krevetu, a vrata Tajlerove sobe su zatvorena. Vrata Tajlerove sobe nikada nisu bila zatvorena. Čitave noći je padala kiša. Šindra na krovu se potklobučila, nabrekla, iskrivila, pa kiša probija unutra i, sakupljajući se na malteru plafona, lagano kaplje kroz sijalična grla.

Kada pada kiša, moramo da izvadimo osigurače. Ne smeš da rizikuješ da upališ svetlo. Ova kuća koju je Tajler iznajmio ima tri sprata i podrum. Šetamo okolo sa svećama u ruci. Tu su ostave, i zastakljeni trem, i vitraži na odmorištima. Tu su i kibic-fensteri sa klupicama u salonu. Podne letvice koje su u stanju raspadanja, izrezbarene su i lakirane i visoke skoro pola metra.

Kiša se sliva kroz kuću, i sva drvenarija se nadima i skuplja; i ekseri u drvenariji i podovi i lajsne i prozorske oplate; ekseri rdaju i izviruju.

Svuda po kući nalećeš na zarđale eksere, spremne da ih zgaziš ili o njih očešeš lakat, i postoji samo jedno kupatilo za sedam spavaćih soba, a upotrebljeni kondom je sada tamo.

Kuća čeka na nešto, promenu granica gradskih zona ili utvrđivanje pravovaljanosti testamenta, kada će biti srušena. Pitao sam Tajlera koliko dugo stanuje ovde, i on je rekao, oko šest nedelja. Još pre Hrista, ovde je stanovao vlasnik koji je valjda čitavog svog života sakupljao *Nešenel Džiografik* i *Riders Dajžest*. Klimave hrpe

časopisa koji se ljuljaju i postaju sve više kad god bi padala kiša. Tajler kaže da je poslednji stanar koristio korice ovih luksuznih časopisa da u njih umotava kokain. Na prednjim vratima nema brave, još otkako je policija, ili ko već, provalio kroz vrata. Sa trpezarijskih zidova visi devet talasastih slojeva tapeta, nabreklih od kiša; cvetovi ispod pruga ispod cvetova ispod ptica ispod platnenih tapeta boje trave.

Naši jedini susedi su zatvorena mašinska radionica i blok dugačko skladište preko puta ulice. U kući postoji plakar sa sedam stopa dugim valjcima za namotavanje stolnjaka od damasta, tako da ne moraju da se presavijaju. Tu je i ormar od kedrovine, za krzna, sa ugrađenim rashladnim sistemom. Pločice u kupatilu oslikane su sličnim cvetovima, lepše nego na većini porcelanskih predmeta, a usred toaleta pluta iskorišćeni kondom.

Živeo sam sa Tajlerom nekih mesec dana.

Tajler silazi na doručak, vrata i grudi prekrivenih „šljivama”, a ja čitam stari broj *Riders Dajdžesta*. Ovo je savršena kuća za trgovinu drogom. Nema suseda. U Pejper Stritu nema ničeg, do skladišta i fabrike hartije. Iz pravca fabrike, i od piljevine iz narandžastih piramida oko fabrike stalno stiže oduran smrad, nalik na smrad iz kaveza sa hrčkom. Ovo je savršena kuća za trgovinu drogom zato što milijarda kamiona stalno prolazi Pejper Stritom, ali noću smo Tajler i ja sami, po kilometar u svakom pravcu.

Našao sam gomile i gomile *Riders Dajdžesta* u podrumu i sada se hrpe *Riders Dajdžesta* nalaze u svakoj prostoriji.

Život u Ovim Sjedinjenim Državama.

Smeh je Najbolji Lek.

Gomila časopisa prikazuje najbolji nameštaj za vas.

U najstarijim časopisima postoji serija članaka u kojima organi ljudskog tela razgovaraju među sobom, u prvom licu jednine: Ja sam Džejnina Materica.

Ja sam Džoova Prostata.

Bez zezanja, i Tajler sa svojim masnicama dolazi do kuhinjskog stola, bez košulje, i kaže, bla, bla, bla, bla, bla, sinoć je upoznao Marlu Singer, i kresnuli su se.

Čuvši ovo, ja se totalno pretvaram u Džoov Žučni Mehur. To je sve moja krivica. Ponekad, uradite nešto i zeznete se. Ponekad,

nešto ne uradite i zeznete se.

Prošle noći, pozvao sam Marlu. Razradili smo sistem, tako da ako ja hoću da posetim neku grupu za podršku, mogu da pozovem Marlu i vidim da li ona planira da ide. Sinoć je bila melanoma, a ja sam se osećao blago potištenim.

Marla stanuje u hotelu „Ridžent”, koji je ništa drugo do gomila braon cigala rđavo slepljenih zajedno, gde su svi dušeci upakovani u plastiku, toliko ljudi odlazi tamo da umre. Sedi pogrešno na krevet, pa ćete i ti i sva tvoja posteljina da završite na podu.

Pozvao sam Marlu u „Ridžent” hotel da vidim ide li ona na melanomu.

Marla mi je odgovorila kao na usporenom snimku. To nije bilo pravo samoubistvo, rekla je, ovo je verovatno samo jedna od onih „poziva u pomoć” stvari, ali uzela je previše „zanaksa”.

Zamisli da moraš da odeš u „Ridžent” hotel i gledaš Marlu kako se baca po svom bednom sobičku i govori: Ja umirem. Umirem. Ja umirem. Umirem. U-mi-rem. Umirem.

To bi trajalo satima.

Znači, večeras će da ostane kod kuće, jel' tako?

Započela je svoj ples sa smrću, rekla mi je Marla. Trebalo bi odmah da krenem ako hoću da gledam.

Neka, hvala, rekao sam, ali imam druge planove.

Nema problema, rekla mi je Marla, ona može da umre i uz televizor, samo se nada da će na programu biti nešto vredno gledanja.

I ja sam otrčao na melanomu. Rano sam se vratio kući. Spavao sam.

A sada, za doručkom sledećeg jutra, Tajler sedi prekriven „ljubavnim” pečatima i kaže, Marla je jedna uvrnuta kučka, ali mu se to mnogo dopada.

Posle sinoćne melanome, vratio sam se kući i otišao u krevet. I sanjao kako tucam Marlu Singer.

A ovog jutra, slušam Tajlera i pretvaram se da čitam *Riders Dajdžest*. Uvrnuta kučka, to sam i ja mogao da ti kažem. *Riders Dajdžest*. Humor u uniformi.

Ja sam Džoov Pobesneli Žučni Kanal.

Kakve je sve stvari Marla pričala sinoć, kaže Tajler. Nijedna devojka do sada nije tako pričala sa njim.

Ja sam Džoovi Škrgutavi Zubi.

Ja sam Džoove Raspaljene Plamene Nozdrve.

Nakon što su se Tajler i Marla kresnuli jedno desetak puta, kaže Tajler, Marla je rekla kako bi želela da zatrudni. Marla je rekla da bi htela da abortira Tajlerovo dete.

Ja sam Džoovi Beli Čukljevi.

Tajler pada na to, a kako i ne bi. Pretprošle noći, sedeo je i ubacivao polne organe u Snežanu.

Kako sam ja mogao da se nadmećem za Tajlerovu pažnju.

Ja sam Džoov Razbesneli Gorući Osećaj Odbačenosti.

A što je najgore, sve ovo je moja greška. Nakon što sam sinoć otišao na spavanje, priča mi Tajler, on se vratio kući, pošto mu se završila smena u hotelu, i kaže da je Marla ponovo zvala iz „Ridžent” hotela. Kucnuo je čas, rekla je Marla. Tunel, svetlost koja je vodi niz tunel. Iskustvo smrti je tako *cool*, Marla je htela da slušam njene opise dok se odvaja od svog tela i lebdi u vazduhu.

Marla nije znala da li njen duh može da se služi telefonom, ali je htela da barem neko čuje njen poslednji dah.

Ne, ali ne, Tajler se javlja na telefon i pogrešno shvati čitavu situaciju.

Nikada se nisu upoznali, pa Tajler misli da je loše to što se Marla sprema da umre.

Ništa nije moglo biti dalje od istine.

To nije bio Tajlerov posao, ali Tajler zove policiju i trči do „Ridžent” hotela.

A sada, u duhu onog starog kineskog običaja za koji smo svi čuli preko TV-a, Tajler je odgovoran za Marlu, zauvek, pošto je Tajler spasao Marli život.

Samo da sam žrtvovao par minuta, i otišao da gledam Marlu kako umire, ništa se od ovog ne bi desilo.

Tajler mi kaže da Marla živi u sobi 8G, na poslednjem spratu „Ridžent” hotela, uz osam spratova stepeništa i niz bučan hodnik, ispunjen pijanim smehom koji iz televizora dopire kroz vrata. Svakih par sekundi, glumica vrisne ili glumac umire, urlajući usred rafala. Tajler stiže na kraj hodnika, i pre no što je uopšte stigao da pokuca

na vrata, mršava, mršava, mlečnobela ruka izranja iz dovratka sobe 8G, grabi ga za zglob, i naglo uvlači Tajlera unutra.

Ukopavam se u *Riders Dajdžest*.

U trenutku dok ga Marla uvlači u sobu, Tajler već može da čuje škripu kočnica i sirene kako se okupljaju oko „Ridžent” hotela. Na komodi stoji vibrator, napravljen od iste one ružičaste plastike kao i lutka „Barbi”, i za trenutak, Tajler može da zamisli milione dečjih lutaka i „barbika” i vibratora kako ispadaju iz kalupa na istu pokretnu traku negde u Tajvanu.

Marla posmatra Tajlera dok ovaj gleda njen vibrator, da bi samo zakolotala očima i rekla: - Nemoj da se plašiš. On ti ne predstavlja pretnju.

Marla izbacuje Tajlera natrag u hodnik, i kaže da joj je žao, ali da on nije trebalo da zove policiju i da je to verovatno policija sada dole.

U hodniku, Marla zaključava vrata na 8G i gura Tajlera ka stepenicama. Na stepeništu Tajler i Marla bivaju odgurnuti na zid, dok policija i hitna pomoć pristižu sa kiseonikom, i pitaju, koja su vrata od sobe 8G.

Marla im kaže da su to vrata na kraju hodnika.

Marla dovikne policiji da je devojka koja živi u 8G nekada bila tako prijatna i šarmantna, ali da je sada postala kučka nad kučkama. Devojka je otrovni ljudski otpad, i zbunjena je, i plaši se da ne uradi nešto loše, tako da ne radi ništa.

- Devojka u 8G nema vere u sebe - viče Marla - i brine se da će, što je starija, imati sve manje i manje izbora.

Marla viče - Srećno.

Policija je navalila na zaključana vrata 8G, i Marla i Tajler trče do predvorja. Iza njih, policajac viče kroz vrata: - Pustite nas da vam pomognemo! Gospođice Singer, vi imate razloga da živite! Samo nas pustite, Marla, i mi ćemo vam pomoći da resite probleme!

Marla i Tajler su izleteli na ulicu. Tajler gura Marlu u taksi, i visoko iznad njih, na osmom spratu hotela, Tajler vidi senke koje se pokreću napred-nazad iza prozora Marline sobe.

Napolju, na ulici preplavljenoj svetlima i drugim automobilima, sa šest automoblskih traka koje žurno nestaju negde u daljini, Marla kaže Tajleru da on mora da je održi budnom čitave noći. Ako Marla zaspi, umreće.

Mnogo ljudi bi htelo da vidi Marlu mrtvu, rekla je Tajleru. Ti ljudi su već bili mrtvi i nalazili su se na „onoj strain“; noću bi je zvali telefonom. Marla bi uveče odlazila u barove, i barmen bi je pozvao, a čim ona uzme slušalicu, telefonska linija zamre.

Tajler i Marla, njih dvoje su bili budni gotovo čitavu noć. Kada se Tajler probudio, Marla se već izgubila u pravcu „Ridžent“ hotela.

Kažem Tajleru, Marli Singer ne treba ljubavnik, njoj treba psihijatar.

Tajler kaže - Ne zovi ovo *ljubavlju*.

Da skratim priču, Marla se sada sprema da uništi još jedan deo mog života. Još od koledža, sklapam prijateljstva sa ljudima. Oni se venčavaju. Gubim prijatelje.

Fino.

Kažem, baš lepo.

Tajler pita, da li to za mene predstavlja problem?

Ja sam Džoova Zgrčena Utroba.

Ne, kažem, sve je u redu.

Nabij mi pištolj u glavu i mojim mozgom ofarbaj zidove.

Baš super, kažem. Stvarno.

ŠEF ME ŠALJE kući zbog sasušene krvi na mojim pantalonama, i ja sam oduševljen.

Rupa izbijena kroz moj obraz odbija da zaraste. Odlazim na posao, a moje izubijane oči su dve crne krofne oko rupica uskih kao mokraćni kanali, koje sam ostavio da kroz njih gledam. Sve do danas, živciralo me to što sam postao totalno prosvেćen Zen Učitelj, a da niko to nije primećivao. Ipak, igrao sam se sa FAKSOM. Pisao sam kratke HAIKU stvari i FAKSOM ih slao svima unaokolo. Kada prolazim pored ljudi u kancelariji, postajem totalno ZEN pravo u njihova neprijateljska mala LICA.

*Pčele nek idu
I trut može da ode
Matica je rob*

Odreknesh se svih svojih zemaljskih poseda i svog automobila, i odeš da živiš u iznajmljenoj kući u delu grada gde je smešten toksični otpad i gde kasno noću možeš da čuješ Marlu i Tajlera u njegovoj sobi kako jedno drugo nazivaju ljudskim toalet papirom.

Evo ti, ljudski brisoguze jedan.

Radi to, brisoguze.

Nabij ga. Drži ga tako, bejbi.

Kao kontrast ovome, ja se osećam kao spokojni mali centar sveta. Ja, sa mojim izubijanim očima i velikim skorenim flekama od sasušene krvi na pantalonama, ja govorim ZDRAVO svima na poslu. ZDRAVO! Pogledajte me. ZDRAVO! Ovo je KRV. Ovo je NIŠTA. Zdravo. Sve je ništa, i baš je superiška biti PROSVETLJEN. Kao ja.

Uzdah.

Gledaj. Kroz prozor. Ptica.

Moj šef pita da li je ta krv moja.

Ptica leti niz vetar. U glavi sastavljam kratke haiku stihove.

*Ptico bez gnezda
Čitav taj svet dom je tvoj*

Posao si ti

Brojim na prste: pet, sedam, pet. Ova krv, je li moja? Aha, kažem. Nešto od toga jeste. To je pogrešan odgovor.

Vrlo važno. Imam dvoje crnih pantalona. Šest belih košulja. Šest gaća. Ono najosnovnije. Odlazim u borilački klub. Ovakve stvari se dešavaju. - Idi kući - kaže moj šef. - Promeni odeću.

Počinjem da se pitam nisu li Tajler i Marla jedna te ista osoba. Osim onog njihovog tucanja, svake noći u Marlinoj sobi.

Rade to.

Rade to.

Rade to.

Tajler i Marla nikada nisu u istoj prostoriji. Nikada ih ne viđam zajedno.

Ipak, ni mene i Zazu Gabor ne viđaju zajedno, a to ne znači da smo mi jedna te ista osoba. Tajler samo ne izlazi dok je Marla tu.

Da bih mogao da perem pantalone, Tajler mora da mi pokaže kako se pravi sapun. Tajler je na spratu, a kuhinja je ispunjena smradom karanfilića i izgorele kose. Marla sedi za kuhinjskim stolom, gori ruku žarom cigarete i naziva se ljudskim brisoguzom.

- Oberučke prihvatam svoju gnojnu, zaraženu pokvarenost - priča Marla rumenom vrhu svoje cigarete. Marla uvrće cigaretu u svoju mekanu, belu mišicu. - Gori, veštice, gori.

Tajler je u mojoj spavaćoj sobi na spratu; ogleda svoje zube u mom ogledalu i kaže da mi je našao posao kelnera na banketima, skraćeno radno vreme.

- U hotelu „Prezident”, ako možeš uveče da radiš - kaže Tajler.

Aha, kažem, kako god.

- Nateraćete da nosiš crnu leptir-mašnu - kaže Tajler. - Sve što ti je potrebno za posao su bela košulja i crne pantalone.

Sapun, Tajlere. Kažem, treba nam sapun. Moramo da napravimo malo sapuna. Moram da operem moje pantalone.

Držim Tajlera za noge dok on radi svojih dvesta trbušnjaka.

- Da bismo napravili sapun, prvo moramo da istopimo salo. - Tajler je pun korisnih informacija.

Osim kada se tucaju, Tajler i Marla nikada nisu u istoj prostoriji. Ako je Tajler tu, Marla ga ignoriše. To mi je poznato. Tačno tako su i

moji roditelji bili nevidljivi jedno za drugo. Zatim je moj otac otišao da osnuje novu filijalu.

Moj otac je uvek govorio - Oženi se pre nego što seks postane dosadan, inače se nikada nećeš oženiti.

Moja majka je rekla - Ne kupuj ništa što ima plastični rajsferšlus.

Moji roditelji nikada nisu rekli nešto što bi vredelo da se izveze na jastučetu.

Tajler radi sto devedeset osmi trbušnjak. Sto devedeset devet. Dve stotine.

Tajler nosi nekakav gumirani bade-mantil i donji deo trenerke - Izbaci Marlu iz kuće - kaže Tajler. - Pošalji Marlu u prodavnicu po konzervu ceđi. Ceđ u pahuljicama. Ne onu kristaliziranu. Samo je se otarasi.

Ja, ja imam šest godina, ponovo, i prenosim poruke između mojih otuđenih roditelja. Mrzeo sam to kada mi je bilo šest godina. Mrzim to i sada.

Tajler počinje sa vežbama za noge, a ja silazim dole da kažem Marli: ceđ u pahuljicama, i dajem joj novčanicu od deset dolara i moju pretplatničku autobusku kartu. Dok Marla još sedi za kuhinjskim stolom, uzimam joj cigaretu iz prstiju. Fino i lako. Kuhinjskom krpom brišem ožiljke boje rđe sa Marline ruke, gde su kraste od opekotina pukle i počele da krvare. Zatim guram njena stopala, jedno po jedno, u cipele sa visokim potpeticama.

Marla baca pogled na mene dok izigravam princa iz bajke i kaže - Sama sam ušla unutra. Mislila sam da nikog nema kod kuće. Ulazna vrata nisu bila zaključana.

Ja ne govorim ništa.

- Znaš, kondom je staklena cipelica naše generacije. Navučeš ga kada se upoznaš sa nekim. Igraš čitave noći, a onda ga odbaciš. Mislim, kondom. Ne osobu.

Ne govorim sa Marlom. Ona može da se prikači grupama za podršku i Tajleru, ali nema šanse da postane moj prijatelj.

- Čekala sam te ovde čitavog jutra.

*Cveća cvat il' smrt
Let leptira il' snega
Kamen ne haje*

Marla ustaje od kuhinjskog stola; obučena je u plavu haljinu bez rukava, napravljenu od nekog svetlucavog materijala. Marla hvata ivicu suknje i okreće je ka meni, da mi pokaže šavove iznutra. Ne nosi donji veš. I namiguje mi.

- Htela sam da ti pokažem moju novu haljinu - kaže Marla. - To je haljina za deverušu i cela je ručno izrađena. Da li ti se sviđa? U starinarnici su mi je prodali za jedan dolar. Neko je napravio sve ove sićušne bodove, samo da bi na kraju ispala ova ružna, ružna haljina - kaže Marla. - Možeš da zamisliš?

Suknja je na jednoj strani duža nego na drugoj, a pojas haljine obigrava nisko oko Marlinih kukova.

Pre odlaska u radnju, Marla vrhovima prstiju zadiže haljinu i otpočinje nekakav ples oko mene i kuhinjskog stola, vrcajući dupetom. Kaže, ono što Marla voli, to su stvari koje ljudi strasno vole a onda ih posle sat vremena ili već sutradan, odbace. Kao što se božićna jelka nalazi u središtu pažnje, da bi odmah posle praznika mogao da vidiš sve te božićne jelke, još uvek prekrivene šljokicama, kako bačene leže uz autoput. Vidiš to mrtvo drveće i pomisliš na pregažene životinje ili žrtve seksualnih zločina sa njihovim izvrnutim donjim vešom i vezane crnom izolir-trakom.

Želim samo da odem odavde.

- Kafilerija je najbolje mesto na svetu - kaže Marla. - Tamo gde sve životinje, kućići i mačići koje su ljudi voleli a zatim odbacili, čak i stare životinje, svi oni skakuću i igraju oko tebe, pokušavajući da ti skrenu pažnju, zato što će, nakon tri dana, dobiti veliku dozu natrijum fenobarbitala a onda pravac u veliku peć za kućne ljubimce - Veliki san, u maniru „Doline pasa”.

- Čak i ako te neko dovoljno voli da bi ti spasio život, čeka te kastracija. - Marla me gleda kao da sam ja bio taj koji ju je tucao, i kaže - Tebe ne mogu da pobedim, zar ne?

Marla izlazi na zadnja vrata, pevušeći onu jezivu temu „Dolina lutaka”.

Samo zurim u nju dok odlazi.

Trenutak, dva, tri trenutka tišine otkako je Marla izašla iz prostorije.

Okrenem se, i Tajler se pojavio.

Tajler kaže - Jesi li je se otarasio?

Bez zvuka, bez mirisa, Tajler se samo stvorio tu.

- Prvo - kaže Tajler, odskočivši sa praga pravo do frižidera. - Prvo moramo da istopimo salo.

Što se mog šefa tiče, kaže mi Tajler, ako sam stvarno besan na njega, trebalo bih da odem u poštu i ispunim formular o promeni adrese i dam nalog da se sva njegova pošta prosleđuje na neku adresu u Ragbiju, u Severnoj Dakoti.

Tajler počinje da izvlači plastične kese pune zamrznute bele tvari i da ih spušta u lavabo. Ja, ja bih trebalo da stavim veliku šerpu na šporet i u nju nalijem više od polovine vode. Premalo vode, i salo će prilikom razdvajanja potamneti.

- Ovo salo - kaže Tajler - sadrži mnogo soli, pa što više vode, to bolje.

Stavi salo u vodu i zagrej do ključanja.

Tajler istiskuje belu smesu iz svake plastične kese u vodu, a onda zakopava prazne kese na dno smeća.

Tajler kaže - Upotrebi malo svoj mozak. Priseti se onog pionirskog sranja koje su te učili u izviđačima. Priseti se hemije iz srednje škole.

Teško mi je da zamislim Tajlera u izviđačima.

Druga stvar koju bih još mogao da uradim jeste, kaže mi Tajler, da se jedne noći odvezem ispred kuće mog šefa i prikačim crevo za spoljašnju slavinu. Drugi kraj creva da prikačim na ručnu pumpu, i ubrizgam fabričku ceđ u kućni vodovod. Crvenu, plavu ili zelenu, i da sačekam da vidim kako će sutradan moj šef da izgleda. Ili, mogao bih samo da sedim u žbunju i pumpam ručnu pumpu sve dok se u cevima ne stvori pritisak od 110 psi (pounds per square inch – funti po kvadratnom inču, prim. prev.). Tako će, kada neko pusti vodu u toaletu, vodokotlić eksplodirati. Pri pritisku od 150 psi, ako neko uključi tuš, pritisak vodenog mlaza će razneti glavu tuša, razbiti navoj, i *beng*, tuš se pretvara u minobacačku granatu.

Tajler priča ovakve stvari samo da bih se ja osećao bolje. A istini za volju, ja volim mog šefa. Pored toga, ja sam sada prosvetljen. Znate, furam Budin fazon. Lotos. Dijamantska Sutra i „Blu Klif Rekord”. Hare Rama, znate, Krišna, Krišna. Znate već, Prosvetljen.

- Nabijanje kokošijih pera u dupe - kaže Tajler - ne čini te kokoškom.

Dok se salo topi, loj će plutati po površini ključale vode.

Oh, kažem, znači ja nabijam tuđa pera u dupe.

Kao da je Tajler, sa svojim opekotinama od cigareta koju mu marširaju uz nadlanice, nekakva uzvišena duša. Gospodin i Gospođa Brisoguz. Smirujem izraz lica i pretvaram se u jednu od onih induskih krava-ljudi, koje avionske brošure sa uputstvima za slučaj opasnosti prikazuju kako idu na klanje.

Smanji vatru ispod šerpe.

Mešam ključalu vodu.

Na površini se skuplja sve više i više loja, sve dok vodu ne prekrije sedefasti prekrivač duginih boja. Uzmeš veliku kašiku da skineš gornji sloj i skloniš ga na stranu.

Pa onda, kažem, kako je Marla?

Tajler kaže - Marla se makar trudi da padne na dno.

Mešam ključalu vodu.

Kašikom skidaj, sve dok sav loj ne ispliva. To je loj koji smo skinuli sa vode. Dobar, čist loj.

Tajler kaže da ja još uvek nisam ni blizu udaranja o dno. A, ako ne padnem na samo dno, ne mogu biti spašeni. Isus je to uradio sa onim raspećem. Nije dovoljno samo da odbacim novac i imovinu i znanje. Ovo nije odmor preko vikenda. Moram da okrenem leđa samousavršavanju, i da pohrlim propasti u susret. Ne mogu više da igram na sigurno.

Ovo nije kurs.

- Ako izgubiš petlju pre nego što padneš na dno - kaže Tajler - nikada stvarno nećeš uspeti.

Samo nakon potpune propasti možemo biti spašeni.

- Samo kada izgubiš sve na svetu - kaže Tajler - postaješ slobodan.

Ono što sada osećam jeste preuranjeno prosvetljenje.

- I nastavi da mešaš - kaže Tajler.

Kada je salo dovoljno prokuvano, tako da se loj više ne izdvaja, baci tu vodu. Šerpu treba oprati i napuniti čistom vodom.

Pitam, jesam li ja blizu pada na dno?

- Sa mesta na kome se ti sada nalaziš - kaže Tajler - ne možeš čak ni da zamisliš kako dno izgleda. Ponoviti proces sa skinutim lojem. Prokuvati loj u vodi. Samo skidaj i skidaj.

- Mast koju koristimo puna je soli - kaže Tajler. - Previše soli, i sapun neće moći da se stvrdne. - Kuvaj i skidaj.

Kuvaj i skidaj.

Marla se vratila.

U trenutku kada je Marla otvorila druga vrata, Tajler je otišao, nestao, istrčao iz sobe, iščeznuo.

Popeo se na sprat, a možda je i sišao u podrum.

Puf.

Marla ulazi na zadnja vrata sa limenom kantom fabričke ceđi.

- Tamo u radnji, imaju stoprocentno reciklirani toalet-papir - kaže Marla. - Recikliranje toalet papira je sigurno najodvratniji posao na svetu.

Uzimam kantu ceđi i stavljam je na sto. Ništa ne govorim.

- Mogu li noćas da ostanem ovde? - kaže Marla.

Ne odgovaram. Brojim u sebi: pet slogova, sedam, pet.

*Tigar se smeši
Zmija ti nudi ljubav
Laž nas čini zlim*

Marla kaže - Šta to kuvaš?

Ja sam Džoova Tačka Ključanja.

Kažem, idi, samo idi, izađi već jednom. Okej? Zar nisi već odgrizla veliki komad mog života?

Marla me grabi za rukav i zadržava tek toliko da me poljubi u obraz. - Javi mi se, molim te - kaže. - Molim te. Moramo da razgovaramo.

Kažem, da, da, da, da, da.

Čim je Marla izašla, Tajler se istog trenutka stvorio u sobi.

Kao čarobnim štapićem. Moji roditelji su punih pet godina izvodili isti taj mađioničarski trik.

Kuvam i skidam, dok Tajler oslobađa prostor u frižideru. Para je ispunila kuhinju, i vlaga kaplje sa plafona. Sijalica od četrdeset vati, sakrivena u zadnjem delu frižidera, nešto svetlo što ne mogu jasno da razaznam od praznih boca od kečapa i tegli sa turšijom i majonezom, nekakva slabašna svetlost iz dubine frižidera, oštro ocrtava Tajlerov profil.

Kuvaj i skidaj. Kuvaj i skidaj. Staviti odvojeni loj u kartonsku ambalažu od mleka čiji je vrh potpuno otvoren.

Sa stolicom privučenom do otvorenih vrata frižidera, Tajler posmatra kako se loj hladi. U vrelini kuhinje, oblaci hladne magle se podižu sa dna frižidera, i u pramenovima prepliću oko Tajlerovih nogu.

Dok lojem punim kartone od mleka, Tajler ih smešta u frižider.

Odlazim da kleknem pored Tajlera ispred frižidera, i Tajler me hvata za dlanove, i objašnjava mi. Linija života. Linija ljubavi. Venerin i Marsov breg. Hladna magla leluja oko nas; mutno belo svetlo na našim licima.

- Hoću da mi učiniš još jednu uslugu - kaže Tajler.

U vezi Marle, zar ne?

- Nemoj nikada da pričaš sa njom o meni. Nemoj da mi pričaš iza leda. Obećavaš? - kaže Tajler.

Obećavam.

Tajler kaže - Ako me ikada njoj budeš pomenuo, nećeš me više videti.

Obećavam.

- Obećavaš?

Obećavam.

Tajler kaže - Ne zaboravi, tri puta si mi obećao.

Sloj nečeg čvrstog i prozirnog skuplja se na vrhu loja u frižideru.

Loj se, kažem, odvaja.

- Ne brini - kaže Tajler. - Taj prozirni sloj je glicerin. Možeš ponovo da ga ubaciš kada praviš sapun. Ili, glicerin možeš i da skineš.

Tajler oblizuje svoje usne i pritiska mi dlan nadole, na gumirani flanel svog bade-mantila.

- Možeš da pomešaš glicerin sa azotnom kiselinom i dobićeš nitroglicerin - kaže Tajler.

Udahnem otvorenih usta i kažem, nitroglicerin.

Tajler oblizuje svoje usne i spušta vlažni, sjajni poljubac na poledinu moje šake.

- Možeš da pomešaš nitroglicerin sa natrijum-nitratom i strugotinom i dobićeš dinamit - kaže Tajler.

Poljubac se vlažno sjaji na poledini moje bele šake.

Dinamit, kažem, i u čučnju sednem na pete.

Tajler radoznalo proviri u limenku ceđi. - Možeš mostove da digneš u vazduh - kaže Tajler.

- Pomešaj nitroglicerini sa još azotne kiseline i parafinom i dobićeš plastični eksploziv - kaže Tajler.

- Možeš da digneš zgradu u vazduh, bez problema - kaže Tajler.

Tajler iskreće limenku ceđi par santimetara iznad sjajnog, vlažnog poljupca na poledini moje šake.

- Ovo je hemijska opekotina - kaže Tajler - i boleće te gore od bilo koje opekotine na svetu. Gore od stotinu cigareta.

Poljubac se sjaji na mojoj nadlanici.

- Ostaće ti ožiljak - kaže Tajler.

- Sa dovoljno sapuna - kaže Tajler - čitav svet možeš da digneš u vazduh. Sada se seti šta si mi obećao.

I tada je Tajler sipao ceđ.

TAJLEROVA PLJUVAČKA JE uradila dve stvari. Vlažan poljubac na poleđini moje šake zadržao je pahuljice ceđi dok su gorele. To je prvo. Drugo, ceđ hemijski reaguje, i gori samo u kombinaciji sa vodom. Ili pljuvačkom.

- Ovo je hemijska opekotina - kaže Tajler - i boleće te gore od bilo koje opekotine na svetu.

Ceđ možeš da koristiš za odčepijavanje zapušениh cevi.

Zatvori oči.

Smesa ceđi i vode može da progori šerpu od aluminijuma.

Rastvor ceđi i vode će rastopiti drvenu kašiku.

Kombinovana sa vodom, ceđ će razviti temperaturu od dvesta stepeni; kako se zagreva, tako progoreva poleđinu moje šake, i Tajler prstima jedne ruke hvata moje prste i širi nam ruke preko mojih pantalona prekrivenih krvavim mrljama, a onda mi kaže da obratim pažnju, jer je ovo najvažniji trenutak mog života.

- Zato što je sve do sada samo priča - kaže Tajler - i sve od sada će biti priča.

Ovo je najvažniji trenutak našeg života.

Ceđ koja precizno izjeda oblik Tajlerovog poljupca je vatra iz pakla ili gvožđe za žigosanje ili eksplozija nuklearnog reaktora na mojoj ruci, na kraju dugačkog, dugačkog puta koji zamišljam kilometrima udaljenim od sebe. Tajler mi kaže da se vratim i budem sa njim. Moja ruka odlazi, sićušna tačka na horizontu na kraju puta.

Zamislite vatru koja još uvek gori, samo što je sada iza horizonta. Zalazak sunca.

- Vрати se bolu - kaže Tajler.

Ovo liči na vođenu meditaciju koju upražnjavaju ugrupama za podršku.

Nemoj ni da pomisliš na reč *bol*.

Vođena meditacija uspeva kod kancera, uspeće i ovde.

- Pogledaj svoju ruku - kaže Tajler.

Ne gledaj svoju ruku.

Nemoj da misliš na reč *spržiti* ili *buknuti* ili *tkivo* ili *ugljenisanje*.

Ne slušaj sopstveni plač.

Vođena meditacija.

Ti si u Irskoj. Zatvori oči.

Ti si u Irskoj u leto nakon završavanja studija, i opijaš se u pabu u blizini zamka gde svakog dana autobusi puni engleskih i američkih turista dolaze da poljube Kamen iz Blarnija.

- Ne odbijaj ovo - kaže Tajler. - Sapun i ljudska žrtva idu ruku pod ruku jedno sa drugim.

Izlaziš iz paba zarobljen u reci ljudi, šetaš pored orošenih automobila po tihim ulicama na kojima tek što je prestalo da kiši. Noć je. Sve dok ne dođeš do zamka sa Kamenom.

Podovi u zamku su istruleli, i penješ se kamenim stepeništem dok je mrak oko tebe, svakim novim stepenikom, sve gušći i gušći. Dok se penju, svi su tihi, gotovo pobožno nečujni pred ovim malim činom pobune.

- Slušaj me - kaže Tajler. - Otvori oči.

- Kroz čitavu istoriju - kaže Tajler - ljudske žrtve bile su prinošene na brdima iznad reka. Hiljade ljudi. Slušaj me. Te žrtve su prinošene i tela su gorela na lomačama.

- Možeš da plačeš - kaže Tajler. - Možeš da odeš do lavaboa i pustiš vodu preko svoje ruke, ali prvo da znaš da si glup i da ćeš umreti. Pogledaj me.

- Jednog dana - kaže Tajler - jednog dana ćeš umreti, i dok to ne shvatiš, nisi mi ni od kakve koristi.

Ti si u Irskoj.

- Možeš da plačeš - kaže Tajler - ali svaka tvoja suza koja padne na ceđ na tvojoj nadlanici, napraviće ti opekotine kao od cigarete.

Vođena meditacija. Ti si u Irskoj u leto nakon završavanja studija, i možda si ovde prvi put poželeo anarhiju. Godine i godine pre nego što si sreo Tajlera Durdena, pre nego što si se popišao u svoju prvu krem supu, naučio si ponešto o malim pobunama.

U Irskoj.

Stojiš na platformi na vrhu stepenica u zamku.

- Možemo da upotrebimo sirće - kaže Tajler - da neutrališemo opekotinu, ali prvo moraš da se predaš.

Nakon što je na stotine ljudi žrtvovano i spaljeno, kaže Tajler, gusta, bela supstanca je počela da klizi sa oltara, nizbrdo, do reke.

Prvo moraš da padneš na dno.

Ti si na platformi u zamku u Irskoj sa nepreglednom tamom koja sa ivice platforme zuri u tebe, a ispred tebe, na dužini ruke od mraka, nalazi se kameni zid.

- Kiša - kaže Tajler - kiša je padala na zgarišta lomača, godinu za godinom, ljudi su bili spaljivani, a kiša je curila kroz drveni pepeo, da bi se pretvorila u rastvor ceđi, a ceđ se spajala sa istopljenim salom od žrtava, i gusta, bela supstanca sapuna kliznula je sa podnožja oltara, i nastavila da klizi nizbrdo, ka reci.

A Irci oko tebe, sa svojim malim aktom pobune, oni odlaze do same ivice platforme, zaustave se pred nepreglednim mrakom, i ispišaju se.

I kažu, hajde, ispišaj tu tvoju skupu američku pišačku, obilnu i žutu sa previše vitamina. Obilnu i skupu i odbačenu.

- Ovo je najvažniji trenutak tvog života - kaže Tajler - a ti si negde odlutao i propuštaš ga.

Ti si u Irskoj.

Oh, i radiš to. Oh, da. Da. I možeš da namiriseš amonijak i dnevnu dozu vitamina B.

Tamo gde je sapun pao u reku, kaže Tajler, nakon hiljadu godina ubijanja ljudi, i kiša, drevni ljudi su приметili da im je odeća čistija kada je peru na tom mestu.

Pišam na Kamen iz Blarnija.

- Boga ti - kaže Tajler.

Pišam u svoje crne pantalone sa flekama od skorene krvi koje moj šef ne može da podnese.

Ti si u iznajmljenoj kući u Pejper Stritu.

- Ovo znači nešto - kaže Tajler.

- Ovo je znak - kaže Tajler. Tajler je pun korisnih informacija. Kulture koje nisu znale za sapun, kaže Tajler, koristile su svoju mokraću i mokraću svojih pasa za pranje svoje odeće i kose, zahvaljujući mokraćnoj kiselini i amonijaku.

Oseća se miris sirćeta, i vatra na tvojoj ruci se, na kraju dugačkog puta, gasi.

Oseća se miris ceđi koji nagriza račvasti put do tvojih sinusa, i bolnički smrad mokraće i sirćeta.

- Bilo je ispravno ubiti sve te ljude - kaže Tajler.

Ruka ti je natečena i crvena i glatka kao usne, koje su tačna kopija Tajlerovog poljupca. Rasute oko poljupca, nalaze se male opekotine nalik na one od cigareta, trag nečijeg plača.

- Otvori oči - kaže Tajler, lica blistavog od suza. - Čestitam – kaže Tajler - za korak si bliži padu na dno.

- Moraš da vidiš - kaže Tajler - kako je prvi sapun napravljen od heroja.

Razmišljaj o životinjama koje su korišćene za testiranje proizvoda.

Razmišljaj o majmunima koji su izbačeni u svemir.

- Bez njihove smrti, njihovog bola, bez njihove žrtve - kaže Tajler - ne bismo imali ništa.

ZAUSTAVLJAM LIFT IZMEĐU spratova dok Tajler otkopčava svoj šlic. Kada se lift zaustavi, činije sa supama uglavljene u nosače za hranu prestaju da zvekeću, i pečurka od pare se uzdiže do vrha lifta dok Tajler podiže poklopac sa zdele.

Tajler počinje da ga vadi i kaže - Nemoj da me gledaš, jer onda neću moći.

Supa o kojoj je reč, zapravo je slatka paradajz čorba sa cimetom i školjkama. Pored ta dva, niko neće primetiti bilo šta da ubacimo.

Kažem, požuri, i bacam pogled preko ramena na Tajlera; poslednjih par santimentara visi mu umočeno u čorbu. To izgleda stvarno jako smešno, podseća na nekakvog visokog slona u kelnerskoj beloj košulji i crnoj leptir-mašni koji pije supu kroz svoju malu surlu.

Tajler kaže - Rekao sam, nemoj da gledaš.

Vrata na liftu ispred mene imaju mali prozor veličine glave koji mi dopušta da vidim hodnik za poslugu. Sa liftom zaustavljenim između spratova, moj vidik je tek za visinu jedne bubašvabe iznad zelenog linoleuma, i odavde, sa bubašvabinog nivoa, zeleni hodnik se pruža do tačke u kojoj nestaje iza poluotvorenih vrata gde giganti i njihove divovske žene ispijaju burad šampanjca i urliču jedni na druge, i nose dijamante veće nego što se ja osećam.

Prošle nedelje, kažem Tajleru, kada su „Empajer Stejt” advokati ovde pravili svoju božićnu zabavu, umočio sam ga dobro i duboko u njihovu desertnu kremu od pomorandže.

Prošle nedelje, kaže Tajler, zaustavio sam lift i isprdeo se u čitav karton puslica spremljenih za užinu „Male lige”.

Ovaj Tajler zna kako će ulupana belanca da upiju miris.

Sa bubašvabinog nivoa, možemo da čujemo muziciranje zarobljenog harfiste, dok giganti podižu viljuške sa jagnječim odrescima na buteru, svaki zalogaj veličine čitavog praseta, svaka usta rušilački stounhendž od slonovače.

Kažem, hajde već jednom.

Tajler kaže, ne mogu.

Ako se supa ohladi, poslaće je natrag.

Divovi, oni će bez ikakvog razloga nešto poslati natrag. Oni samo hoće da te vide kako trčkaraš za njihov novac. Na večerama kao što je ova, na banketima, oni znaju da je bakšiš već uračunat, pa te tretiraju kao đubre. Mi u stvari ništa ne vraćamo u kuhinju. Ispremeštaš malo po tanjiru *pommes parisienne* i *asperges hollandaise* i to serviraš nekom drugom, i odjednom je sve u redu.

Kažem, Nijagarini vodopadi. Reka Nil. U školi, svi smo mislili, ako nekome ubaciš ruku u činiju sa toplom vodom dok spava, da će se taj sigurno upiškiti u krevet.

Tajler kaže - Oh. - Iza mene, Tajler kaže - Oh, da. Oh, evo ga. Oh, da. Da.

Iza poluotvorenih vrata plesne dvorane sa druge strane hodnika za poslugu, šušaju zlatne i crne i crvene suknje, visoke kao zlatne somotske zavese starog „Brodvejskog pozorišta”. Svakih nekoliko sekundi pojavi se par „kadilak” sedana od crne kože, sa pertlama tamo gde bi trebalo da stoji vetrobran. Iznad automobila, u širokom pojasu pokreće se čitav grad poslovnih solitera.

Nemoj previše, kažem.

Tajler i ja, mi smo se pretvorili u urbanu gerilu, teroriste uslužne industrije. Saboteri večera. Hotel organizuje zabave, i kada neko naruči hranu, dobiće i hranu i vino i porcelan i čaše i kelnera. Sve to dobiju 0 istom trošku. A pošto znaju da ne mogu da te ucenjuju bakšišem, za njih si samo bubašvaba.

Tajler, on je jednom prilikom posluživao na zabavi. Tada se Tajler pretvorio u kelnera-odmetnika. Na toj prvoj zabavi, Tajler je posluživao ribu, u tom belom i staklenom oblaku od kuće, koja je izgledala kao da pluta nad gradom na čeličnim nogama prikačenim za padinu brda. Negde tokom večere, dok je Tajler ispirao tanjire od prethodnog jela, domaćica je ušla u kuhinju, držeći komad papira koji je lepršao poput zastave, toliko joj se ruka tresla. Kroz stisnute zube, madam je htela da zna, da li je iko od kelnera video da je bilo ko od gostiju otišao hodnikom koji vodi u deo kuće u kome se nalaze spavaće sobe? Posebno neka od žena-gostiju? Ili domaćin?

U kuhinji, tu su Tajler i Albert i Len i Džeri, koji peru i slažu tanjire, i kuvar, Lesli, koji preliva rastopljeni buter sa belim lukom preko artičoka filovanih škampima i puževima.

- Mi ne odlazimo u taj deo kuće - kaže Tajler.

Mi ulazimo kroz garažu. Sve što imamo priliku da vidimo, jesu garaža, kuhinja i trpezarija.

- Kako da pogledam ovim ljudima u oči, ako ne znam ko je ovo uradio?

Domaćin polaže svoju otvorenu šaku na zadnji deo njene svilene bele večernje haljine, koja se savršeno uklapa u enterijer njene kuće, a madam se uspravlja, izbacuje ramena, odjednom iznenađujuće tiha. - To su tvoji gosti - kaže on. - A ova zabava je jako važna.

Sve to izgleda jako smešno, i podseća na trbuhozborca kada svojoj lutki udahne život. Madam pogleda u svog supruga; blago je gurnuvši, domaćin odvodi svoju suprugu u trpezariju. Papir sa porukom leti ka podu, i napravivši dvaput *hvuš*, *hvuš* salto u vazduhu, stiže pravo Tajleru pred noge.

Albert kaže - Šta piše tu?

Len izlazi da pokupi tanjire od ribe.

Lesli ubacuje tepsiju sa artičokama natrag u rernu, i kaže - Pa šta, već jednom, tu piše?

Tajler pogleda Leslija pravo u oči i kaže, a da nije ni pogledao poruku. - Sipah izvesnu količinu mokraće u najmanje jedan od vaših mnogobrojnih elegantnih mirisa.

Albert se smeši. - Popišao si se u njen parfem?

Ne, kaže Tajler. Samo sam ostavio poruku uglavljenu među bočice. Ona ima stotinjak bočica naredanih ispod ogledala u kupatilu.

Lesli se smeši. - Znači, nisi stvarno?

- Ne - kaže Tajler - ali ona to ne zna.

Čitav ostatak večeri u toj belo i staklenoj večerinki na nebu, Tajler nastavlja da čisti tanjire od hladnih artičoka, zatim hladne teletine sa hladnim *pommes duchesse*, zatim hladan *chouffleur a la polonaise* ispred domaćice, čiju vinsku čašu dopunjava jedno desetak puta. Madam sedi i gleda svoje gošće dok jedu, sve dok između sklanjanja deserta i služenja sladoleda od kajsije, madamino mesto na čelu stola nije odjednom ostalo prazno.

Pospremali su nakon što su gosti otišli, ubacujući porcelan i termose natrag u hotelski kombi, kada je domaćin izašao iz kuhinje i zamolio, da li bi Albert mogao da mu pomogne u vezi nečeg teškog?

Lesli kaže, možda je Tajler otišao predaleko.

Glasno i jasno, Tajler kaže kako ubijaju kitove, da bi napravili te parfeme koji po unci koštaju više od zlata. Većina ljudi nikada nije videla kita. Lesli ima dvoje dece u stančiću pored autoputa, a domaćica madam ima više novca u bočicama ispod ogledala nego što mi uspemo da zaradimo za godinu dana.

Albert se vraća, pošto je pomogao domaćinu, i okreće 911. Albert dlanom prekriva slušalicu i kaže, brate, Tajler nije smeo da ostavi onu poruku.

Tajler kaže - Pa onda me tuži direktoru. Neka me otpuste. Nisam oženjen ovim usranim poslom.

Svi gledaju u svoja stopala.

- Otpuštanje - kaže Tajler - je najbolja stvar koja bi mogla da se desi bilo kome od nas. Onda bi makar prestali da životarimo, i uradili bismo nešto sa svojim životima.

Albert govori u slušalicu da su nam potrebna ambulantna kola, i daje adresu. Čekajući na liniji, Albert kaže da je domaćica u totalnom haosu. Albert je morao da je iznese iz kupatila. Domaćin nije mogao, jer je madam rekla da je on taj koji joj se popišao u parfeme, i kaže da on pokušava da je izludi tako što se švaleriše sa jednom od večerašnjih gošći, a ona je umorna, umorna od svih tih ljudi koje nazivaju prijateljima.

Domaćin ne može da je podigne, zato što je madam u svojoj beloj haljini pala iza toaletne šolje i razmahala se slomljenom bočicom parfema. Madam kaže da će da mu prereže grkljan, ako samo pokuša da je dodirne.

Tajler kaže - Strava.

A Albert smrdi na kilometar. Lesli kaže - Alberte, srculence, smrdiš.

Nije bilo šanse da izađeš iz tog kupatila, a da se ne usmrdiš, kaže Albert. Svaka bočica parfema je slomljena i pod u kupatilu je prekriven hrapama srče. Komadi slomljenog stakla izgledaju kao led, kaže Albert, kao na onim luksuznim hotelskim zabavama gde smo morali da punimo pisoare zdrobljenim ledom. Kupatilo smrdi i pod je zasut parčićima srebrnkastog leda koji neće da se otopi, i kada je Albert pomogao madam da ustane, njena bela haljina bila je prekrivena žutim vlažnim mrljama, i madam je zamahnula

slomljenom bočicom ka domaćinu, okliznula se na parfem i slomljeno staklo i pala, dočekavši se na dlanove.

Plače i krvari, presavijena preko toaletne šolje. Oh, i peče je, kaže. - Oh, Voltere, ovo peče. Peče me - kaže madam.

Parfem, svi oni mrtvi kitovi u posekotinama na njenim rukama, peku.

Domaćin podiže madam na noge ispred sebe, madam drži ruke podignute kao u molitvi, ali ruke su joj razdvojene i krv lipti niz dlanove, niz zglobove, preko dijamantske narukvice, sve do njenih laktova sa kojih u kapima pada na pod.

A domaćin kaže - Sve će biti u redu, Nina.

- Moje ruke, Voltere - kaže madam.

- Sve će biti u redu.

Madam kaže - Ko bi mi uradio ovako nešto? Ko me toliko mrzi?

Domaćin kaže Albertu - Hoćete li pozvati hitnu pomoć?

Ovo je bila prva Tajlerova misija kao teroriste u uslužnim delatnostima. Gerila kelner. Pljačkaš sa minimalnom nadnicom. Tajler već godinama radi ovakve stvari, ali kaže da je sve zabavnije ako se timski radi.

Na kraju Albertove priče, Tajler se osmehuje i kaže - Strava.

Nazad u hotel, u sadašnji trenutak, sa liftom zaglavljenim između kuhinje i spratova sa trpezarijama; ja kažem Tajleru kako sam iskijao sline na pastrmku u aspiku, spremljenu za konvenciju dermatologa i kako mi je troje ljudi reklo da je jelo bilo preslano, a jedna osoba da je bilo izvrsno.

Tajler ga otresa iznad činije, i kaže da je presušio. Ovo je lakše uraditi sa hladnom supom, krem supom od krompira, ili kada šef spremi zaista svež gaspačo. Ovo je nemoguće izvesti sa čorbom od luka koja ima koricu od istopljenog sira nalik na sufle. Ako ikada budem ovde jeo, to ću da naručim.

Ponestajalo nam je ideja, Tajleru i meni. „Doterivanje” hrane postalo je dosadno, naprosto kao deo redovnog posla. Onda sam čuo jednog doktora, ili je to bio advokat, svejedno, kako priča o tome da bacil hepatitisa može da opstane na nerđajućem čeliku čitavih šest meseci. Moraš da se zapitaš koliko dugo taj bacil može da opstane na „šarloti” sa rumom i jabukama.

Ili na korpicama sa paštetom od lososa.

Pitao sam doktora gde bih mogao da nabavim neki od tih hepatitis bacila, a on je bio dovoljno pijan da se nasmeje.

Sve to odlazi na medicinski otpad, kaže.

I smeje se.

Sve.

Medicinski otpad zvuči kao pravi pad na dno.

Sa jednom rukom na kontrolnoj tabli lifta, pitam Tajlera da li je spreman. Ožiljak na poledini moje ruke je natečen i sjajan kao usne, oblika identičnog Tajlerovom poljupcu.

- Još sekund - kaže Tajler.

Paradajz čorba mora da je još bila vruća, jer je iskrivljeni ud koji Tajler trpa nazad u pantalone postao crven kao neki ogroman rak.

U JUŽNOJ AMERICI, Zemlji Čarolija, mogli bismo da gacamo kroz reku gde bi sićušne ribe uplivala u Tajlerov mokračni kanal. Te ribice imaju bodljikava peraja na kičmi, koja se šire i skupljaju, pa tako, kada se jednom nađu u Tajleru, ribice se odomaće i spremne da polože svoja jaja. U svakom slučaju, naš provod subotom uveče mogao bi da bude gori od toga.

- Moglo bi biti gore - kaže Tajler - kao ono što smo uradili sa Marlinom majkom.

Kažem, umukni.

Tajler kaže, francuska vlada bi mogla da nas odvede u podzemni kompleks izvan Pariza gde bi nam, čak ne ni doktori, već priučeni tehničari, britvom uklonili očne kapke, u sklopu ispitivanja toksičnosti sprejeva za tamnjenje kože.

- Takve stvari se dešavaju - kaže Tajler. - Pročitaj novine.

Da stvar bude još gora, ja sam znao šta je Tajler namerio sa Marlinom majkom, ali po prvi put od kako sam ga upoznao, Tajler je imao novac. Tajler je zarađivao dobru kintu. Zvali su iz „Nordstroma” i naručili dve stotine komada Tajlerovog sapuna za lice pre Božića. Pri dvadeset dolara po komadu, predviđene maloprodajne cene, imali smo novca da izađemo u subotu uveče. Novca da popravimo pukotinu kroz koju je curio gas. Da odemo da igramo. Oslobođen briga oko novca, možda bih mogao da napustim moj posao.

Tajler sebe naziva Fabrikom sapuna „Pejper Strit”. Ljudi pričaju da je to nadaleko najbolji sapun.

- Ono što bi bilo još gore, jeste - kaže Tajler - da si slučajno pojeo Marlinu majku.

Kroz usta puna *kung pao* piletine, kažem mu da umukne već jednom.

Ono gde se mi nalazimo ove subote uveče, jeste prednje sedište „impale” iz 1968. godine, parkirane u prednjem redu parkinga polovnih automobila. Tajler i ja razgovaramo, ispijamo pivo iz konzervi, a prednje sedište ove „impale” je veće nego sofe kod većine ljudi. Automobili su poredani duž čitavog ovog dela bulevara;

u poslu se ovakva mesta zovu „placevi za krntije”, i tu svi automobili koštaju oko dvesta dolara; tokom dana Cigani koji vode prodaju ovih automobila stoje u svojim kancelarijama od šperploče i puše dugačke, tanke cigare.

Ovo su automobili koji srednjoškolskoj dečurliji služe za jurnjave; „gremlin” i „pejseri”, „maverici” i „horneti”, „pintos”, „internešenel harvester” kamioneti, spuštene „kamarosi” i „dasteri” i „impale”. Automobili koje su ljudi voleli, a onda odbacili. Životinje u toru. Deverušina haljina u prodavnici stare odeće. Sa ulubljenjima, i sivom ili crvenom ili crnom osnovnom bojom koja se na oštećenim mestima mogla videti, i klobucima na boji koje se niko nije potrudio da išmirgla. Unutrašnjost od plastičnog drveta i plastične kože i plastičnog hroma. Noću, Cigani čak i ne zaključavaju vrata na automobilima.

Farovi sa bulevara preleću preko cene ispisane na ogromnom „impalinom” vetrobranu veličine filmskog platna. Film o Americi. Cena je devedeset osam dolara. Iznutra, izgleda kao osamdeset devet centi. Nula, nula, zarez, osam, devet. Amerika traži da je pozoveš.

Ovde većina automobila košta oko sto dolara i svi imaju oznaku „OŠTEĆENA ROBA” okačenu na staklo na vozačevoj strani.

Izabrali smo „impalu”, jer ako budemo morali ovu subotnju noć da prespavamo u kolima, ovaj model ima najveća sedišta.

Jedemo kinesku hranu „za poneti” zato što ne možemo da idemo kući. Bilo je, ili da spavamo ovde, ili da provedemo čitavu noć u nekom noćnom klubu. Ne odlazimo u noćne klubove. Tajler kaže da je muzika toliko glasna, posebno basovi, da mu totalno sjebu bioritam. Nakon našeg poslednjeg izlaska, Tajler je rekao da je od preglasne muzike dobio zatvor. Pored toga, u klubu je suviše bučno za razgovor, tako da posle nekoliko pića svako oseća da je u centru pažnje, ali totalno onemogućen da učestvuje u bilo čemu.

Ti si leš u nekom engleskom krimiću.

Noćas spavamo u kolima zato što je Marla došla u kuću i zapretila da će da pozove policiju, da me uhapsu zbog kuvanja njene majke, i onda je Marla treskala stvari po kući, vrišteći kako sam ja demon i ljudožder a onda je nastavila da razbacuje gomile *Riders*

Dajdžesta i Nešenel Džiografika, i onda sam je ostavio tamo. Ukratko.

Nakon njenog namerno slučajnog pokušaja samoubistva „ksanaksima” u „Ridžent” hotelu, ne mogu da zamislim Marlu kako zove policiju, ali Tajler je držao da bi bilo bolje ako spavamo napolju. Za svaki slučaj.

Za slučaj da Marla spali kuću.

Za slučaj da Marla izađe i nabavi pištolj.

Za slučaj da se Marla još uvek nalazi u kući.

Za svaki slučaj.

Pokušavam da se koncentrišem:

Dok gleda Mesec

Zvezda ne oseća ljutnju

Bla, bla, bla, bla, kraj

Ovde, sa automobilima poredanim uz ivice bulevara i pivom u mojoj ruci, u „impali” sa njenim hladnim, tvrdim, tri stope u prečniku volanom od bakelita i napuklim sedištem od vinila koje me kroz farmerke štipa za dupe, Tajler kaže - Još jednom. Ispričaj mi tačno šta se desilo.

Nedeljama nisam obraćao pažnju na ono što je Tajler radio. Jednom sam otišao sa Tajlerom do pošte, i gledao dok je slao telegram Marlinoj majci.

UŽASNO IZBORANA (stop) MOLIM TE POMOZI! (kraj) Tajler je službeniku pokazao Marlinu člansku kartu biblioteke i potpisao Marlu kao pošiljaoca i viknuo, jeste, Marla je ponekad i muško ime, a službenik bi mogao da gleda malo svoja posla.

Dok smo izlazili iz pošte, Tajler je rekao, ako ga volim, da ću mu verovati. To nije bilo nešto u šta bih ja morao da se petljam, rekao mi je Tajler, a zatim me odveo kod „Garbonza” na pecivo.

Ono što me je plašilo nije bio telegram, već izlazak sa Tajlerom na ručak. Nikada, baš nikada Tajler nije platio gotovinom bilo šta. Kada je odeća u pitanju, Tajler odlazi u teretane i hotele i traži odeću u „izgubljeno-nađeno”. To je bolje od Marle, koja ide po perionicama i krade farmerke iz mašina za sušenje i prodaje ih za dvanaest dolara po komadu prodavnicama koje prodaju nošene farmerke. Tajler nikada nije jeo po restoranima i Marla nije bila naborana.

Bez ikakvog vidljivog razloga, Tajler je poslao Marlinoj majci kutiju čokolade tešku sedam i po kila.

Ova subotnja noć bi mogla biti gora, kaže mi Tajler u „impali”, i zbog braon pauka pustinjaka, koji ti, kada te ujede, ne ubrizga samo otrov, nego i probavni enzim ili kiselinu koja razlaže tkivo oko ujeda, bukvalno ti topeći ruku, nogu ili lice.

Tajler se krio kada je sve ovo večeras počelo. Marla se pojavila na vratima. Bez kucanja, Marla je ušla, naslonila se na ulazna vrata i povikala - Kuc, kuc.

Čitam *Riders Dajdžest* u kuhinji. Totalno sam se zbunio.

Marla viče - Tajlere. Mogu li da uđem? Jesi li kod kuće?

Povičem, Tajler nije kod kuće.

Marla vikne - Ne budi tako zloban.

Do sada sam već stigao do ulaznih vrata. Marla stoji u foajeu sa paketom u ruci, i kaže - Morala sam nešto da donesem da stavim u tvoj frižider.

Pratim je u stopu dok ide prema kuhinji i govorim, ne.

Ne.

Ne.

Ne.

E, vala neće da počne da drži svoje smeće u ovoj kući.

- Ali, srculence - kaže Marla - ja nemam frižider u hotelu, a rekao si mi da mogu.

Ne, nisam. Poslednje što bi mi trebalo je da se Marla useli, unoseći komad po komad svog đubreta.

Marla na kuhinjskom stolu otvara svoj paket i iz kutije od stiropora izvlači nešto belo, i time mi maše ispred nosa. - Ovo o čemu pričaš je moja majka, i zato odjebi.

Ono što je Marla izvukla iz paketa je kesa za sendviče puna bele tvari od koje Tajler i ja pravimo sapun.

- Stvari bi mogle biti gore - kaže Tajler - ako bi slučajno pojeo ono što je u nekoj od tih kesa za sendviče. Da si se nekom prilikom probudio usred noći, istisnuo tu belu ljigu, dodao je sosu od crnog luka i pojeo, umačući čips u nju. Ili brokoli.

Poslednja stvar koju bih hteo jeste da, dok Marla i ja stojimo u kuhinji, ona otvori frižider. Pitao sam, šta namerava sa tim belim?

- „Pariške” usne - rekla je. - Kako stariš, usne ti se sve više uvlače ka zubima. Ovo čuvam za kolagenske injekcije. Imam skoro petnaest kilograma kolagena u tvom frižideru.

Pitao sam, kolika to usta ona namerava da napravi?

Marla reče da je sama operacija to što je plaši.

Ona bela stvar iz paketa, kažem Tajleru u „impali”, ista je ona stvar od koje mi pravimo sapun. Otkako se ispostavilo da je silikon opasan, kolagenske injekcije su postale hit i pomoću njih smo počeli da ispravljamo bore, naduvavamo tanke usne i nerazvijenu bradu. Kako je Marla objasnila, većina jeftinog kolagena dobija se iz kravljeg sala, sterilizacijom i preradom, ali taj jeftin kolagen ne ostaje dugo u telu. Gde god da ga ubrizgaš, na primer u usne, telo ga odbacuje i počne da ga razgrađuje. Posle šest meseci, opet imaš tanke usne.

Najbolji kolagen, kaže Marla, je tvoje sopstveno salo, isisano iz butina, prerađeno i očišćeno i ponovo ubačeno u tvoje usne. Ili gde god. Ova vrsta kolagena će trajati.

Ono u frižideru kod kuće, to je bilo Marlino kolagensko nasleđstvo. Kad god bi njena majka dobila višak sala, otišla bi da joj ga izvuku i spakuju. Marla kaže da se taj proces naziva *sakupljanje*. Ako Marlinoj majci nije potreban kolagen, ona ga spakuje i pošalje Marli. Marla nema sala, a njena majka smatra, ako Marla ikada bude htela da koristi kolagen, da je porodični kolagen bolji od onog jeftinog, kravljeg.

Ulično svetlo sa bulevara prolazi kroz oznaku na staklu i ispisuje „OŠTEĆENA ROBA” po Tajlerovom obrazu.

- Paukovi - kaže Tajler - mogu da polože svoja jaja i larve će da prokopaju tunele ispod tvoje kože. Tako gadan tvoj život može da bude.

Ovog trenutka, moja piletina u bademu, sa toplim, kremastim umakom, poprima ukus nečeg što je izvučeno iz butina Marline majke.

Upravo u tom trenutku, dok sam stajao sa Marlom u kuhinji, shvatio sam šta je to Tajler radio.

UŽASNO IZBORANA.

I znao sam zašto je slao slatkiše Marlinoj majci.

MOLIM TE POMOZI.

Govorim, Marla, ti ne želiš da pogledaš u frižider.

Marla kaže - Da uradim, šta?

- Nikada ne jedemo crveno meso - priča mi Tajler u „impali“; on ne može da upotrebljava pileću mast, jer se sapun onda neće stvrdnuti. - Ova stvar - kaže Tajler - donosi nam bogatstvo. Tim kolagenom mi plaćamo kiriju.

Ja kažem, trebalo je da kažeš Marli. Sada ona misli da sam ja kriv.

- Saponifikacija - kaže Tajler. - Imamo velike narudžbine. Uradićemo ovako: poslaćemo Marlinoj mami čokolade i verovatno par voćnih torti.

Mislim da to neće da funkcioniše, više ne.

Da skratim priču, Marla je pogledala u frižider. Okej, bilo je tu i malo koškanja. Pokušao sam da je zaustavim, i kesa koju je držala pala je i rasula se po linoleumu, i oboje smo se okliznuli na masnu belu gomilicu i izgubili ravnotežu. Zgrabio sam Marlu otpozadi oko struka; njena crna kosa me bičuje po licu; ruke su joj čvrsto priljubljene uz struk, i ja joj ponavljam i ponavljam, nisam ja. Nisam ja.

Nisam ja to uradio.

- Moja majka! Svuda si je prosuo! Morali smo da napravimo sapun, kažem joj, lica priljubljenog uz njeno uho. Morali smo da peremo moje pantalone, da platimo stanarinu, da sredimo gas koji curi. Nisam ja.

Tajler je to uradio.

Marla vrišti - O čemu ti to pričaš? - i izvlači se iz suknje. Batrgam se u pokušaju da se pridignem sa masnog poda, ruku punih Marline indijske suknje od štampanog pamuka, dok Marla u gaćicama i cipelama sa platformom i bluzom od grubog platna otvara zamrzivač u frižideru; unutra nema kolagenskog nasledstva.

Tu su dve stare baterijske lampe, ali to je sve.

- Gde je ona?

Ja već puzim unatrag, ruke mi se klizaju, cipele mi se klizaju po linoleumu, a dupetom ostavljam čist trag po prljavom podu dok pokušavam da se odmaknem od Marle i frižidera. Podižem suknju, da ne bih morao da vidim Marlino lice kada joj budem rekao.

Istinu.

Napravili smo sapun od toga. Od nje. Marline majke.

- Sapun?

Sapun. Prokuvaš salo. U to umešaš ceđ. Dobiješ sapun.

Čim je Marla počela da vrišti, bacam joj suknju na glavu i bežim. Okliznem se. Trčim.

Po čitavom prvom spratu, Marla juri za mnom, zanoseći se kod uglova, pridržavajući se za prozorska okna. Klizajući se.

Ostavljajući prljave tragove ruku od masti i prljavštine sa poda po cvetnim tapetama. Padajući i udarajući o drvenu oplatu, ponovo se pridižući. Jureći.

Marla vrišti - Skuvao si moju majku!

Tajler je skuvao njenu majku.

Marla vrišti; uvek za dlaku izmičem dohvatatu njenih oštarih noktiju.

Tajler je skuvao njenu majku.

- Skuvao si moju majku!

Ulazna vrata su i dalje otvorena.

I tada sam izleteo kroz ulazna vrata, sa Marlom koja je vrištala u hodniku iza mene. Nisam se okliznuo na betonskoj stazi, i samo sam nastavio da trčim. Sve dok nisam našao Tajlera, ili dok Tajler nije našao mene, i ispričao mu šta se desilo.

Sa po jednim pivom u ruci, Tajler i ja smo se ispružili po sedištima; ja sam zauzeo prednja. Čak i sada, Marla je verovatno još uvek u kući, baca časopise o zidove i vrišti kako sam ja drkadžija i čudovšte i licemerno kapitalističko dupelizačko kopile. Kilometri noći između Marle i mene nude insekte i melanome i viruse koji jedu tkivo. Ovde gde sam sada i nije tako loše.

- Kada čoveka udari grom - kaže Tajler - glava mu se pretvori u tinjajuću bejzbol lopticu i rajsferšlus mu se zavari na pantalonama.

Kažem, da li smo večeras pali na dno?

Tajler se zavalio u sedištu i pita - Da je Merilin Monroe sada živa, šta bi radila?

Kažem, laku noć.

Deo tapacirunga u resama visi sa plafona, a Tajler kaže - Grebala bi poklopac svog kovčega.

MOJ ŠEF STOJI suviše blizu mog stola, sa svojim malim osmehom, stisnutih i razvučenih usana, i prepona priljubljenih uz moj lakat. Dižem pogled sa koverta koju ispisujem za opozivanje proizvodnje. Ta pisma uvek počinju na isti način: - Ovo obaveštenje vam šaljem u skladu sa zahtevima Zakona o bezbednosti saobraćaja. Ustanovili smo postojanje nepravilnosti...

Ove nedelje sam primenio formulu za pouzdanost, i prvi put je A puta B puta C rezultiralo većom cifrom od troškova opoziva.

Ove nedelje, u pitanju je mali plastični klip koji drži gumenu ivicu vaših brisača. Nebitna stvar. Samo dve stotine vozila je pogođeno time. U odnosu na cenu rada, gotovo ništa.

Prošla nedelja je bila tipičnija. Prošle nedelje, u pitanju je bila nekakva koža, tretirana poznatim teratogenim supstancama, sintetičkim „niretom” ili nečim isto tako nelegalnim, što se još uvek u zemljama trećeg sveta koristi kao sredstvo za crnjenje. Nešto toliko jako, da može da uzrokuje deformitete na fetusu kod svake trudnice koja dođe u kontakt sa tim. Prošle nedelje, niko nije zvao Odeljenje za transport. Niko nije zatražio opoziv.

Nova koža, puta cena rada, puta administrativni troškovi, iznosila bi više nego naš profit u prvom kvartalu. Ako neko ikada otkrije našu grešku, još uvek možemo da platimo gomile novca ucveljenim porodicama, pre nego što se približimo granici troškova ponovnog tapaciranja šest i po hiljada kožnih tapacirunga.

Ali, ove nedelje radimo opoziv. I, ove nedelje nesanica se vratila. Nesanica, i sada čitav svet postoji da bi zastao i izručio svoje smeće na moj grob. Moj šef nosi svoju sivu kravatu, dakle, mora da je utorak.

Moj šef donosi list papira na moj sto i pita da li sam nešto izgubio. Taj papir je bio ostavljen u fotokopir mašini, kaže, i počinje da čita: - Prvo pravilo borilačkog kluba glasi: o borilačkom klubu se ne priča.

Pogled mu preleće preko papira, i počinje da se cereka.

- Drugo pravilo borilačkog kluba glasi: o borilačkom klubu se ne priča.

Čujem kako Tajlerove reci izlaze iz usta mog šefa, gospodina Šefa, sa njegovim sredovečnim trbuščićem i porodičnim fotografijama na stolu i snovima o ranoj penziji i zimovanjima u kamp-prikolicama u nekoj pustinji Arizone. Moj šef, sa svojim ekstra-uštirkanim košuljama i zakazanim odlascima kod frizera svakog utorka posle ručka, on me gleda i kaže: - Nadam se da ovo nije tvoje.

Ja sam Džoov Proključali Bes.

Tajler me je zamolio da otkucam pravila borilačkog kluba i da mu napravim deset kopija. Ne devet, ne jedanaest. Tajler kaže, deset. Ipak, patim od nesanice i već tri noći nisam spavao. Ovo je sigurno original koji sam otkucao. Napravio sam deset kopija, i zaboravio na original. Paparaci-blic fotokopir mašine, pravo u moje lice. Nesanica udaljava od svega, kopija kopije kopije. Ništa ne dotičeš i ništa ne dotiče tebe.

Moj šef čita:

- Treće pravilo borilačkog kluba glasi: tuku se samo po dvojica. Nijedan od nas dvojice ne trepće.

Moj šef čita:

- Tuče idu jedna po jedna.

Nisam spavao već tri dana, sem ako sada ne spavam. Moj šef mi maše papirom ispred nosa. Šta je sa ovim, kaže. Da li je to neka igra koju igram u radno vreme? Plaćen sam da radim, a ne da gubim vreme sa nekakvim ratnim igricama. I, nisam plaćen da zloupotrebljavam fotokopir mašine.

Šta je sa ovim? Maše mi papirom ispred nosa. Šta ja mislim, pita, da bi on trebalo da uradi sa radnikom koji radno vreme provodi u nekom svom svetu mašte. Da sam ja na njegovom mestu, šta bih ja uradio?

Šta bih ja uradio?

Rupa u mom obrazu, plavocrne šljive ispod mojih očiju i natečen crveni ožiljak od Tajlerovih usana na mojoj nadlanici, kopija kopije kopije.

Nagađanje.

Zašto je Tajleru potrebno deset kopija pravila borilačkog kluba?

Hindu krava.

Ono što bih ja uradio, kažem, jeste sledeće: bio bih jako pažljiv u vezi toga sa kime razgovaram o ovom papiru.

Kažem, zvuči kao da je ovo napisao neki opasni ubica-psihopata, i tom šizofreniku sa kravatom mogao bi da pukne film u bilo kom trenutku tokom radnog vremena, pa da krene od kancelarije do kancelarije, naoružan „armalitom”AR-180 karabinskim gasnim poluautomatikom.

Moj šef samo zuri u mene.

Taj tip, kažem, verovatno se svake večeri kod svoje kuće zabavlja urezivanjem krstića u svaki metak svojih šaržera. Tako će, kada se jednog jutra pojavi na poslu i istrese šaržer u svog smarajućeg, nesposobnog, beznačajnog, cmizdravog, dupelizačkog, moronskog šefa, taj metak da se rascepi po urezanim žljebovima, i rasprsne isto onako kako se dum-dum metak rascveta kada ti se jednom nađe u telu i izbaci ti smrdljivu utrobu pravo kroz kičmu. Zamisli svoju pupčanu čakru kako se otvara, u usporenom filmu eksplozije tvog tankog, kobasičarskog, creva.

Moj šef povlači papir ispred mog nosa.

Samo napred, kažem, čitaj još malo.

Ne, stvarno, kažem, to zvuči baš interesantno. Delo jednog totalno bolesnog uma.

I smešim se. Male otekline oko ivica moje rupe u obrazu su plavocrne boje, kao pseće desni. Čvrsto zategnuta koža preko oteklina oko mojih očiju blještavo je sjajna.

Moj šef samo zuri u mene.

Da ti pomognem, kažem.

Kažem, četvrto pravilo borilačkog kluba glasi: tuče idu jedna po jedna.

Moj šef pogleda u pravila, onda pogleda u mene.

Kažem, peto pravilo glasi: bez cipela, bez košulja za vreme borbe.

Moj šef pogleda u pravila, onda pogleda u mene.

Možda bi, kažem, taj totalno sjebani bolesnik koristio „igl apač” karabin, jer „apač” izbacuje trideset metaka i težak je samo četiri i po kilograma. „Armalitov” magacin prima samo pet metaka. Sa trideset metaka, naš totalno sjebani junak mogao bi da prođe čitavom dužinom konferencijskog stola od mahagonija i poskida sve

potpredsednike, a da mu u šaržeru ostane taman toliko metaka za sve direktore.

Tajlerove reči izlaze iz mojih usta. A bio sam tako fin momak.

Bacam pogled na mog šefa. Moj šef ima plave, plave, blede oči boje različka.

„J i R 68” poluautomatski karabin takođe ima magacin sa trideset metaka, i teži samo tri i po kilograma.

Moj šef samo zuri u mene.

Zastrašujuće je to, kažem. To je verovatno neko koga moj šef poznaje već godinama. Taj tip verovatno zna sve o mom šefu, gde živi, gde mu žena radi, gde mu deca idu u školu.

Ovo je iscrpljujuće i odjednom jako, jako dosadno.

I zašto Tajleru treba deset kopija pravila borilačkog kluba?

Ono što ne moram da kažem, jeste da znam sve o kožnom tapacirungu koji uzrokuje oštećenja fetusa. Znam za krivotvorene kočione papučice, koje na prvi pogled deluju dovoljno dobro za trgovce automobilima, ali već posle tri hiljade kilometara propadaju.

Znam za reostat klima uređaja, koji se toliko zagreje, da vam zapali mape u odeljku za rukavice. Znam koliko ljudi bude živo spaljeno, zbog eksplozije ubrizgača goriva. Video sam kako ljudima bivaju odsečene noge do kolena, kada turbosistemi počnu da eksplodiraju, i kroz vatreni zid otpošalju krilca svojih elisa u odeljak za putnike. Bio sam na uviđajima i video izgorele automobile i video izveštaje na kojima je kao UZROK NESREĆE zabeleženo: „nepoznat”.

Ne, kažem, taj papir nije moj. Sa dva prsta prihvatam papir i istržem ga iz njegove ruke. Ivica papira mora da mu je posekla palac, jer mu je ruka poletela ka ustima, i počeo je snažno da sisa, širom otvorenih očiju. Gužvam papir u lopticu, i bacam ga u kantu za smeće pored mog stola.

Možda, kažem, ne bi trebalo da mi donosiš svako smeće na koje naletiš.

Nedelja je uveče, odlazim u „Preživeli muškarce zajedno” i podrum episkopalne crkve Svetog Trojstva gotovo je prazan. Samo Veliki Bob; dovlačim se, bolno svestan svakog izubijanog mišića u

mom telu, ali srce mi još kuca i misli su mi uskovitlam tornado u glavi. Ovo je nesаница. Čitave noći, ne prestaješ da razmišljaš.

Čitave noći razmišljaš: Da li sam zaspao? Da li sam spavao?

So na ranu, ruke Velikog Boba izranjaju iz rukava njegove majice, nabijene mišićima, i tako napete da sijaju. Veliki Bob se osmehuje, toliko je srećan što me vidi.

Mislilo je da sam mrtav.

Aha, kažem, i ja.

- Pa - kaže Veliki Bob - imam dobre vesti.

Gde su ostali?

- To je dobra vest - kaže Veliki Bob. - Grupa se rasformirala. Došao sam samo to da prenesem, za slučaj da se neko pojavi.

Srušio sam se zatvorenih očiju na kariranu sofu sa otpada.

- Dobra vest je - kaže Veliki Bob - da postoji nova grupa, ali prvo pravilo te nove grupe glasi da o njoj ne bi trebalo da pričaš.

Oh.

Veliki Bob kaže - A drugo pravilo glasi, o njoj ne bi trebalo da pričaš.

Oh, sranje. Otvaram oči.

Jebi ga.

- Grupa se zove „Borilački klub” - kaže Veliki Bob - i sastaje se svakog petka uveče u jednoj zatvorenoj garaži na drugoj strani grada. Četvrtkom uveče radi još jedan borilački klub, koji se sastaje u garaži koja nam je bliža.

Nisam poznavao ni jedno od ovih mesta.

- Prvo pravilo borilačkog kluba glasi - kaže Veliki Bob - o borilačkom klubu se ne priča.

Sredom, četvrtkom i petkom uveče, Tajler radi kao kinooperater. Video sam njegov obračun plate prošle nedelje.

- Drugo pravilo borilačkog kluba glasi - kaže Veliki Bob - o borilačkom klubu se ne priča.

Subotom uveče, Tajler odlazi u borilački klub sa mnom.

- Tuku se samo po dvojica.

Nedeljom ujutru, isprebijani se vraćamo kući i spavamo čitavo popodne.

- Tuče idu jedna po jedna - kaže Veliki Bob.

Nedeljom i ponedeljkom uveče, Tajler radi kao kelner.

- Tučeš se bez košulja ili cipela.

Utorkom uveče, Tajler kod kuće pravi sapun, pakuje ga u papirne salvete i šalje. Fabrika sapuna „Pejper Strit”.

- Tuče - kaže Veliki Bob - traju koliko je potrebno. To su pravila koje je izmislio tip koji je osnovao borilački klub.

Veliki Bob pita - Da li ga poznaješ?

- Ja lično ga nikad nisam video - kaže Veliki Bob - ali tip se zove Tajler Durden.

Fabrika sapuna „Pejper Strit”.

Da li ga poznajem.

Nemam pojma, kažem.

Možda.

STIŽEM U „Ridžent” hotel; Marla je u predvorju, odevena u bade-mantil. Zvala me je na posao i pitala, da li bih mogao da preskočim odlazak u teretanu i biblioteku ili perionicu, ili gde god da sam planirao da odem nakon posla, i umesto toga dođem da je vidim.

Zato je Marla zvala, zato što me mrzi.

Ne govori ništa o svom kolagenskom nasledstvu.

Marla kaže, da li bih hteo da joj učinim uslugu? Marla je popodne ležala na krevetu. Marla živi od obroka koje socijalna služba dostavlja njenim susedima, koji su mrtvi; Marla uzima hranu i kaže da oni spavaju. Ukratko, ovog popodneva Marla je ležala u krevetu i čekala isporuku između dvanaest i dva. Marla već nekoliko godina nema socijalno osiguranje, pa je prestala da traži, ali jutros je pogledala i činilo se da postoji čvorić, i limfne žlezde pod njenom miškom u blizini čvorića bile su tvrde, a istovremeno, ona nije mogla to da ispriča nikome koga voli, zato što nije htela da ih uplaši, a ne može da si priušti posetu lekaru u slučaju da ipak nije ništa, ali svejedno je morala sa nekim da razgovara, i neko drugi bi morao da je pogleda.

Boja Marlinih braon očiju je kao kod životinje koja je bila kuvana u peći, a onda bačena u hladnu vodu. To nazivaju vulkaniziranje ili galvanizacija ili temperovanje.

Marla kaže da će da zaboravi ono sa kolagenom, ako joj pomognem i pogledam.

Znao sam da nije zvala Tajlera zato što nije htela da ga uplaši. Ja sam, što se nje tiče, neutralan, i ja joj dugujem.

Penjemo se u njenu sobu i Marla mi priča kako u divljini ne možeš da vidiš stare životinje, jer čim životinje ostare, one umru. Ako obole ili uspore, neko jači ih pojede. Životinje nisu stvorene da ostare.

Marla leže na krevet i odvezuje pojas svog bade-mantila, i kaže da je naša kultura učinila da smrt izgleda kao nešto pogrešno. Stare životinje bi trebalo da budu neprirodni izuzetak.

Nakaze.

Marla je hladna, i znoji se dok joj pričam kako sam u koledžu jednom dobio bradavicu. Na penisu, samo što ja kažem, na kiti. Otišao sam do medicinskog fakulteta da mi je uklone. Bradavicu. Posle toga, ispričao sam mom ocu. To je bilo mnogo godina kasnije, i on se nasmejao i rekao mi da sam budala, zato što su bradavice poput te, francuski škakljivci koje nam je priroda poklonila. Žene ih vole i Bog mi je samo učinio uslugu.

Klečim pored Marlinog kreveta, sa rukama koje su još hladne od spoljnog vazduha, osećajući Marlinu hladnu kožu pod prstima, delić po delić, trljajući komadić Marle među prstima, a Marla mi kaže da su te bogom dane bradavice, francuski škakljivci, izazivale rak grlića materice kod žena.

I tako sam ja sedeo na uskom papirnom čaršavu u ordinaciji medicinskog fakulteta, dok je jedan student prskao tečni azot po mojoj kiti, a osam studenata medicine to gledalo. Ovo je mesto na kome završavate ako nemate socijalno osiguranje. Samo što ga oni ne zovu „kita”, zovu ga „penis”, ali kako god da ga zoveš, poprskaj ga tečnim azotom, i isto tako lepo možeš da ga spališ uz pomoć ceđi, toliko boli.

Marla se ovome smeje, sve dok ne primeti da su mi se prsti zaustavili. Kao da sam možda nešto napipao.

Marla zaustavlja dah i stomak joj dobuje kao bubanj, i srce joj je kao pesnica koja udara sa unutrašnje strane tanke kože bubnja. Ali ne, zaustavio sam se zato što pričam, i zato što smo, makar za trenutak, oboje nekud odlutali iz Marline sobe. Bili smo na medicinskom fakultetu, sedeli na lepljivom papiru, sa mojom kitom koja gori od tečnog azota, kada je jedan od studenata medicine ugledao moja gola stopala, i u dva dugačka koraka izašao iz prostorije. Student se vratio u pratnji trojice pravih doktora, i doktori su laktovima odgurnuli na stranu muškarca koji je držao posudu sa tečnim azotom.

Pravi doktor je zagrlio moje desno stopalo i nabio ga u lice ostale dvojice pravih doktora. Sva trojica su okretali i fotografisali polaroidom moje stopalo, i izgledalo je kao da ostatak osobe, napola odevene, sa napola smrznutim božjim darom, nije postojao. Samo stopalo, a ostatak studenata medicine se gurao da vidi.

- Koliko dugo - pitao je doktor - imate ovaj beleg na stopalu?

Doktor je mislio na moj beleg od rođenja. Na mom desnom stopalu nalazio se beleg za koji je moj otac u šali govorio da liči na tamnocrvenu Australiju sa malim Novim Zelandom odmah sa desne strane. To sam im i rekao, i uzbuđenje je odmah splasnulo. Moja kita se otkravljalala. Svi su otišli, osim studenta sa azotom, a izgledalo je kao da bi i on rado otišao; bio je tako razočaran, da nije hteo ni da me pogleda u oči dok mi je uzimao glavić i povlačio ga ka sebi. Iz posude je prsnuo tanak mlaz na ono što je ostalo od bradavice. Kakav je to bio osećaj, mogao si da zatvoriš oči i zamisliš da ti je kita duga sto kilometara, opet bi bolelo.

Marla gleda moju ruku i ožiljak od Tajlerovog poljupca.

Rekao sam studentu medicine, vi ovde sigurno ne vidate mnogo belega.

Nije to u pitanju. Student je rekao da su svi mislili kako je beleg, u stvari, tumor. Postoji jedna nova vrsta tumora koja napada mlade muškarce. Probude se sa crvenom tačkom na stopalu ili članku. Tačka se ne povlači, nego se širi dok te ne prekrije, i onda umreš.

Student je rekao, doktori i svi ostali bili su tako uzbuđeni jer su mislili da imaš taj novi tip tumora. Jako mali broj ljudi ga ima, ali ipak, širi se.

Ovo je bilo pre mnogo godina.

Tumori će postati takvi, kažem ja Marli. Biće grešaka, i možda je smisao baš u tome da ne zaboraviš na ostatak sebe ako sa nekim tvojim delom možda krene nešto naopako.

Marla kaže - *Možda*.

Student sa azotom je završio i rekao mi da će bradavica otpasti nakon par dana. Na lepljivom papiru pored moje gole guzice, nalazila se polaroid fotografija mog stopala, koju niko nije hteo. Rekao sam, mogu li ja da uzmem ovu fotografiju?

Još uvek je imam u sobi, uglavljen u ugao rama na ogledalu. Svako jutro, pre odlaska na posao, češljam se ispred ogledala i razmišljam kako sam jednom imao rak na deset minuta, još gore nego pravi rak.

Pričam Marli kako je ovaj Dan zahvalnosti bio prvi da moj deda i ja nismo otišli na klizanje, iako je led bio gotovo petnaest santimetara debeo. Moja baba je stalno nosila one male okrugle

flastere na čelu i rukama, gde mladeži koje je imala čitav svoj život, nisu izgledali dobro. Širili su se, neravnih ivica, ili su od braon mladeža postajali plavi ili crni.

Kada je moja baba poslednji put izašla iz bolnice, moj deda je nosio njen kofer koji je bio tako težak, da je deda kukao kako će sav da se iskrivi. Moja baba, francusko-kanadskog porekla, bila je toliko stidljiva da nikada nije nosila kupaći kostim u javnosti, i uvek je puštala vodu u lavabou da bi zamaskirala bilo kakav zvuk koji je mogla da proizvede u kupatilu. Izlazeći iz bolnice „Naša Gospa od Lurda” nakon delimičnog odstanjenja dojke, ona kaže: - *Ti se osećaš iskrivljeno?*

Što se mog dede tiče, tu se završava čitava priča, moja baba, tumor, njihov brak, tvoj život. Smeje se svaki put kad priča tu priču.

Marla se ne smeje. Hoću da je nasmejem, da je ugrejem. Da je nateram da mi oprostí zbog kolagena, želim da joj kažem da ništa nisam našao. Ako je jutros napipala nešto, to je bila neka greška. Beleg koji ima od rođenja.

Marla ima ožiljak od Tajlerovog poljupca na nadlanici.

Hoću da nasmejem Marlu, pa joj ne pričam o poslednjem putu kada sam zagrlí Kloí, Kloí bez kose, kostur umočen u žuti vosak, sa svilenom ešarpom vezanom oko ćelave glave. Zagrlí sam Kloí po poslednji put, pre no što je zauvek nestala. Rekao sam joj da liči na pirata i ona se nasmejala. A ja, kad god odem na plažu, uvek sedim sa desnim stopalom podvučenim pod sebe. Australija i Novi Zeland; ili ga zakopam u pesak. Plašim se da će ljudi videti moje stopalo, i da ću početi da umirem u njihovim mislima. Tumor koji nemam, svuda se proširio. Marli to ne pričam.

Postoji mnogo toga što ne želimo da znamo o ljudima koje volimo.

Da je ugrejem, da je nasmejem, pričam Marli o ženi u „Dragoj Saveti” koja se udala za zgodnog, uspešnog pogrebnika; njihove prve bračne noći, pogrebnik je naterao da leži u kadi punoj ledeno hladne vode, sve dok joj koža nije postala ledena na dodir, a onda je naterao da potpuno nepomično leži u krevetu, dok je on vodio ljubav sa njenim hladnim, nepomičnim telom.

Najsmešnije od svega je to, što je žena to radila, od prve bračne noći, pa narednih deset godina braka, a sada piše „Dragoj Saveti” i

pita da li Saveta misli da to možda nešto znači.

TO JE RAZLOG što sam toliko voleo grupe za podršku; kada ljudi misle da umireš, poklanjaju ti svoju potpunu pažnju. Ako je ovo možda poslednji put da te vide, oni te zaista vide. Sve ostalo, stanje na njihovim tekućim računima, pesme sa radija, loša frizura, sve to je odletelo kroz prozor.

Imao si njihovu punu pažnju.

Ljudi su slušali, umesto samo da čekaju svoj red da govore.

A kada govore, nisu ti samo pričali priče. Kada dvoje pričaju, oni grade nešto, nešto što će ih zauvek promeniti.

Marla je počela da posećuje grupe za podršku nakon što je otkrila svoj prvi čvorić.

Ujutru, nakon što smo pronašli njen drugi čvorić, Marla je uskočila u kuhinju, sa obe noge u jednoj nogavici pantalona i rekla - Gledaj, ja sam sirena.

Marla je rekla - Ovo nije kao ono kada frajeri sede zavaljeni na klozetskoj šolji i prave se da su na motociklu. Ovo je istinska nesreća.

Neposredno pre nego što smo se Marla i ja upoznali u „Preživelim muškarcima zajedno”, postojao je taj jedan čvorić, a sada se pojavio i drugi.

Trebalo bi da znate da je Marla još uvek živa. Marlina životna filozofija, kako mi je ispričala, jeste da može da umre svakog časa. Njena tragedija je u tome što joj se to ne dešava.

Kada je Marla pronašla prvi čvorić, otišla je na kliniku gde su klonula strašila od majki sedela u plastičnim stolicama poredanim uz sva tri zida čekaonice, sa mlitavom dečicom sklupčanom u krilu, ili kraj nogu. Deca su imala upale obraze i tamne kolutove oko očiju, kao kod pomorandži i banana koje počinju da trule, a majke sede ispružene preko prekrivača od peruti, otpale sa glava usled infekcija koje su se otrgle kontroli. Po tome kako su na klinici zubi na svim tim licima izgledali ogromni, shvataš da su zubi samo komadići kostiju koji ti prolaze kroz kožu da bi mleli stvari.

Ovde završavaš ako nemaš socijalno osiguranje.

Pre nego što smo se opametili, mnogo pедера je želelo decu, a sada su ta deca obolela; a majke umiru i očevi su mrtvi, i sedeći u bolničkom gnusnom smradu na mokraču i sirće, dok sestra pita svaku majku ponaosob koliko dugo je bolesna i koliko je izgubila na težini i da li njeno dete ima nekog živog roditelja ili staratelja, Marla odlučuje, ne.

Ako već mora da umre, Marla nije htela da zna za to.

Marla je odšetala iza ugla od klinike do perionice i pokrala sve farmerke iz mašine za sušenje, a onda prošetala do preprodavca koji joj je dao petnaest dolara za svaki par. Onda je Marla kupila sebi zaista kvalitetne hulahopke, jedne od onih koje se ne zarojavaju.

- Čak i ove dobre, koje se ne zarojavaju - kaže Marla - one se cepaju.

Ništa nije statično. Sve se raspada.

Marla je počela da posećuje grupe za podršku, pošto joj je bilo lakše da bude okružena drugim ljudskim otpacima. Svima je nešto falilo. I, bar na neko vreme, otkucaji njenog srca pretvorili su se u ravnu liniju.

Marla je počela da radi u mrtvačnici, na unapred plaćenim pogrebnim uslugama, gde bi neki krupan, debeo muškarac, ali češće debela žena, izašli iz izložbene prostorije pogrebnog zavoda, odabravši urnu veličine jajeta, a Marla bi sedela za svojim stolom u foajeu, sa svojom tamnom kosom vezanom u rep i pocepanim hulahopkama i čvorićem u grudima i osudom na smrt, i rekla - Gospođo, nemojte da laskate sebi. Čak ni vaša spaljena glava ne bi mogla da stane u tu sićušnu stvar. Vratite se tamo, i odaberite urnu veličine kugle za kuglanje.

Marlino srce je izgledalo kao moje lice. Sva govna i smeće sveta. Post-potrošački ljudski otpadak oko čije reciklaže niko ne bi gubio vreme.

U grupama za podršku i na klinici, ispričala mi je Marla, upoznala je mnogo ljudi koji su sada mrtvi. Ti ljudi su bili mrtvi i na „onoj strain“, i noću bi joj telefonirali. Marla bi odlazila u barove i čula šankera kako izvikuje njeno ime, a kada bi uzela slušalicu, linija bi bila mrtva.

U to vreme, mislila je da je pala na samo dno.

- Kada imaš dvadeset četiri godine - kaže Marla - nemaš pojma koliko duboko možeš da padneš, ali ja brzo učim.

Kada je prvi put punila urnu u krematorijumu, Marla nije nosila zaštitnu masku, i kasnije je izduvala nos, i u maramici ugledala crnu brljotinu od g. Ko-zna-koga.

U kući u Pejper Stritu, ako bi telefon zazvonio jedanput, a linija mrtva kada se podigne slušalica, znali bismo da je to neko ko pokušava da dobije Marlu. Ovo se dešavalo više puta nego što možete da zamislite.

Kuću u Pejper Stritu počeo je da zove detektiv, u vezi eksplozije u mom stanu, i Tajler je stajao grudima naslonjen na moje rame i šaputao mi u uho, dok mi je na drugom bila slušalica, i detektiv je pitao da li poznajem nekoga ko bi mogao da napravi dinamit u domaćoj izradi.

- Nesreća je sastavni deo moje evolucije - prošaputao je Tajler - na putu ka tragediji i raspadu.

- Raskidam sve veze sa fizičkom vlašću i posedovanjem - prošaputao je Tajler - zato što tek kroz samouništenje mogu da otkrijem veličinu snage mog duha.

U dinamitu, rekao je detektiv, bilo je nečistoća, ostatak amonijumoksilata i kalijum perhlorida, što znači da je bomba ručne izrade, a sigurnosna brava na ulaznim vratima bila je razmrskana.

Rekao sam da sam te noći bio u Vašingtonu.

Detektiv je objasnio da je neko poprskao bravu freonom, a onda je udario dletom da bi razbio cilindar. Tako kriminalci krađu i bicikle.

- Oslobodilac koji uništava moju imovinu - reče Tajler - bori se da sačuva moj duh. Učitelj koji raščišćava moju stazu od imovine, oslobodiće me.

Detektiv je rekao da je, ko god da je postavio dinamit, mogao da odvrne plin i razvali ventil na peći, danima pre eksplozije. Plin je bio samo okidač. Bili bi potrebni dani da plin ispuni stan, pre nego što stigne do baze frižidera, kada bi varnica električnog motora kompresora *izazvala* eksploziju.

- Reci mu - prošaputao je Tajler. - Jeste, ti si to uradio. Ti si digao sve u vazduh. To je ono što on želi da čuje.

Rekao sam detektivu, ne, nisam ostavio uključen plin, a onda otputovao iz grada. Voleo sam svoj život. Voleo sam taj stan. Voleo

sam svaki komad nameštaja. To je bio čitav moj život. Sve stvari, lampe, stolice, tepisi, sve to sam bio ja. Ja sam bio posude u ormarićima. Ja sam bio biljke. Ja sam bio televizor. Ja sam taj koji je dignut u vazduh. Zar ne može to da shvati?

Detektiv je rekao da ne napuštam grad.

GOSPODIN NJEGOVA VISOST, gospodin lokalni predsednik lokalnog ogranka nacionalnog udruženja kinooperatera i unije nezavisnih bioskopskih operatera, samo je sedeo.

Ispod i iza i unutar svega što čovek uzima zdravo za gotovo, raste nešto užasno.

Ništa nije statično.

Sve se raspada.

Znam to, zato što Tajler to zna.

Već tri godine, Tajler sastavlja i rastavlja filmske trake za lanac filmskih kuća. Film putuje u šest ili sedam malih rolni, spakovanih u metalno kućište. Tajlerov posao je da spoji te male rolne u jednu, pet stopa dugu, koju potpuno automatizovani projektori sa premotavanjem mogu da prikazuju. Nakon tri godine, sedam bioskopa, najmanje tri ekrana po bioskopu, novi film svake nedelje, Tajleru su stotine kopija prošle kroz ruke.

Ali, nažalost, sa sve brojnijim automatizovanim projektorima sa premotavanjem, Tajler više nije bio potreban udruženju. Gospodin predsednik lokalnog ogranka morao je da pozove Tajlera na „čašicu” razgovora.

Posao je bio dosadan i plata je bila sranje, pa je predsednik udružene unije udruženih nezavisnih kinooperatera i unije udruženih bioskopskih dvorana rekao kako ogranak Tajleru Durdenu čini, u stvari, uslugu, dajući mu diplomatsku „korpu”.

Nemojte da mislite da vas mi izbacujemo. Razmišljajte o ovome kao o smanjivanju tehnološkog viška.

Trudeći se iz petnih žila da bude ljubazan, gospodin predsednik lokalnog ogranka kaže - Mi cenimo vaš doprinos našem uspehu.

Oh, nije to ništa, rekao je Tajler i nacerio se. Dokle god udruženje bude slalo čekove, on će držati jezik za zubima.

Tajler je rekao - Razmišljajte o ovom kao o plaćenju, prevremenoj penziji.

Tajleru su stotine kopija prošle kroz ruke.

Filmovi su se vratili distributeru. Filmovi su se vratili na ponovno prikazivanje. Komedije. Drame. Mjuzikli. Melodrame. Akcione avanture.

Spojeni sa Tajlerovim pornografskim kadrovima.

Sodomija. Felacio. Oralni seks. Lanci.

Tajler nije imao šta da izgubi.

Tajler je bio pion, potrošni materijal.

Isto to Tajler me je uvežbao da kažem upravniku „Presman” hotela.

Na Tajlerovom drugom poslu, u „Presman” hotelu, Tajler je rekao da ga tretiraju kao nulu. Nikog nije bilo briga da li je živ ili mrtav, a to osećanje bilo je jebeno obostrano. Ovo mi je Tajler rekao da kažem u kancelariji upravnika hotela, sa obezbeđenjem koje je stajalo ispred vrata.

Tajler i ja smo dugo ostali budni i razmenjivali priče, kada je sve bilo gotovo.

Odmah pošto je otišao do udruženja kinooperatera, Tajler me je naterao da se suočim sa upravnikom „Presman” hotela.

Tajler i ja smo sve više i više ličili na jednojajčane blizance. Obojica smo imali izubijane jagodice, i kožu koja je izgubila pamćenje i zaboravila na koje mesto, posle udarca, treba da se vrati.

Moje modrice su poticale iz borilačkog kluba, a Tajlerovo je lice bilo preoblikovano od strane predsednika kinooperaterskog udruženja. Nakon što je Tajler otpuzao iz kancelarije udruženja, ja sam otišao da posetim upravnika „Presman” hotela.

Sedeo sam tako, u kancelariji upravnika „Presman” hotela.

Ja sam Džoova Nacerena Osveta.

Prvo što je hotelski upravnik rekao, jeste da imam tri minuta. U prvih trideset sekundi, ispričao sam mu kako sam pišao u supu, prdeo u *creme brules*, kijao u pirjanu endiviju, a kako sada želim da mi hotel svake nedelje šalje ček na iznos približan mojoj plati, plus bakšiš. Zauzvrat, neću više dolaziti na posao, i neću otići u novine ili sanitarnu inspekciju sa zamršenim, žalosnim priznanjem.

Naslovi:

Poremećeni kelner trovao hranu.

Naravno, rekao sam, možda odem u zatvor. Mogu da me obese i otkinu mi muda i povlače me po ulicama i oderu mi kožu i živog me

ispeku, ali „Presman” hotel će zanavek ostati poznat kao hotel gde su najbogatiji ljudi jeli pišačku.

Tajlerove reči izlaze iz mojih usta.

A bio sam tako fin momak.

U kancelariji kinooperaterskog udruženja, Tajler se smejao kada ga je predsednik udruženja udario. Taj jedan udarac izbacio je Tajlera iz stolice, i Tajler je seo naslonjen na zid, smejući se.

- Samo napred, ne možeš da me ubiješ - smejao se Tajler. - Ti, glupi kurcu. Ubij boga u meni, ali ne možeš da me ubiješ.

Imaš suviše toga da izgubiš.

Ja nemam ništa.

Ti imaš sve.

Samo napred, pravo u creva. Udari me još jednom u lice. Uruši se u moje zube, samo šalji čekove. Slomi mi rebra, ali ako samo jedne nedelje propustiš platu, izlazim u javnost, i tvoje malo udruženje će da nestane pod tužbama od strane svakog vlasnika bioskopa i filmskog distributera i mamica čija su deca možda videla erekciju u *Bambiju*.

- Ja sam đubre - reče Tajler. - Ja sam đubre i govno i ludak, za tebe i za čitav ovaj jebeni svet - reče Tajler predsedniku udruženja. - Tebe baš briga gde ja živim ili kako se osećam, ili šta sam jeo ili kako hranim svoju decu ili kako plaćam doktora ako se razbolim, i jeste, ja sam glup, i gnjavator, i slabić, ali još uvek sam tvoja odgovornost.

Dok sedim u kancelariji „Presman” hotela, moja, borilačkim klubom ukrašena usta i dalje su rascepana na desetak delova. Šupak u mom obrazu gleda u upravnika „Presman” hotela, i sve je prilično uverljivo.

U biti, rekao sam isto ono što je rekao i Tajler.

Nakon što je predsednik udruženja udarcem prilepio Tajlera za pod, i nakon što je gospodin predsednik video da Tajler ne uzvraća udarac, njegova visost, sa svojim ogromnim telom veličine

„kadilaka”, koje je bilo veće i jače nego što će mu ikada trebati, njegova visost je zamahnula nogom i šutnula Tajlera u rebra, a Tajler se smejao. Njegova visost je udarila nogom Tajlera u bubrege, na šta se Tajler zgrčio u loptu, ali Tajler se i dalje smejao.

- Izbaci to iz sebe - rekao je Tajler. - Veruj mi. Osetićeš se puno bolje. Osetićeš se odlično.

U kancelariji „Presman” hotela, pitao sam upravnika da li mogu da upotrebim njegov telefon, i okrenuo sam broj novinske redakcije. Dok je upravnik hotela gledao, rekao sam: Zdravo, rekao sam, počinio sam užasan zločin protiv humanosti, kao deo političkog protesta. Protestujem zbog eksploatacije radnika u uslužnoj industriji.

Ako odem u zatvor, neću biti samo uneravnoteženi radnik koji brlja po šupi. To će dobiti herojski prizvuk.

Kelner Robin Hud Prvi među Poslednjima.

Ovo će prevazići odnos, jedan hotel, jedan kelner.

Upravnik „Presman” hotela je veoma nežno uzeo slušalicu iz moje ruke. Upravnik je rekao da ne želi više da radim ovde, ne onako kako sada izgledam.

Stojim na čelu upravnikovog stola i kažem, šta?

Ne sviđa ti se ova ideja?

Bez ustezanja, još uvek gledajući upravnika, zaokrećem pesnicu i silovitim zamahom izbijem svežu krv iz napuklih krasti u mom nosu.

Bez ikakvog razloga, setio sam se one noći kada smo se Tajler i ja potukli po prvi put. *Hoću da me udariš iz sve snage.*

Ovo nije tako snažan udarac. Udaram se, ponovo. To izgleda dobro, sva ta krv, ali ja se i bacam o zid, kako bih napravio užasnu buku i polomio sliku koja visi na zidu.

Slomljeno staklo, i ram, i slika cveća, i krv, padaju na pod, dok se ja ludiram po kancelariji. Krv pada na tepih i ja posežem i grabim čudovišne krvave otiske na uglu upravnikovog stola, i kažem, molim vas, pomozite, ali počinjem da se cerekam.

Pomozite mi, molim vas.

Molim vas, ne udarajte me ponovo.

Skliznuo sam natrag i puzao po tepihu, ostavljajući krvave tragove. Prva reč koju ću da izgovorim je *molim vas*. Zato držim jezik za zubima. Čudovište se vuče preko ljupkih buketa i venaca istočnjačkog tepiha. Krv lije iz mog nosa i klizi mi natrag niz grlo, u usta, vrela. Čudovište puzi preko tepiha, žestoko, kupeći dlačice i prašinu koja se lepi za krv na njegovim kandžama. I ono dopuzi dovoljno blizu da zgrabi upravnika „Presman” hotela za članak u prugastim čarapama, i kaže to.

Molim vas.

Kaže to.

Molim vas izlazi kroz mehuriće krvi.

Kaže to.

Molim vas.

A mehurići raspršuju krv unaokolo.

I tako je Tajleru omogućeno da započne sa borilačkim klubom svakog dana u nedelji. Posle ovoga, postojalo je sedam borilačkih klubova, a posle toga petnaest, a posle toga, postojala su dvadeset tri borilačka kluba, a Tajler je hteo još. Novac je uvek pristizao.

Molim vas, zamolio sam upravnika „Presman” hotela, dajte mi novac. I cerekam se, ponovo.

Molim vas.

I, molim vas, nemojte me opet udarati.

Vi imate toliko mnogo, a ja nemam ništa. I počinjem da penjem svoje krvave tragove uz prugaste nogavice upravnika „Presman” hotela, koji se zavalio unatrag, očajnički, sa rukama na prozorskoj dasci iza sebe; čak su mu se i tanka usta povlačila sa zuba.

Čudovište se kači svojim krvavim kandžama za pojas upravnikovih pantalona, i podiže se na gore, da ščepa belu uštirkanu košulju; krvavim rukama obujmljujem nežne upravnikove zglobove.

Molim vas. Osmehujem se dovoljno široko da razdvojim usne.

Nastaje koškanje dok upravnik vrišti i pokušava da se oslobodi od mene i moje krvi i mog slomljenog nosa; prljavština zalepljena za krv obojicu nas je prekrila, i upravo tada, na vrhuncu čitave drame, frajeri iz obezbeđenja odlučili su da uđu.

U DANAŠNJIM NOVINAMA piše kako je neko provalio u kancelarije između desetog i petnaestog sprata „Hein Tauera” i izašao kroz kancelarijske prozore, i na južnoj strani zgrade nacrtao ogromno, pet spratova veliko nasmejano lice, i zapalio vatre, tako da su prozori u sredini oba ogromna oka goreli snažno i živo i neumoljivo nad gradom u zoru.

Na fotografiji na naslovnoj strani novina, lice je ljuta bundeva, japanski demon, Zmaj Pohlepe koji visi na nebu, a dim podseća na veštičije obrve ili đavolje rogove. A ljudi vrište, glava zabačenih unatrag.

Šta je to značilo?

I, ko bi to uradio? Čak i kada su vatre ugašene, lice je i dalje bilo tamo, i izgledalo je još gore. Prazne oči su izgledale kao da posmatraju svakog na ulici, ali da su u isto vreme mrtve.

Ovakve stvari se sve češće i češće mogu pročitati po novinama.

Naravno da, čim pročitaš ovako nešto, odmah poželiš da znaš da li je to deo projekta „Haos”.

Novine kažu da policija nema pravih tragova. Bande maloletnika ili vanzemaljaca, ko god da je bio, mogao je da pogine dok je puzao niz izbočine i visio sa simsa, sa konzervama crnog spreja.

Je li to bio Komitet za nevaljalstvo, ili potpaljivanje? Džinovsko lice je verovatno bio njihov prošlonedeljni zadatak.

Tajler bi znao, ali prvo pravilo projekta „Haos” glasi: ne postavljaj pitanja o projektu „Haos”.

Tajler je ove nedelje Komitetu za napad projekta „Haos” rekao kako ih je sve podučio onome što je potrebno da bi se pucalo iz pištolja. Sve što pištolj radi, jeste da usmeri eksploziju u jednom pravcu.

Na poslednjem sastanku Komiteta za napad projekta „Haos”, Tajler je doneo pištolj i telefonski imenik. Sastaju se u podrumu u kome se subotom uveče održava borilački klub. Svaki Komitet se sastaje različite večeri: Potpaljivanje se sastaje ponedeljkom.

Napad, utorkom.

Nevaljalstva, sredom.

A Dezinformacije se sastaju četvrtkom.

Organizovan haos. Anarhistička birokratija. Sam to provali.

Grupe za podršku. Tako nešto.

I tako, u utorak uveče, Komitet za napad je predložio plan za sledeću nedelju; Tajler je pročitao predlog i dao Komitetu domaći zadatak.

U roku od nedelju dana, svaki član Komiteta za napad morao je da zapodene tuču iz koje neće izaći kao pobednik. I to ne u borilačkom klubu. Ovo je teže nego što izgleda. Čovek na ulici učiniće bukvalno sve, samo da izbegne tuču.

Zamisao je bila u tome da se na ulici pokupi neki tip koji se nikada ranije nije tukao i da se vrbuje. Da mu se dozvoli da, po prvi put u životu, pobedi. Naterajte ga da eksplodira. Dajte mu dozvolu da ubije boga u vama.

Vi to možete da podnesete. Ako pobedite, zajebali ste stvar.

- Ono što mi moramo da uradimo, narode - rekao je Tajler Komitetu - jeste da podsetimo te frajere na to kakva moć još uvek leži u njima.

To su Tajlerove kratke reči ohrabrenja. Zatim je otvorio svaki od presavijenih listova papira iz kartonske kutije koja je stajala ispred njega. Tako je svaki Komitet davao svoje predloge za narednu nedelju. Zapišu predloge akcija na papiru iz komitetske beležnice. Istrgnu taj papir, presaviju ga, i stave u kutiju. Tajler čita sve predloge, i odbacuje loše ideje.

Umesto svake ideje koju odbaci, Tajler ubacuje prazan, presavijen papir.

Zatim svaki član Komiteta uzima po papir iz kutije. Kako mi je Tajler objasnio, ako neko izvuče prazan papir, za tu nedelju treba da uradi samo svoj domaći.

Ako izvučeš predlog, onda ovog vikenda odlaziš na festival uvoznog piva, i gurneš nekog tipa u hemijski toalet. Dobiješ ekstra kredit ako usput uspeš da dobiješ i batine. Ili, moraš da posetiš modnu reviju u atrijumu tržnog centra i prospeš žele od jagode sa međusprata.

Ako te uhapsu, izbačen si iz Komiteta za napad. Ako se nasmeješ, izbačen si iz Komiteta.

Niko ne zna ko daje predloge, i niko, izuzev Tajlera, ne zna kakvih sve predloga ima, i koji su prihvaćeni, a koje on baca u smeće. Kasnije, u toku te nedelje, možda ćeš pročitati u novinama o neidentifikovanom muškarcu, u centru grada, koji je zaskočio vozača „jaguar” kabrioleta i skrenuo kola u fontanu.

Moraš da se zapitaš. Da li je ovo predlog Komiteta koji si ti mogao da izvučeš?

Sledećeg utorka uveče, na sastanku Komiteta za napad, gledaćeš oko sebe, pod tim jednim svetlom crnog podruma borilačkog kluba, još se pitajući ko je naterao „jaguar” u fontanu.

Ko se popeo na krov muzeja i bacio balone sa bojom na odeljak sa skulpturama?

Ko je nacrtao razbuktalu masku demona na „Hein Taueru”?

U noći izvršenja zadatka na „Hein Taueru”, možeš da zamisliš tim sudskih službenika i knjigovođa ili kurira, kako krišom ulaze u kancelarije u kojima inače, svaki dan, sede. Možda su bili pripiti, mada se to protivi pravilima projekta „Haos”, i koriste kalauze gde god mogu, i boce sa freonom da razbiju cilindre na bravama, kako bi mogli da se zaljuljaju, odbijajući se o kamenu fasadu, spuštaju, verujući jedan drugome da će držati konopac, njišući se, rizikujući brzu smrt u kancelarijama, u kojima svaki dan osećaju kako im se, minut po minut, život završava.

Sledećeg jutra, isti ti službenici i knjigovođe guraće se u gomili, uredno očešljanih glava zabačenih unatrag, opijeni od nespavanja, ali trezni; nosiće kravate i slušaće gomilu oko sebe kako se pita, ko bi ovako nešto uradio, a policija više, molimo da se svi odmaknu, sada, dok se voda sliva niz razbijene centre oba ogromna oka.

Tajler mi je u poverenju rekao da nikada nema više od četiri dobra predloga po sastanku, tako da su ti šanse da izvučeš pravi predlog, a ne prazan papir, nekih četiri prema deset. U Komitetu za napad se nalazi dvadestpetorica muškaraca, uključujući i Tajlera. Svako dobija svoj domaći zadatak: izgubiti tuču u javnosti, i svaki član izvlači predlog.

Ove nedelje, Tajler im je rekao: - Izadite i kupite pištolj.

Tajler je pružio jednom momku telefonski imenik i rekao mu da iscepa oglas. Zatim da imenik doda drugom momku. U svakoj prodavnici oružja sme da se kupi samo po jedan pištolj.

- Ovo - rekao je Tajler i izvukao pištolj iz džepa svog kaputa - ovo je pištolj, i za dve nedelje, svako od vas bi trebalo na sastanak da donese pištolj istog kalibra.

- Najbolje je da pištolje platite kešom - rekao je Tajler. Na sledećem sastanku, razmenićete pištolje i prijaviti da su ukradeni.

Niko ništa nije pitao. Ne postavljaj pitanja, tako glasi prvo pravilo projekta „Haos”.

Tajler je dodao pištolj ostalima. Bio je jako težak za nešto tako malih dimenzija, kao da je neka divovska stvar, planina ili Sunce, kolabirala i istopila se, stvorivši ovo. Momci iz Komiteta su ga držali sa dva prsta. Svi su hteli da pitaju da li je napunjen, ali drugo pravilo projekta „Haos” glasi: ne postavljaj pitanja.

Možda je bio napunjen, možda nije. Možda bi uvek trebalo da pomislimo na najgore.

- Pištolj - rekao je Tajler - je jednostavan i savršen. Samo povučesh oroz.

Treće pravilo projekta „Haos” glasi: nema izuzetka.

- Okidač - rekao je Tajler - oslobađa udarnu iglu, a udarna igla pogađa metak.

Četvrto pravilo glasi, nema laži.

- Eksplozija ispaljuje metalni naboj kroz otvoreni kraj čaure, i cev pištolja usmerava eksplozirajući barut i ispaljeno metalno zrno - rekao je Tajler - kao čoveka iz topa, kao projektil iz ležišta, kao spermu, u jednom pravcu.

Kada je Tajler izumeo projekat „Haos”, rekao je da cilj projekta „Haos” nema ništa sa drugim ljudima. Tajlera nije bilo briga da li će neko biti povređen ili ne. Cilj je bio da se učini da svaki učesnik projekta shvati da ima moć da kontroliše istoriju. Mi, svako od nas može da preuzme kontrolu nad svetom.

Tajler je izumeo projekat „Haos” u borilačkom klubu.

Jedne noći u borilačkom klubu, dohvatio sam jednog novajliju. Te subote uveče, mladić anđeoskog lica došao je u borilački klub po prvi put, i ja sam ga odabrao za tuču. Takvo je pravilo. Ako vam je ovo prvo veče u borilačkom klubu, morate da se tučete. Znao sam to, pa sam ga odabrao zato što je moja nesunica ponovo bila na sceni, a i bio sam u takvom raspoloženju da uništim nešto lepo.

Kako moje lice nikako da dobije priliku da se zaceli, na planu spoljašnjeg izgleda nemam šta da izgubim. Na poslu, šef me je pitao šta radim u vezi rupe u mom obrazu, koja nikako da zaceli. Kada pijem kafu, odgovorio sam mu, stavim dva prsta preko rupe, da mi kafa ne curi.

Postoji jedan zahvat, „spavač”, koji ostavlja taman toliko vazduha da se protivnik ne obeznani, i te noći u borilačkom klubu udario sam našeg novajliju i izlemao to lepo lice anđela; prvo koščatim zglobovima moje šake, kao maljem, a onda, kada su mi se zglobovi na prstima izranjavali od njegovih zuba koji su mu izvirivali između usana, kvrgavom nadlanicom šake. Onda mi je klinac ispao iz ruku i tresnuo o pod.

Kasnije mi je Tajler rekao da me nikad nije video da tako potpuno uništavam nešto. Te noći, Tajler je shvatio da borilački klub mora da podigne na drugi nivo, ili da ga raspusti.

Za doručkom sledećeg jutra, Tajler je rekao - Izgledao si kao manijak, mali moj psihopato. Gde si se izgubio?

Rekao sam mu da sam se osećao kao govno, i da nisam mogao da se opustim. Ništa nisam čuo. Možda sada imam petlju. Prag tolerancije na batine vremenom ti se povećava, i možda mi je sada potrebno da pređem na nešto veće.

Upravo tog jutra, Tajler je izmislio projekat „Haos”.

Tajler je pitao, šta sam ja, u stvari, tukao.

Ono što Tajler kaže, da si govno i rob istorije, tačan je opis onog kako sam se ja osećao. Želeo sam da uništim svu lepotu koju nikad neću posedovati. Da zapalim kišne šume Amazona. Da ispumpam hlorofluorokarbonate pravo uvis, da prožderu ozon. Da odvrnem sigurnosne ventile na supertankerima i skinem poklopce sa okeanskih naftnih bušotina. Želeo sam da pobijem svu onu ribu koju sebi ne mogu da priuštim za jelo, i da zatrpam sve one francuske plaže koje nikad neću videti.

Želeo sam da čitav svet padne na dno.

Udarajući tog klinca, ja sam zapravo hteo da pošaljem metak pravo među oči svakog ugroženog pande koji neće da se tuca kako bi spasao svoju vrstu, i svakog kita ili delfina koji se predao i nasukao.

Ne razmišljaj o ovome kao o istrebljivanju. Razmišljaj o tome kao o smanjivanju tehnološkog viška.

Hiljadama godina, ljudska bića su se tucala i odbacivala i srala na ovoj planeti, a sada istorija očekuje od mene da počistim za svakim. Moram da očistim i izravnam moje sapunske konzerve. I da položim račun za svaku kap motornog ulja koje sam upotrebio.

I moram da platim ceh za nuklearni otpad i zakopane naftne tankere i tlo prekriveno toksičnim otpadom, bačenim čitave generacije pre nego što sam se rodio.

Držao sam anđeosko lice čvrsto u naručju, kao bebu ili fudbalsku loptu, i snažno ga udarao zglobovima prstiju, udarao ga, dok mu zubi nisu probili usne. Posle toga, udarao ga laktom, sve dok mi nije ispao iz ruku i prosuo mi se pred noge. Dok mu se, od udaraca, koža na jagodicama, nije istanjila i pocrnela.

Hteo sam da udišem dim.

Ptice i jeleni su nepotreban luksuz, i sva riba bi trebalo da pluta.

Želeo sam da zapalim Luvr. Sredio bih Elginov mermer kovačkim maljem i obrisao dupe *Mona Lizom*. To je, sada, moj svet.

Ovo je moj svet, i svi ovi prastari ljudi su mrtvi.

Upravo za doručkom tog jutra, Tajler je izmislio projekat „Haos”.

Hteli smo da srušimo svet, oslobođen istorije.

Doručkovali smo u kući u Pejper Stritu, i Tajler je rekao, zamisli sebe kako sadiš rotkve i krompir na petnaestini zelenila zaboravljenog terena za golf.

Lovićeš velike kanadske jelene kroz maglovite šume kanjona oko ruševina „Rokfeler centra” i vaditi školjke oko kostura „svemirske igle”, nagnute pod uglom od četrdeset pet stepeni. Obojićemo solitere u ogromna lica totema i bezobraznih goblina, i svake večeri, ono što je ostalo od ljudskog roda, povlačiće se u prazne zoološke vrtove, i zaključavati u kaveze, radi zaštite od medveda i velikih mačaka i vukova koji lutaju i noću nas posmatraju, izvan rešetaka.

- Recikliranje i ograničenja brzine su obično sranje - rekao je Tajler. - To je kao kad neko na samrtničkoj postelji reši da ostavi pušenje.

Projekat „Haos” je taj koji će spasiti svet. Kulturno ledeno doba. Prerano izazvano mračno doba. Projekat „Haos” će naterati

čovečanstvo da mirno leži, ili se povuče na dovoljno dug period, da se Zemlja oporavi.

- Ti opravdavaš anarhiju - kaže Tajler. - Ti to provali.

Poput onog što borilački klub radi službenicima i knjigovođama, projekat „Haos” će rasturiti civilizaciju, tako da nam omogući da od sveta napravimo nešto bolje.

- Zamisli - rekao je Tajler - kako proganjaš velike kanadske jelene kroz izloge robnih kuća i redove smrdljivih vešalica sa divnim, istrulelim haljinama i smokinzima. Nosićeš kožnu odeću koja će ti trajati do kraja života, i penjaćeš se uz puzavicu debelu kao ručni zglob, koja obavija „Sirs Tauer”. „Džek i čarobni pasulj”; penjaćeš se kroz baldahine viseće džungle, a vazduh će biti toliko čist, da ćeš videti sićušne figure kako krune kukuruz i redaju šnite srnetine da se suši na praznim odmorištima uz napušteni autoput, koji se proteže, osam traka širok i avgustovski vreo, hiljadama kilometara.

To je cilj projekta „Haos”, rekao je Tajler, potpuno i trenutno uništenje civilizacije.

Šta dolazi sledeće u projektu „Haos”, ne zna niko osim Tajlera. Drugo pravilo glasi: ne postavljaš pitanja.

- Ne uzimajte metke - rekao je Tajler Komitetu za napad. - I da ne brinete, jeste, moraćete da ubijete nekoga.

Potpaljivanje. Napad. Nevaljalstvo i Dezinformacija.

Nema pitanja. Nema pitanja. Nema izuzetka i nema laži.

Peto pravilo projekta „Haos” glasi: moraš da veruješ Tajleru.

MOJ ŠEF DONOSI drugi komad papira do mog stola i spušta ga pored mog lakta. Kravatu čak više i ne nosim. Moj šef nosi svoju plavu kravatu, tako da mora da je četvrtak. Vrata kancelarije mog šefa su sada stalno zatvorena, i nismo razmenili više od dve reči, od dana kada je u fotokopir mašini pronašao pravila borilačkog kluba, a ja, možda, nagovestio da bih mogao da ga razbucam sačmarom. Samo se malčice glupiram, ponovo.

Ili, mogao bih da pozovem ljude iz odseka za žalbe iz ministarstva saobraćaja. Tu je opruga na prednjim sedištima, koja nikada nije prošla test sudara pre nego što su počeli sa proizvodnjom.

Ako znaš gde da tražiš, videćeš zakopane leševe svuda unaokolo.

'Bro jutro, kažem.

On kaže: - 'Bro jutro.

Pored mog lakta već se nalazi jedan važan samo-za-moje-oči tajni dokument, koji mi je Tajler dao da kopiram. Pre nedelju dana, Tajler je koracima premeravao dimenzije podruma iznajmljene kuće u Pejper Stritu. Šezdeset pet dužina cipela uzduž, i četrdeset dužina popreko. Tajler je naglas razmišljao. Pitao me je - Koliko je šest puta sedam?

Četrdeset dva.

- A četrdeset dva puta tri?

Sto dvadeset šest.

Tajler mi je pružio rukom pisan papir sa beleškama i rekao da to otkucam i napravim sedamdeset dve kopije.

Zašto toliko mnogo?

- Zato što - rekao je Tajler - toliko frajera može da spava u podrumu, ako ih stavimo na one vojničke krevete na tri sprata.

Pitao sam, a šta je sa njihovim stvarima?

Tajler je rekao - Oni neće poneti ništa više od onog što je na spisku, a sve to može da stane pod madrac.

Spisak koji moj šef nalazi u fotokopir mašini, koja je ostala podešena na sedamdeset dve kopije, taj spisak kaže: - Donošenje zahtevanih predmeta ne garantuje prijem na obuku, ali za obuku neće biti uzeti u obzir kandidati koji ne ponesu zahtevane predmete, i tačno pet stotina dolara za lične troškove sahrane.

Kremacija najbednijeg leša košta najmanje tri stotine dolara, rekao mi je Tajler, a cene skaču. Ko god umre bez najmanje toliko novca, leš će mu završiti na času obdukcije.

Taj novac se sve vreme mora nalaziti u polaznikovoj cipeli, tako da, ako polaznik bude ubijen, troškovi njegove sahrane neće opterećivati projekat „Haos”.

Uz to, kandidat mora da ponese sledeće: Dve crne košulje.

Dvoje crnih pantalona.

Jedan par debelih crnih cipela.

Dva para crnih čarapa i dvoje običnih gaća.

Jedan debeli crni kaput.

To uključuje odeću koju kandidat ima na sebi.

Jedan beli peškir.

Jedan vojnički dušek.

Jedna bela plastična posuda za mešanje.

Sa mog stola, dok moj šef tu stoji, uzimam original i kažem mu, hvala. Moj šef ulazi u svoju kancelariju, a ja sedam natrag, i nastavljam da igram pasijans na mom kompjuteru.

Nakon posla, dajem Tajleru kopije, i dani prolaze. Odlazim na posao.

Vraćam se kući.

Odlazim na posao.

Vraćam se kući, a na prednjem tremu stoji neki momak. Tip stoji ispred ulaznih vrata, sa rezervnom crnom košuljom i pantalonama u braon papirnoj kesi, i sa poslednja tri predmeta sa spiska, belim peškirom, vojničkim madracem i plastičnom činijom, postavljenim uz ogradu trema. Sa prozora na spratu, Tajler i ja provirujemo i gledamo tog momka, i Tajler mi kaže da ga oteram.

- Suviše je mlad - kaže Tajler.

Momak na tremu je dečko anđeoskog lica koga sam pokušao da uništim one noći kada je Tajler izmislio projekat „Haos”. Čak i sa dva poplavela oka, i plave kose kratko podrezane, može da se vidi

njegovo odvažno, namršteno, lepo lice, bez ožiljaka i bora. Navuci mu haljinu i nateraj da se osmehuje, i postaće žena. Anđeosko lice samo stoji, tik uz ulazna vrata, pogleda prikovanog pravo ispred sebe u trošno drvo, u stavu mirno, obučen u crnu košulju, crne pantalone i crne cipele.

- Otarasi ga se - kaže mi Tajler - Suviše je mlad.

Pitam, koliko mlad je suviše mlad?

- Nije važno - kaže Tajler. - Ako je kandidat suviše mlad, kažemo mu da je suviše mlad. Ako je debeo, suviše je debeo. Ako je star, suviše je star. Mršav, suviše je mršav. Beo, suviše je beo. Crn, suviše je crn.

Tako su i budistički hramovi testirali svoje kandidate već, uf, milion godina, kaže Tajler. Kažeš kandidatu da ode, i ako je njegova rešenost takva da može da izdrži bez hrane, skloništa ili ohrabrenja čitava tri dana, onda, i samo onda moći će da uđe i započne obuku.

I tako ja govorim anđeoskom licu da je suviše mlad, ali u vreme ručka, on je još uvek tu. Posle ručka, izlazim i metlom udaram anđeosko lice i šutiram mu stvari na ulicu. Tajler me odozgo posmatra dok dršku metle zabijam klincu u uho, dok klinac samo nepomično stoji, a onda mu bacam stvari u blato i derem se na njega.

Gubi se, vičem. Zar nisi čuo? Suviše si mlad. Nikad nećeš uspeti, vičem. Vрати se za nekoliko godina i ponovo prijavi. Samo idi. Samo mi se sklanjaj sa trema.

Sledećeg dana, tip je još uvek tamo, i Tajler izlazi napolje i kaže - Žao mi je. - Tajler kaže kako mu je žao što je dečku ispričao za obuku, ali dečko je zaista suviše mlad, i da li bi bio ljubazan da ode.

Dobar žaca. Loš žaca.

Urlam na jadnička. Ponovo. Onda, šest sati kasnije, Tajler izlazi i kaže, žao mu je, ali, ne. Momak mora da ode. Tajler kaže da će da pozove policiju ako momak ne bude otišao.

A momak je ostao.

A njegova odeća je i dalje u blatu. Vetar odnosi iscepanu papirnu kesu.

A momak je ostao.

Trećeg dana, drugi kandidat pred vratima. Anđeosko lice je i dalje tu, i Tajler silazi i kaže mu - Uđi unutra. Pokupi svoje stvari sa ulice i

uđi.

Novom momku Tajler kaže da mu je žao, ali u pitanju je greška. Novi momak je suviše star da bi se obučavao ovde, i da li bi bio ljubazan da ode.

Odlazim na posao svaki dan. Vraćam se kući, i svaki dan, jedan ili dvojica momaka čekaju na prednjem tremu. Novi momci ne gledaju u oči. Zatvaram vrata i ostavljam ih na tremu. Ovo se dešava, izvesno vreme, svakog dana; kandidati ponekad odlaze, ali uglavnom izdrže do trećeg dana, sve dok većina od sedamdeset dva kreveta koje smo Tajler i ja kupili i postavili u podrumu, nisu bila popunjena.

Jednog dana, Tajler mi pruža pet stotina dolara u kešu, i kaže da ih držim u cipeli sve vreme. Moj novac za lične troškove sahrane. Ovo je još jedan od fazona iz starih budističkih manastira.

Sada dolazim kući, i kuća je ispunjena strancima koje je Tajler odabrao. Svi oni rade. Čitav prvi sprat je pretvoren u kuhinju i fabriku sapuna. Kupatilo nikad nije prazno. Timovi muškaraca nestaju na po nekoliko dana i vraćaju se sa crvenim gumenim vrećama, ispunjenim gustim, vodnjikavim salom.

Jedne noći, Tajler se penje na sprat, da bi me našao kako se krijem u mojoj sobi, i kaže - Ne gnjavi ih. Svi oni znaju šta da rade. To je deo projekta „Haos”. Ni jedan momak ne razume čitav plan, ali svaki od njih je treniran da savršeno obavi jedan jedini zadatak.

Pravilo projekta „Haos” je da moraš da veruješ Tajleru.

A onda je Tajler otišao.

Timovi momaka projekta „Haos” tope salo po čitav dan. Ja ne spavam. Čitave noći slušam druge timove kako mešaju ceđ, i seku komade, i peku komade sapuna na masnom papiru za kolače, a zatim umotavaju svaki komad u papir, i pečate ga nalepnicom fabrike sapuna „Pejper Strit”. Svi, izuzev mene, izgleda da znaju šta da rade, a Tajler nikada nije kod kuće.

Grlim zidove; postajem miš zarobljen u mašini ćutljivih muškaraca koji imaju energiju treniranih majmuna, i kuvaju, rade, spavaju po turama. Povuci polugu. Pritisni dugme. Tim svemirskih majmuna kuva po čitav dan, i po čitav dan, tim svemirskih majmuna jede iz plastičnih činija koje su doneli sa sobom.

Jednog jutra, krećem na posao, a na prednjem tremu stoji Veliki Bob, odeven u crnu košulju, crne pantalone i crne cipele. Pitam, da li je video Tajlera u poslednje vreme? Da li ga je Tajler poslao ovde?

- Prvo pravilo projekta „Haos” glasi - izgovara Veliki Bob, spojenih peta i leđa ukroćenih kao da je progutao motku - ne postavlja pitanja o projektu „Haos”.

Pa, kakvu mu je to idiotsku, malu čast Tajler dodelio, pitam. Ovde se nalaze tipovi čiji je jedini zadatak da kuvaju rižu po čitav dan, ili da peru naše plastične činije za jelo, ili da čiste govna. Po čitav dan. Da li je Tajler obećao Velikom Bobu prosvetljenje, ako ovaj provede šesnaest sati dnevno uvijajući komade sapuna?

Veliki Bob na kaže ništa.

Odlazim na posao. Vraćam se kući, a Veliki Bob je i dalje na tremu. Ne spavam čitave noći, i sledećeg jutra, Veliki Bob radi nešto u bašti.

Pre odlaska na posao, pitam Velikog Boba, ko mu je otvorio vrata? Ko mu je dodelio ovaj zadatak? Da li je video Tajlera? Da li je Tajler sinoć bio ovde?

Veliki Bob kaže - Prvo pravilo projekta „Haos” glasi: ne pričaj...

Prekidam ga. Kažem, da. Da, da, da, da, da.

A dok sam ja na poslu, timovi svemirskih majmuna okopavaju blatnjav travnjak oko kuće, i u blato ubacuju epsomit, da smanje kiselost, i ašovom ubacuju hrpe čistog dubriva iz stočnih dvorišta, i čitave vreće isečene kose iz frizerskih salona, da odbiju krtice i miševе i podignu nivo proteina u zemlji.

U bilo koje doba noći, svemirski majmuni bi se vratili iz neke klanice sa vrećama iznutrica, da podignu nivo gvožđa u tlu, i brašna od kostiju, da povećaju fosfor.

Timovi svemirskih majmuna sade bosiljak, i majčinu dušicu, i zelenu salatu, i sadnice hamamelisa i eukaliptusa i kamenike, i nanu, i sve to u obliku kaleidoskopskog čvora. Rozeta, u svim nijansama zelene. A drugi timovi izlaze noću i svećama ubijaju puževe i puževe golaće. Drugi tim svemirskih majmuna bere isključivo najsavršenije listove i bobice kleke, za kuvanje prirodne boje. Gavez, zato što je prirodno dezinfekciono sredstvo. Listove ljubičice, jer leči glavobolje, i slatku lazarkinju zato što sapunu daje miris sveže pokošene trave.

U kuhinji se nalaze boce 80-procentne votke, za pravljenje delimično providnog geranijuma i žutog šećera i pačuli sapuna; kradem bocu votke i trošim svoj novac za ličnu sahranu na cigarete. Pojavljuje se Marla. Pričamo o biljkama. Marla i ja šetamo iskošenom šljunkovitom stazom kroz zelene kaleidoskopske šare vrta, pijemo i pušimo. Pričamo o njenim grudima. Pričamo o svemu, sem o Tajleru.

I, jednog dana, u novinama se pojavljuje vest o tome kako je grupa muškaraca obučeni u crno besnela po jednom bogataškom kvartu i luksuznoj prodavnici automobila, udarajući bejzbol palicama po prednjim branicama automobila, tako da su se vazdušni jastuci aktivirali, u oblaku talka, sa alarmima koji su vrištali.

U fabrici sapuna „Pejper Strit”, drugi timovi su brali latice ruža, ili anemona i lavande, i pakovali cveće u kutije sa komadima čistog loja koji će upiti njihov miris, za pravljenje sapuna sa mirisom cveća.

Marla mi priča o biljkama.

Ruža, kaže mi Marla, je prirodno sredstvo za zatezanje kože.

Neke od biljaka imaju imena kao iz čitulja: Iris, Bosiljak, Ruža, Neven, i Jasmin. Neke, kao filipendula i jaglika, idirot i nard, nalik su imenima Šekspirovih vila. Jelenji jezik, sa slatkim mirisom vanile. Hamamelis, još jedno prirodno sredstvo za zatezanje kože.

Božica, divlji španski iris.

Svake noći, Marla i ja šetamo po vrtu, sve dok se ne uverim da se Tajler te noći neće pojaviti. Odmah iza nas, neki od svemirskih majmuna uvek nam je za petama, i podiže komadiće nane, rutvice ili lepog čoveka, koje Marla preda mnom gazi. Ispušteni pikavac od cigarete. Svemirski majmun grabulja stazu iza sebe, da bi izbrisao svaki trag našeg prolaska.

I, jedne noći, u gradskom parku, druga grupa muškaraca sipala je benzin oko svakog drveta, i od stabla do stabla, i napravila sasvim lep šumski požar. Bilo je u novinama, kako su se prozori okolnih kuća istopili od vatre, a parkirani automobili prdeli na sav glas, spuštajući se na istopljenu gumu svojih točkova.

Tajlerova iznajmljena kuća u Pejper Stritu je živa stvar, vlažna iznutra od svih tih ljudi koji se znoje i dišu. Toliko ljudi se kreće po kući, da se i sama kuća kreće.

Jedne od noći kada Tajler nije bio kod kuće, neko je bušio bankomate i javne govornice, a zatim uglavljivao cevčice u izbušene rupe, i uz pomoć pumpice za ulje, unutra ubrizgavao mašinsko ulje ili puding od vanile.

A Tajler nikad nije bio kod kuće, ali nakon mesec-dva, svi svemirski majmuni su imali opekotine u obliku Tajlerovog poljupca na svojim nadlanicama. Zatim su i ti svemirski majmuni nestali, da bi se na prednjem tremu pojavili novi, da ih zamene.

I, svakog dana, grupe muškaraca su dolazile i odlazile u različitim automobilima. Nikad nisi mogao da vidiš isti auto. Jedne večeri, čuo sam Marlu kako na prednjem tremu govori jednom od svemirskih majmuna - Došla sam da vidim Tajlera Durdena. On živi ovde. Ja sam njegova prijateljica.

Svemirski majmun kaže - Žao mi je, ali suviše si... - zastaje - suviše si mlada da bi se obučavala ovde.

Marla kaže - Jebi se.

- Pored toga - kaže svemirski majmun - nisi donela zahtevanu opremu: dve crne košulje, dvoje crnih pantalona...

Marla vrišti - Tajlere!

- Jedan par debelih crnih cipela.

- Tajlere!

- Dva para crnih čarapa i dva para običnog donjeg veša.

- Tajlere!

I čujem kako se ulazna vrata uz tresak zatvaraju. Marla neće da čeka tri dana.

Većinu dana, nakon posla, vraćam se kući i pravim sendviče sa kikiriki buterom.

Kada uđem u kuću, jedan svemirski majmun čita okupljenim svemirskim majmunima koji sede na podu, prekrivajući čitav prvi sprat. - Ti nisi divna i jedinstvena pahulja. Ti si isti organski materijal u raspadanju, kao i svi ostali, i svi smo deo iste hrpe đubriva.

Svemirski majmun nastavlja. - Naša kultura nas je načinila istim. Niko više nije zaista beo ili crn ili bogat. Svi želimo isto. Pojedinačno, nismo ništa.

Čitač zastaje kada ja uđem da si napravim sendvič, i svi svemirski majmuni sede u tišini, kao da sam jedini u sobi. Kažem, ne moraš da se trudiš. Ja sam to već pročitao. Ja sam to i otkucio.

Čak je i moj šef verovatno to već pročitao.

Kažem, svi mi smo jedna velika hrpa govana. Samo napred. Igraj svoju malu igru. Ne obaziri se na mene.

Svemirski mamuni čekaju u tišini dok ja pravim moj sendvič i uzimam novu bocu votke, i odlazim uz stepenice. Iza sebe, čujem - Ti nisi divna i jedinstvena pahulja.

Ja sam Džoovo Slomljeno Srce, zato što me je Tajler odbacio. Oh, mogao bih tako danima.

Ponekad bih noću, nakon posla, otišao u neki drugi borilački klub u baru ili garaži, i pitao da li je neko video Tajlera Durdena.

U svakom novom borilačkom klubu, neko koga nikada ranije nisam video, stajao bi ispod onog jedinog svetla usred tame, okružen drugim muškarcima, i čitao Tajlerove reči.

Prvo pravilo borilačkog kluba glasi: o borilačkom klubu se ne priča.

Kada tuče počnu, odvedem vođu kluba na stranu i pitam da li je video Tajlera. Živim sa Tajlerom, kažem, a on već neko vreme ne dolazi kući.

Momku se oči rašire, i on pita, da li ja *stvarno* poznajem Tajlera Durdena?

Ovo se dešava u većini novih borilačkih klubova. Da, kažem, Tajler i ja smo najbolji ortaci. Tada, svi bi odjednom da se rukuju sa mnom.

Ti novi momci zure u rupu u mom obrazu i crnu kožu na mom licu, žutu i zelenu oko ivica, i zovu me „ser”. Ne, ser. Teško, ser. Niko koga oni poznaju nije upoznao Tajlera Durdena. Prijatelji prijatelja su upoznali Tajlera Durdena i osnovali ovaj ogranak borilačkog kluba, ser.

Onda mi namignu.

Niko koga oni znaju nikada nije video Tajlera Durdena.

Ser.

Da li je to istina, pitaju svi. Da li Tajler Durden okuplja vojsku? Tako pričaju. Da li Tajler Durden spava samo sat vremena noću? Govorka se da je Tajler na putu i da osniva borilačke klubove po čitavoj zemlji. Šta je sledeće, svi bi hteli da znaju.

Sastanci za projekat „Haos” preselili su se u veće podrume, pošto su se svi komiteti, Potpaljivanje, Napad, Nevaljalstvo i

Dezinformacija, jako povećali, kako je sve više i više momaka napredovalo iz borilačkog kluba. Svaki Komitet je imao vođu, a čak i vođe ne znaju gde se Tajler nalazi. Tajler ih svake nedelje zove telefonom.

Svi iz projekta „Haos” žele da znaju šta sledi.

Kuda idemo?

Čemu to da se radujemo?

U Pejper Stritu, Marla i ja noću šetamo vrtom, bosonogi; svaki korak podiže oblake mirisa žalfije, vrbene i geranijuma. Crne košulje i crne pantalone sa svećama u rukama obigravaju oko nas, podižući listove biljaka, da bi ubili puževe i puževe golaće. Marla pita, šta se to ovde dešava?

Pramenovi kose leže pored grumenja zemlje. Kosa i govna. Brašno od kostiju i iznutrice. Biljke rastu brže nego što svemirski majmuni uspevaju da ih podrežu.

Marla pita - Šta nameravaš da uradiš?

Kako da joj objasnim.

Na zemlji se nalazi neka svetlucava zlatna tačka i ja se saginjem da je pogledam. Šta će sledeće da se desi, ne znam, kažem Marli.

Izgleda da smo oboje odbačeni.

Krajičkom oka, vidim svemirske majmune kako tapkaju gore-dole, svaki sa svojom svećom u ruci. Zlatna tačka na zemlji je nečiji kutnjak sa zlatnom plombom. Pored njega, nalaze se još dva kutnjaka sa srebrnim amalgamskim plombama. To je vilica.

Kažem, ne, ne mogu da kažem šta će se desiti. I guram jedan, dva, tri kutnjaka u zemlju, i kosu i govna i kosti i iznutricu, tamo gde ih Marla neće videti.

OVOG PETKA UVEČE, zaspao sam na poslu, za svojim radnim stolom.

Kada sam se probudio, sa licem koje mi je ležalo na prekrštenim rukama na stolu, telefon je zvonio, a svi su otišli. Telefon je zvonio i u mom snu, tako da nije bilo jasno da li je java skliznula u moj san, ili se moj san prelio u stvarnost.

Javljam se na telefon, Poravnanje i odgovornost.

To je moj odsek. Poravnanje i odgovornost.

Sunce zalazi, i nagomilani olujni oblaci veličine Vajominga i Japana, zaputili su se u našem pravcu. Svi spoljnji zidovi su, od poda do plafona, u staklu. Sve je u staklu, od poda do plafona. Sve je u venecijanerima. Sve je sivi, bašunasti itison, prošaran malim nadgrobnim spomenicima tamo gde su kompjuteri uključeni u mrežu. Sve je u lavirintu pregrada od tapaciranih šperploča koje ograđuju radna mesta.

Odnikle se čuje usisivač.

Moj šef je otišao na odmor. Poslao mi je E-mail i onda nestao. Ja bih trebalo da se pripremim za zvaničnu reviziju mog rada, koja je za dve nedelje. Da obezbedim salu za sastanke. Da se dovedem u red. Ažuriram svoje podatke. Takve stvari. Grade slučaj protiv mene.

Ja sam Džooov Potpuni Nedostatak Iznenadjenja.

Ponašao sam se bedno.

Podižem slušalicu; to je Tajler, koji kaže - Izađi napolje, tamo te čekaju neki frajeri na parkingu.

Pitam, ko su oni?

- Svi te čekaju - kaže Tajler.

Osećam miris benzina na mojim rukama.

Tajler nastavlja - Kreći. Imaju automobil, tamo napolju. Imaju „kadilak”.

Još uvek spavam.

Ovde, nisam siguran da li je Tajler moj san.

Ili, da li sam ja Tajlerov san.

Njušim benzin na mojim rukama. Oko mene nema nikog; ustajem i odlazim do parkinga.

Jedan momak iz borilačkog kluba radi na automobilima, tako da je parkiran na krivini sa nečijim crnim „kornišem”, i jedino što mi preostaje jeste da ga gledam, tako crnog i zlatnog, tu ogromnu tabakeru spremnu da me nekud odveze. Ovaj naš mehaničar, koji izlazi iz automobila, govori mi da ne brinem, zamenio je tablice, a ove je uzeo sa nekog drugog automobila na aerodromskom parkingu za višednevno parkiranje.

Naš mehaničar iz borilačkog kluba kaže da može sve da pokrene. Dve žice izviruju ispod upravljačke table. Dodirni jednu žicu drugom, zatvorićeš strujno kolo sa elektromagnetom anlasera, i dobićeš automobil za besplatnu vožnju.

Ili tako, ili možeš krišom da kopiraš kodove ključeva u zastupništvu fabrike automobila.

Trojica svemirskih majmuna sede na zadnjem sedištu, odeveni u svoje crne košulje i crne pantalone. Ne vidiš zlo. Ne čuješ zlo. Ne govoriš zlo.

Pitam, pa gde je Tajler?

Naš mehaničar iz borilačkog kluba pridržava mi vrata „kadilaka”, kao pravi šofer. Mehaničar je visok i koščat, sa ramenima koja podsećaju na prečke na telefonskim banderama.

Pitam, da li ćemo videti Tajlera?

Na sred prednjeg sedišta, čeka me rođendanska torta, sa spremljenim svećicama. Ulazim u auto. Polazimo.

Čak i nedelju dana posle borilačkog kluba, ne predstavlja ti nikakav problem da voziš unutar ograničenja brzine. Možda ti je dva dana govno bilo crno, unutrašnje povrede, ali si totalno hladan. Drugi automobili mogu da te obiđu. Mrze te potpuni stranci. Ništa lično. Posle borilačkog kluba, potpuno si opušten, jednostavno te baš briga. Ne uključuješ čak ni radio. Možda te probada u rebrima svaki put kada udahneš, duž frakture, tanke kao vlas kose. Automobili iza tebe ti ablenduju. Sunce zalazi, narandžasto i zlatno.

Mehaničar je tu, vozi. Rođendanska torta je na sedištu između nas.

Jebeno je zastrašujuće kada u borilačkom klubu vidiš takve tipove kao što je naš mehaničar. Mršavi frajeri, nikad ne posustaju.

Tuku se do poslednje kapi krvi. Beli frajeri, nalik na kosture umočene u žuti vosak, sa tetovažama, crni frajeri, nalik na dimljeno meso; svi oni se obično drže zajedno, i možeš da ih zamisliš u „Anonimnim narkomanima”. Nikad ne kažu, stani. Kao da su sačinjeni od čiste energije, kreću se tako brzo da ti titraju pred očima; ti momci koji se oporavljaju od nečega. Kao da je jedini izbor koji im je preostao taj kako će da umru, i oni odlučuju da umru u borbi.

Oni moraju da se tuku jedni sa drugima, ti momci.

Niko drugi neće da ih bira za tuču, a ni oni sami ne mogu da izaberu nikog, do nekog drugog žilavog mršavka, sama kost i juriš, pošto ih niko drugi ne upisuje za tuču.

Frajeri koji gledaju tuču čak i ne navijaju, kada tipovi kao što je naš mehaničar krenu jedan na drugog.

Čuješ samo frajere koji se tuku, kako dišu kroz zube, pljesak ruku kada hvataju u stisak, zvižduk i tresak kada se pesnica poput malja spušta na upala tanka rebra, direktno u klinč. Vidiš tetive i mišiće i vene kako se napinju ispod kože ovih momaka. Koža im se cakli, znojava, izbrazdana i mokra, ispod onog jedinog svetla.

Deset, petnaest minuta nestaje. Njihov miris; znoje se, i taj njihov miris podseća te na prženu piletinu.

Prolazi dvadeset minuta borilačkog kluba. Napokon, jedan od momaka će izgubiti borbu.

Posle tuče, ovaj mehaničar stalno visi u kući u Pejper Stritu. Hoće da čujem pesme koje je napisao. Hoće da mi pokaže kućicu za ptice koju je napravio. Tip mi je pokazao sliku neke devojke i pitao me da li je dovoljno lepa da se oženi njome.

Dok sedi na prednjem sedištu „korniša”, frajer kaže - Jeste li videli tortu koju sam vam napravio? Sam sam je napravio.

Danas mi nije rođendan.

- Malo ulja se skupilo oko prstenova - kaže mehaničar - ali promenio sam ulje i filter za vazduh. Proverio sam ventile i paljenje. Najavili su kišu za noćas, pa sam proverio i kočnice.

Pitam, šta je Tajler planirao?

Mehaničar otvara pepeljaru i pritiska upaljač. Kaže - Je li ovo test? Da li nas proveravate?

Gde je Tajler?

- Prvo pravilo borilačkog kluba glasi, o borilačkom klubu se ne priča - kaže mehaničar. - I poslednje pravilo projekta „Haos” glasi, ne postavljaš pitanja.

Pa, šta mi on može reći?

On kaže - Ono što moraš da shvatiš jeste da si Boga zamislio po slici svog oca.

Iza nas, moj posao i moja kancelarija sve su manji i manji, i nestaju.

Osećam benzin na mojim rukama.

Mehaničar kaže - Ako si muškarac i hrišćanin koji živi u Americi, modelirao si Boga po uzoru na svog oca. A ako nikada nisi upoznao svog oca, ako te je otac napustio, ili umro, ili nikad nije kod kuće, šta onda da misliš o Bogu?

Sve su to Tajlerove dogme. Naškrabane na komadićima papira dok sam spavao, i date mi da ih na poslu prekucam i fotokopiram. Sve sam ih pročitao. Čak ih je, verovatno, i moj šef sve pročitao.

- Na kraju ukapiraš - kaže mehaničar - da si čitav život potrošio u potrazi za ocem ili Bogom.

- Ono što moraš da uzmeš u obzir - kaže - jeste mogućnost da te Bog ne voli. Sasvim je moguće da nas Bog mrzi. To nije najgore što može da ti se desi.

Kako je to Tajler shvatao, bolje je skrenuti pažnju Boga lošim ponašanjem, nego mu ne skrenuti pažnju uopšte. Možda je zato božja mržnja bolja od Njegove ravnodušnosti.

Ako bi mogao da budeš ili najgori neprijatelj Boga, ili ništa, šta bi izabrao?

Mi smo Božja srednja deca, po Tajleru Durdenu, bez posebnog mesta u istoriji i bez posebne važnosti.

Ukoliko ne skrenemo Božju pažnju, ne možemo se nadati ni prokletstvu, ni iskupljenju.

Šta je gore, pakao ili ništavilo?

Samo ako smo uhvaćeni i kažnjeni, možemo biti spašeni.

- Zapali Luvr - kaže mehaničar - i obrisi dupe *Mona Lizom*. Tako će Bog makar znati naša imena.

Što niže padneš, više ćeš da letiš. Sto dalje pobegneš, to će te Bog više želeti natrag.

- Da zabludeli sin nije nikada otišao od kuće - mehaničar kaže - ono ulovljeno tele bi i dalje bilo živo.

Nije dovoljno biti jedno od zrna peska na plaži ili zvezda na nebu.

Mehaničar skreće crni „korniš” na staru obilaznicu autoputa, na kojoj nije bilo traka za preticanje, i iza nas se već formirala kolona kamiona; svi smo vozili u granicama dozvoljene brzine. „Korniš” je uhvaćen u snop farova vozila iza nas, i eto nas, kako razgovaramo, okupani svetlošću koja se probija kroz zadnje staklo. Vozimo u okviru dozvoljene brzine. Onoliko brzo koliko zakon to dozvoljava.

Zakon je zakon, rekao bi Tajler. Prebrza vožnja je ista kao podmetanje požara, ista kao podmetanje bombe, ista kao ubistvo.

Kriminal je kriminal je kriminal.

- Prošle nedelje, mogli smo da napunimo još četiri borilačka kluba - kaže mehaničar. - Možda bi Veliki Bob mogao da preuzme na sebe otvaranje sledećeg ogranka, ako nađemo bar.

Znači, sledeće nedelje, ponoviće pravila sa Velikim Bobom i daće mu njegov sopstveni borilački klub.

Od sada, kada vođa osnuje borilački klub, kada svi stoje okupljeni ispod onog jedinog svetla u podrumu, čekajući, vođa će, kroz mrak, šetati u krug oko okupljene gomile.

Pitam, ko je izmislio nova pravila? Da li je to bio Tajler?

Mehaničar se osmehuje i kaže - Vi dobro znate ko smišlja pravila.

Novo pravilo glasi da niko nije centar borilačkog kluba, kaže. Niko nije važan u borilačkom klubu, izuzev dvojice koja se tuku. Čuće se vođin glas, kako viče, dok polako šeta oko gomile, negde u tami. Muškarci u gomili zuriće u muškarce preko puta praznog centra prostorije.

Tako će biti u borilačkim klubovima.

Pronalaženje bara ili garaže-domaćina novog borilačkog kluba nije teško; prvi bar, onaj u kome se originalni borilački klub još uvek sastaje, od prihoda samo jedne subote uveče, uspeva da sakupi pare za najamninu.

Po mehaničaru, još jedno novo pravilo borilačkog kluba glasi da će borilački klub uvek biti besplatan. Učlanjenje neće koštati ništa. Mehaničar viče ostalim vozilima kroz prozor, a vetar mu nosi reči preko karoserije automobila: - Mi hoćemo tebe, a ne tvoj novac.

Mehaničar viče kroz prozor - Dokle god si u borilačkom klubu, ti nisi ono koliko imaš novca u banci. Ti nisi tvoj posao. Ti nisi tvoja porodica, i ti nisi ono što govoriš sebi da jesi.

Mehaničar viče u vetar - Ti nisi tvoje ime.

Svemirski majmun na zadnjem sedištu se nadovezuje: - Ti nisi tvoji problemi.

Mehaničar viče - Ti nisi tvoji problemi.

Svemirski majmun se dere - Ti nisi tvoje godine.

Mehaničar viče - Ti nisi tvoje godine.

Mehaničar je iznenada skrenuo u suprotnu traku, ispunjavajući automobil svetlošću farova koja nas je šamarala kroz vetrobransko staklo. Jedan automobil, zatim i drugi, naletali su na nas; sirene su im vrištale, a mehaničar je skretao tek toliko da ih oba izbegne.

Farovi nam dolaze u susret, sve veći i veći, sirene vrište, a mehaničar isteže vrat u bljesak i buku i vrišti - Ti nisi tvoje nade.

Niko ne odgovara na uzvik.

Ovog puta, automobil koji nam dolazi u susret, na vreme naglo skreće, i uspeva da nas spase.

U susret nam dolazi još jedan automobil, ablenduje, dugo svetlo, kratko, dugo, kratko, dreka sirene, a mehaničar vrišti - Nećeš biti spašen.

Mehaničar ne skreće, ali auto koji nam stiže u susret to čini.

Drugi automobil; i mehaničar urla - Svi ćemo jednog dana umreti.

Ovog puta, automobil koji nam ide u susret skreće u stranu, ali mehaničar skreće opet pravo na njega. Automobil skreće, a mehaničar mu parira, ponovo mu presecajući put.

Topiš se i rasteš, u tom trenutku. U tom trenutku, ništa nije važno. Pogledaš u zvezde, i već te nema. Ni tvoj prtljag. Ništa nije bitno. Ni tvoj zadrž. Iza prozora je mrak i sirene dreče svuda oko tebe. Farovi ablenduju, duga svetla, kratka, duga i kratka, pravo u tvoje lice, i više nikad nećeš morati da ideš na posao.

Nikad više nećeš morati da se šišaš.

- Brzo - kaže mehaničar.

Automobil skreće, a mehaničar ponovo skreće ka njemu.

- Sta - kaže on - šta biste poželeli da ste uradili pre svoje smrti?

Sa automobilom koji nam se, trubeći, sve više približava, mehaničar je tako potpuno hladan, da čak skreće pogled da me

pogleda kako sedim pored njega, na prednjem sedištu, i kaže - Deset sekundi do udara.

- Devet.
- Za osam.
- Sedam.
- Za šest.

Moj posao. Želeo bih da sam napustio moj posao.

Vrisak proleće pored nas, kako je automobil naglo skrenuo, a mehaničar nije skrenuo da ga udari.

Još svetala nam dolazi u susret, i mehaničar se okreće trojici svemirskih majmuna na zadnjem sedištu. - Hej, svemirski majmuni - kaže on - shvatate kako se igra ova igra. Priznajte svoje nestašluke ili smo svi mrtvi.

Mimoiđazi nas automobil sa nalepnicom „Bolje vozim kad sam pijan”. Novine pišu da se odjednom, jednog jutra, hiljade ovakvih nalepnica pojavilo na automobilima. Druge nalepnice su nosile poruke kao „Teletinu, molim”.

„Pijani vozači protiv majki.”

„Reciklirajte sve životinje.”

Čitajući novine, znam da je ovo delo Komiteta za dezinformacije. Ili Komiteta za nevaljalstva.

Sedeći pored mene, naš čist i trezan mehaničar iz borilačkog kluba mi govori, jeste, „pijane” nalepnice na branicama delo su projekta „Haos”.

Tri svemirska majmuna su tiha na zadnjem sedištu.

Komitet za nevaljalstva štampa avionske prospekte na kojima su putnici prikazani kako se tuku jedni sa drugima oko maski za kiseonik, dok njihov avion u plamenu, pri hiljadu kilometara na sat, pada na stene.

Komiteti za nevaljalstvo i dezinformacije se utrkuju ko će pre da razvije kompjuterski virus, koji će kod bankomata da izazove mučninu, u dovoljnoj meri da isporuča salve novčanica od deset i dvadeset dolara.

Zagrejan upaljač iskače iz komandne table automobila, i mehaničar mi kaže da upalim svećice na rođendanskoj torti.

Palim svećice, i torta blistavo treperi pod malim oreolom vatre.

- Šta biste poželeli da ste uradili pre nego što umrete? - kaže mehaničar i skreće automobil pravo na kamion koji nam dolazi u susret. Kamion se oglašava, ispuštajući jedan za drugim, duge urlike svoje vazdušne sirene, dok mu farovi, nalik na izlazak sunca, postaju sve sjajniji i sjajniji, da obasjaju mehaničarev osmeh.

- Poželite svoje želje, brzo - kaže on u retrovizor trojici svemirskih majmuna na zadnjem sedištu. - Imamo pet sekundi do zaborava.

- Jedan - kaže on.

- Dva.

Kamion već prekriva vidik ispred nas, zaslepljujuće svetao i bučan.

- Tri.

- Da jašem konja - čuje se sa zadnjeg sedišta.

- Da napravim kuću - čuje se drugi glas.

- Da se istetoviram.

Mehaničar kaže - Veruj u mene i umrećeš, zauvek.

Prekasno, kamion skreće, i mehaničar skreće, ali zadnji deo našeg „korniša” proklizava i udara u ivicu prednjeg branika na kamionu.

U tom trenutku, ja svega toga nisam svestan, svestan sam samo svetala; farova kamiona koji trepere u tami; sebe, kako bivam odbačen, prvo na suvozačka vrata, a zatim na rođendansku tortu i mehaničara za volanom.

Mehaničar grčevito steže volan u pokušaju da ga zadrži pravo, i svećice na rođendanskoj torti se gase. Te jedne savršene sekunde, u toploj, crnoj, kožnoj unutrašnjosti automobila nema svetlosti, i naši krici se slivaju u istu, nisku notu, isti duboki jecaj vazdušne sirene kamiona, i nemamo kontrolu, nemamo izbor, nemamo pravac i nemamo izlaz, i mrtvi smo.

U ovom trenutku, moja želja je da umrem. U poređenju sa Tajlerom, nisam ništa u ovom svetu.

Bespomoćan sam.

Glup sam, i sve što radim jeste da želim i trebam stvari.

Moj sićušni život. Moj mali, usrani posao. Moj švedski nameštaj. Nikada, ne, nikada nikome ovo nisam ispričao, ali pre nego što sam upoznao Tajlera, planirao sam da kupim psa i nazovem ga „Pratnja”.

Tako loš može da ti postane život.

Ubij me.

Grabim volan i vraćam nas u saobraćaj.

Sada.

Pripremite se da evakuišete dušu.

Sada.

Mehaničar se bori sa volanom dok prelećemo preko jarka, a ja se borim za jebenu smrt.

Sada. Zadivljujuće čudo smrti, kada se jednog trenutka šetaš i razgovaraš, a u drugom, postaješ objekat.

Ja sam ništa, pa čak ni to.

Hladan.

Nevidljiv.

Osećam miris kože. Moj sigurnosni pojas se uvrnuo i prilegao me kao ludačka košulja, i kada pokušavam da se uspravim, udaram glavom u volan. Moja glava počiva na mehaničarevom krilu; podižem pogled i vidim mehaničarevo lice kako se smeši, visoko iznad mene, dok vozi, i mogu da vidim zvezde kroz vozački prozor.

Moje ruke i lice su lepljivi od nečega.

Krv?

Šlag od slatke pavlake.

Mehaničar pogleda nadole. - Srećan rođendan.

Osećam miris dima i setim se rođendanske torte.

- Skoro da sam slomio volan o vašu glavu - kaže.

Ništa drugo, samo noćni vazduh i miris dima, i zvezde, i mehaničar koji se osmehuje i vozi, sa mojom glavom na njegovom krilu; odjednom, više ne osećam potrebu da se uspravim.

- Gde je torta?

Mehaničar kaže - Na podu.

Samo noćni vazduh, i miris dima koji postaje sve jači.

Da li mi se ispunila želja?

Iznad mene, oivičeno naspram zvezda na nebu, lice se smeši. - Ove rođendanske svećice - kaže on - to su one koje ne mogu da se ugase.

Pod svetlosti zvezda, oči mi se privikavaju, taman toliko da vidim pramenove dima kako se vijugavo prepliću, podižući se sa malih vatri koje gore po podu, svuda oko nas.

MEHANIČAR IZ BORILAČKOG kluba drži nogu na papučici za gas, besneći na svoj tihi način za volanom, a mi i dalje imamo da obavimo nešto važno.

Ono što ću morati da naučim pre kraja civilizacije, jeste kako da pogledom u zvezde otkrijem kuda idem. Oko nas je tišina, kao da se „kadilakom” vozimo kroz svemir. Mora da smo sišli sa autoputa. Ona trojica sa zadnjeg sedišta su se onesvestili, ili zaspali.

- Iskusili ste blizinu života - kaže mehaničar.

Spušta jednu ruku sa volana i dodiruje ogromnu modricu tamo gde sam čelom udario u volan. Moje čelo je nateklo, toliko da mi je zatvorilo oba oka, i on prelazi hladnim vrhovima prstiju duž čitavog otoka. „Korniš” naleće na džombu, i čini se da bol naleće na moje oči, kao senka sa oboda kape. Naše iskrivljene prednje opruge i branik cvile i škripe kroz tišinu koja nas okružuje dok jurimo niz noćni put.

Mehaničar kaže da naš zadnji branik na „kornišu” visi na poslednjim ostacima nosača, i kako je zamalo otkinut kada se zakačio za ivicu prednjeg branika kamiona.

Pitam, da li je ovo večeras deo njegovog domaćeg zadatka za projekat „Haos”?

- Delimično - kaže on. - Morao sam da prinesem četiri ljudske žrtve, i moram da odem po tovar sala.

Sala?

- Za sapun.

Šta to Tajler planira?

Mehaničar počinje da priča, a iz njega progovara Tajler Durden.

- Vidim najjače i najpametnije ljude koji su ikada živeli - kaže on, lica oivičenog naspram zvezda u prozoru - a ti ljudi toče benzin i opslužuju stolove.

Linija njegovog čela, njegove obrve, nagib njegovog nosa, njegove trepavice i krivina njegovih očiju, izvajani profil njegovih usana koje se pokreću, sve to se jasno odražava na tamnoj, zvezdanoj pozadini.

- Kada bismo mogli da smestimo te ljude u kampove za obuku i završimo njihov odgoj.

- Sve što pištolj radi jeste da usmeri eksploziju u jednom pravcu.

- Postoji klasa mladih, snažnih muškaraca i žena, koji žele da daju svoj život za nešto. Reklame su učinile da ovi ljudi jure za odećom i automobilima koji im nisu potrebni. Čitave generacije provode živote na poslovima koje mrze, samo da bi kupili stvari koje im nisu zaista potrebne.

- Naša generacija nema veliki rat, ili veliku ekonomsku depresiju, ali zato imamo veliki duhovni rat. Imamo veliku revoluciju protiv kulture. Velika ekonomska depresija su naši sopstveni životi. Mi imamo duhovnu depresiju.

- Tim muškarcima i ženama moramo da pokažemo slobodu tako što ćemo ih zarobiti, i da im pokažemo hrabrost tako što ćemo ih zastrašiti.

- Napoleon se hvalio da može da istrenira ljude da žrtvuju svoje živote za parče trake.

- Zamisli kada budemo proglasili štrajk, i svi odbiju da rade, sve dok ne redistribuiramo svetsko bogatstvo.

- Zamisli kako loviš velike kanadske jelene kroz maglovite šume kanjona oko ruševina „Rokfeler centra”.

- Ono što ste rekli u vezi svog posla - kaže mehaničar - da li ste to stvarno mislili?

Aha, stvarno sam to mislio.

- Zato smo mi večeras na putu - kaže on.

Mi smo lovačka družina, i u lovu smo na salo.

Idemo na bolnički otpad.

Idemo do peći za bolnički otpad, i tamo, među odbačenim hirurškim keceljama i zavojima, i desetogodišnjim tumorima i cevčicama za infuziju i odbačenim iglama, jezive stvari, zaista jezive stvari, među uzorcima krvi i amputiranim stvarčicama, naći ćemo više novca nego što bismo mogli da stvorimo za jednu noć, čak i ako bismo prevozili smeće.

Naći ćemo dovoljno novca da napunimo ovaj „korniš” od krova do osovine.

- Salo - kaže mehaničar - salo koje je liposukcijom odstranjeno iz najbogatijih butina Amerike. Najbogatije, najdeblje butine na svetu.

Naš cilj su velike crvene kese sala posle liposukcije, koje ćemo da dovučemo nazad u Pejper Strit, da ga čvarimo i pomešamo sa ceđi i ruzmarinom i prodamo natrag istim onim ljudima iz kojih je to salo i izvađeno. Pri ceni od dvadeset dolara po komadu, oni su jedini koji to sebi mogu da priušte.

- Najbogatije, najkremastije salo na svetu, salo zemlje - kaže on.
- Zato je ovo što radimo večeras dostojno Robina Huda.

Male voštane vatre vrskaju po tapacirungu.

- Dok smo tamo - kaže on - trebali bismo da potražimo i one bacile hepatitisa.

SUZE SU SADA zaista potekle, i jedna debela štrafta je kliznula niz cev pištolja, i zavila oko obarača, da bi se raspršila o moj kažiprst. Rejmond Hesel je zatvorio oba oka, pa sam ja snažno pritiskao pištolj u njegovu slepoočnicu, da bi on zauvek zapamtio taj pritisak, i stajao sam pored njega; to je bio njegov život i mogao je da se završi svakog trena.

Ovo nije bio jeftin pištolj, i pitao sam se da li bi so mogla da ga sjebe.

Sve je išlo tako lako da sam se čudio. Uradio sam sve što mi je mehaničar rekao. Ovo je bio razlog što smo morali da kupimo pištolj. Ovo je bio moj domaći zadatak.

Svako od nas je morao da donese Tajleru dvanaest vozačkih dozvola. To je dokaz da je svako od nas prineo dvanaest ljudskih žrtava.

Večeras sam parkirao automobil iza bloka i sačekao Rejmonda Hesela da završi smenu u „Korner Martu”, koji je radio čitave noći, i oko ponoći, Rejmond je čekao noćni autobus, kada sam mu konačno prišao i rekao, zdravo.

Rejmond Hesel, Rejmond ništa nije rekao. Verovatno je zaključio da sam se nameračio na njegov novac, njegovu minimalnu nadnicu, na četrnaest dolara u njegovom novčaniku. Oh, Rejmonde Hesele, sa svih tvojih dvadeset i tri godine, kada si počeo da plačeš, i suze da ti se slivaju niz cev mog pištolja koji ti je pritisnut uz slepoočnicu, ne, ovo nema veze sa novcem. Nije sve u novcu.

Nisi rekao čak ni, zdravo.

Ti nisi tvoj mali, bedni novčanik.

Rekao sam, lepa noć, hladna ali bistra.

Nisi rekao čak ni, zdravo.

Rekao sam, nemoj da bežiš, inače ću te upucati u leđa. Izvadio sam pištolj, i nosio sam gumene rukavice; u slučaju da moj pištolj ikada postane dokazni materijal „A”, na njemu neće biti ničeg izuzev osušenih suza Rejmona Hesela, belca, dvadeset tri godine, bez prepoznatljivih obeležja.

Tada sam skrenuo tvoju pažnju. Oči su ti bile dovoljno velike, da čak i pod uličnim svetlom vidim da su antifriz zelene.

Trgnuo bi se unazad svaki put kada bi ti pištolj dotakao lice, kao da je cev suviše hladna ili vrela. Dok nisam rekao, ne uzmiči, i tada si dozvolio pištolju da te dotakne, ali čak i tada si okretao glavu od cevi.

Dao si mi svoj novčanik, kao što sam i tražio.

Na vozačkoj dozvoli, tvoje ime je Rejmond K. Hesel. Živiš u 1320 SE Bening, apartman A. To mora da je suterenska prostorija. Stanovima u suterenu obično daju slova umesto brojeva.

Rejmonde K. K. K. K. K. Hesele, tebi govorim.

Glava ti se sklanjala od pištolja, i rekao si, aha. Rekao si, jeste, živiš u suterenu.

Imao si i neke slike u novčaniku. Tu je bila tvoja majka.

Ovo je bilo teško za tebe, morao si da otvoriš oči i vidiš sliku Mame i Tate kako se smeše i pištolj, u isto vreme, ali ipak si to učinio, a onda su ti se oči zaklopile i počeo si da plačeš.

Odlazio si u hladnu, čudesnu zagonetku smrti. Jednog minuta, ti si osoba, a drugog, postaješ objekat, i Mama i Tata će morati da pozovu starog čika doktora i da uzmu zubni karton pošto ti od lica neće mnogo ostati, i Mama i Tata, oni su uvek toliko očekivali od tebe, i ne, život nije fer, a sada je došlo i ovo.

Četrnaest dolara.

Ovo, rekao sam, da li je ovo tvoja mama?

Aha. Plakao si, šmrcao, plakao. Gutao knedle. Aha.

Imao si člansku kartu biblioteke. Imao si člansku kartu video kluba. Zdravstvenu knjižicu. Četrnaest dolara u kešu. Hteo sam da uzmem povlasticu za autobus, ali mehaničar je rekao da uzimamo samo vozačke dozvole. Istekla studentska karta.

Nekada si studirao nešto.

Do ovog trenutka si se već poprilično rasplakao, pa sam ti malo jače pritisnuo pištolj na obraz i ti si počeo da uzmičeš, sve dok ti nisam rekao, ne mrdaj, ili si mrtav. A sada, šta si to studirao?

Gde?

Na koledžu, rekao sam. Imaš studentsku kartu.

Oh, nisi znao, jecaj, knedla, šmrc, razne stvari, biologija.

Slušaj, sada ćeš umreti, Rejmonde K. K. K. Hesele, noćas. Možeš da umreš za jednu sekundu ili za jedan sat, odluči sam. Zato, laži me. Reci mi prvo što ti padne na pamet. Izmisli nešto. Boli me uvo. Pištolj je kod mene.

Napokon si slušao, i malo se povratio iz te bedne tragedije u tvojoj glavi.

Popuni praznine. Šta Rejmond Hesel želi da bude kad poraste?

Želi da ide kući, rekao si da samo želiš da ideš kući, molim vas.

Ma nije valjda, rekao sam. Ali, posle toga, kako bi želeo da provedeš svoj život? Ako bi mogao da uradiš bilo šta na svetu.

Izmisli nešto.

Nisi znao.

Onda si sada mrtav, rekao sam. Rekao sam, sada okreni glavu.

Smrt će nastupiti za deset, za devet, za osam.

Veterinar, rekao si. Želiš da budeš veterinar.

Znači, životinje. Za to moraš da ideš u školu.

To je mnogo školovanja, rekao si.

Možeš da budeš u školi, i razbijaš se od rada, Rejmonde Hesele, ili možeš da budeš mrtav. Izaberi sam. Stavljam tvoj novčanik nazad u džep tvojih farmerki. Znači, ti zaista želiš da budeš doktor za životinje. Odmičem slanu njušku pištolja sa jednog obraza i prislanjam je na drugi. Da li je to ono što si oduvek želeo da budeš, dr Rejmond K. K. K. Hesel, veterinar?

Aha.

Bez zezanja?

Ne. Ne, mislio si, aha, bez zezanja. Aha.

Okej, rekao sam, i pritisnuo vlažni vrh pištolja na vrh tvoje brade, a onda na vrh tvog nosa, i svuda gde sam pritisnuo, ostavljao bih sjajni, vlažni prsten od tvojih suza.

Onda, rekao sam, vrati se u školu. Ako se probudiš sutra ujutru, naći ćeš načina da se vratiš u školu.

Utisnuo sam vlažni vrh pištolja u oba obraza, a onda u tvoju bradu, a onda u tvoje čelo, i ostavio pištolj tamo. Isto tako bih mogao i sada da umreš, rekao sam.

Imam tvoju vozačku.

Znam ko si ti. Znam gde živiš. Zadržaću tvoju vozačku, i proveravaću te, gospodine Rejmonde K. Hesele. Za tri meseca, a

onda za šest meseci, a onda za godinu dana, i ako se nisi vratio u školu, i na putu da postaneš veterinar, bićeš mrtav.

Ništa nisi rekao.

Gubi se odavde, i živi svoj mali život, ali zapamti da te posmatram, Rejmonde Hesele, i da ću te radije ubiti nego što ću ti dozvoliti da radiš usran posao za tek toliko novca da kupiš sir i gledaš televiziju.

A sada ću da odem, i nemoj da se okrećeš.

To je ono što Tajler želi da uradim.

Ovo su Tajlerove reči što izlaze iz mojih usta.

Ja sam Tajlerova usta.

Ja sam Tajlerove ruke.

Svi u projektu „Haos” deo su Tajlera Durdena, i obratno.

Rejmonde K. K. Hesele, tvoja večera će biti ukusnija od bilo kog drugog obroka koji si ikada pojeo, i sutrašnji dan će ti biti najlepší dan u čitavom tvom životu.

PROBUDIŠ SE NA „Skaj Harbor Internešenalu”.
 Podesi časovnik na dva sata unazad.

Aerodromski autobus me odvozi do centra Feniksa, i u svakom baru u koji uđem, stoje momci sa kopčama oko arkada, iznad očiju, tamo gde im je snažan udarac razbucao meso o oštre ivice kostiju. Tu su momci iskrivljenih noseva, i čim me vide, sa mojom smežuranom rupom u obrazu, odmah me svojataju.

Tajler već neko vreme nije bio kod kuće. Ja obavljam svoj mali posao. Idem sa aerodroma na aerodrom, da pogledam automobile u kojima su ljudi poginuli. Čarolija putovanja. Sićušni život. Sićušni sapuni. Sićušna avionska sedišta.

Svuda gde otputujem, pitam za Tajlera.

U džepu nosim vozačke dozvole mojih dvanaest ljudskih žrtava, u slučaju da ga pronađem.

U svakom baru u koji kročim, u svakom jebenom baru, viđam prebijene momke. U svakom baru, oni mi prebacuju ruku oko ramena i hoće da mi plate pivo. To je kao da sam unapred znao koji su barovi borilačkog kluba.

Pitam, da li su videli tipa po imenu Tajler Durden.

Glupo je da pitam da li znaju za borilački klub.

Prvo pravilo borilačkog kluba glasi: o borilačkom klubu se ne priča.

Ali, da li su videli Tajlera Durdena?

Oni kažu, nikad čuli, ser.

Ali, možete ga naći u Čikagu, ser.

Mora da je u pitanju rupa u mom obrazu; svi me zovu ser.

I, namiguju mi.

Probudiš se na „O'Hari” i sedaš u aerodromski autobus do Čikaga.

Podešavaš svoj časovnik na sat vremena unapred.

Ako se probudiš na nekom drugom mestu.

Ako se probudiš u neko drugo vreme.

Zašto ne možeš da se probudiš kao neka druga osoba?

U svakom baru u koji kročiš, izubijani momci hoće da te časte pivom.

I, ne, ser, nisu upoznali tog Tajlera Durdena.

I namiguju.

Nikad nisu čuli to ime. Ser.

Pitam za borilački klub. Da li u blizini radi neki borilački klub, večeras?

Ne, ser.

Drugo pravilo borilačkog kluba glasi: o borilačkom klubu se ne priča.

Izubijani momci u baru odmahuju glavom.

Nikad čuli. Ser. Ali, možda ćete pronaći taj vaš borilački klub u Sijetlu, ser.

Probudiš se na „Mejgs Fildu” i pozoveš Marlu da vidiš šta se dešava u Pejper Stritu. Marla kaže da sada svi svemirski majmuni briju svoje glave. Njihovi električni brijajući se zagrevaju, i sada čitava kuća smrdi na osmuđenu kosu. Svemirski majmuni koriste ceđ da spale jagodice svojih prstiju.

Probudiš se na „SiTeku”.

Vrati svoj časovnik dva sata unazad.

Aerodromski autobus te vozi u centar Sijetla, i u prvom baru u koji uđeš, šanker nosi protezu na vratu, koja mu glavu drži tako zabačenu unatrag, da mora da pogleda niz ružičasti, smrskani patlidžan od svog nosa, da bi se nacerio.

Bar je prazan i šanker kaže - Dobrodošli natrag, ser.

Nikad, nikad ranije nisam bio u ovom baru.

Pitam da li zna za ime Tajler Durden.

Šanker se ceri, sa bradom koja mu štrči iznad bele proteze na vratu, i pita - Je li ovo neki test?

Aha, kažem, ovo je test. Da li je ikada upoznao Tajlera Durdena?

- Prošle nedelje ste svraćali ovde, g. Durdene - kaže on. - Zar se ne sećate?

Tajler je bio ovde.

- Vi ste bili ovde, ser.

Do večeras, ja nikada nisam bio ovde.

- Ako tako vi kažete, ser - kaže šanker - ali u četvrtak uveče ste došli da pitate za koje vreme će policija doći da nas zatvori.

Prošlog četvrtka uveče, bio sam budan čitave noći, zbog nesanice, pitajući se da li sam budan, ili spavam. Probudio sam se kasno u petak ujutru, umornih kostiju i sa osećajem da oka nisam sklopio.

- Da, ser - kaže šanker - u četvrtak uveče, stajali ste baš ovde gde sada stojite, i raspitivali ste se o merama koje je policija preduzela, i pitali ste me koliko momaka smo morali da vratimo iz borilačkog kluba u sredu uveče.

Šanker krivi ramena i protezu na vratu kako bi pogledao okolo po praznom baru, i kaže - Ovde nema nikog ko bi mogao da čuje, g. Durdene, ser. Sinoć smo vratili dvadeset sedmoro. Ovo mesto je uvek prazno u noći posle borilačkog kluba.

U svakom baru u koji sam ove nedelje ušao, svi me zovu, ser.

U svakom baru u koji sam ušao, svi isprebijani momci iz borilačkog kluba počinju da liče jedni na druge. Kako bi jedan stranac mogao da zna ko sam ja?

- Imate beleg od rođenja, g. Durdene - kaže šanker. - Na vašem stopalu. Ima oblik tamnocrvene Australije sa Novim Zelandom pored nje.

Samo Marla to zna. Marla i moj otac. Čak ni Tajler to ne zna. Kada odem na plažu, sedim sa tim stopalom uvučenim pod mene.

Rak koji nemam sada je posvuda.

- Svi u projektu „Haos” znaju, g. Durdene. - Šanker podiže svoju ruku, nadlanice okrenute prema meni; poljubac urezan kiselinom na njegovoj nadlanici.

Moj poljubac?

Tajlerov poljubac.

- Svi znaju za taj beleg - kaže šanker. - To je deo legende. Postali ste jebena legenda, čoveče.

Telefoniram Marli iz moje motelske sobe u Sijetlu, da je pitam da li smo ikada radili „ono”.

Znaš već.

Iz udaljenog grada, Marla kaže - Šta?

Spavali zajedno.

- Šta?

Da li sam ikada, znaš, upražnjavao seks sa njom?

- Hriste!

Pa?

- Pa? - kaže ona.

Da li smo ikada vodili ljubav?

- Ti si takvo govno.

Da li smo vodili ljubav?

- Mogla bih da te ubijem!

Je li to „da” ili „ne”?

- Znala sam da će ovo da se desi - kaže Marla. - Ti si takav ludak. Voliš me. Ignorišeš me. Spašavaš mi život, a onda napraviš sapun od moje majke.

Štipam se.

Pitam Marlu kako smo se upoznali.

- Na onoj stvari, za rak testisa - kaže Marla. - Zatim si mi spasao život.

Spasao njen život?

- Spasao si mi život.

Tajler je spasao njen život.

- Ti si spasao moj život.

Guram prst kroz rupu u mom obrazu i mrdam ga levo-desno. Ovo će izazvati dovoljno veličanstven bol, da se razbudim.

Marla kaže - Spasao si mi život. „Ridžent” hotel. Slučajno sam pokušala samoubistvo. Sećaš se?

Oh.

- Te noći - kaže Marla - rekla sam kako bih želela da abortiram tvoje dete.

Upravo smo izgubili pritisak u kabini.

Pitam Marlu kako se ja zovem.

Svi ćemo umreti.

Marla kaže - Tajler Durden. Tvoje ime je Tajler Đubre-umestomozga Durden. Živiš u 5123 NE Pejper Stritu, gde trenutno sve vrvi od tvojih malih sledbenika koji briju svoje glave i pomoću ceđi spaljuju jagodice svojih prstiju.

Moram da se naspavam.

- Moraš da dovučeš svoju guzicu ovamo - urla Marla preko telefona - pre nego što oni mali trolovi naprave sapun od mene.

Moram da pronađem Tajlera.

Ožiljak na njenoj ruci, pitam Marlu, kako ga je dobila?

- Ti - kaže Marla. - Ti si mi poljubio ruku.

Moram da pronađem Tajlera.

Moram da se naspavam.

Moram da idem na spavanje.

Zaista moram da idem na spavanje.

Kažem „laku noć” Marli, i njen vrisak je sve tiši, tiši, tiši, i sasvim nestaje, dok pružam ruku da spustim slušalicu.

ČITAVE NOĆI, MISLI ti se kovitlaju po glavi.

Da li spavam? Da li sam uopšte spavao? Ovo je nesanica. Pokušavaš da se malo opustiš, sa svakim izdahom, ali tvoje srce i dalje ludački lupa, a misli ti prave čitav tornado u glavi.

Ništa ne pomaže. Ni vođena meditacija.

Nalaziš se u Irskoj.

Ni brojanje ovaca.

Brojiš dane, sate, minute, otkad možeš da se setiš da si spavao. Tvoj doktor se smejao. Niko još nije umro od premalo sna. Pošto ti lice izgleda kao zgnječeno staro voće, pomislio bi da si već mrtav.

Posle tri ujutro u motelskom krevetu u Sijetlu, prekasno je da izađeš i potražiš neku grupu za podršku. Prekasno da bih pronašao neke plave „amital-sodijum” tablete, ili karmin-crvene „sekonale”, čitav „Dolina lutaka” komplet za igranje. Posle tri ujutru, ne možeš da uđeš u borilački klub.

Moraš da pronađeš Tajlera.

Moraš malo da se naspavaš.

Onda se probudiš, a Tajler stoji pored tvog kreveta u mraku.

Budiš se.

U trenutku kada si počeo da padaš u san, Tajler je stajao tu, i govorio - Probudi se. Probudi se, rešili smo problem sa policijom ovde u Sijetlu. Probudi se.

Policijski komesar je hteo da preduzme oštre mere protiv onog što je nazivao „gangsterska aktivnost i ponoćni boksterski klubovi”.

- Ali, ne brini - kaže Tajler. - Gospodin policijski komesar ne bi trebalo da predstavlja problem - kaže Tajler. - Držimo ga sada za muda.

Pitam da li me to Tajler prati.

- Čudno - kaže Tajler - baš sam hteo to isto tebe da pitam. Pričao si o meni drugim ljudima, ti, govno jedno malo. Prekršio si svoje obećanje.

Tajler se pitao kada ću da ga provalim.

- Svaki put kada zaspiš - kaže Tajler - ja pobegnem i uradim nešto divlje, nešto ludo, nešto potpuno van pameti.

Tajler kleči pored kreveta i šapuće - Prošlog četvrtka, ti si zaspao, a ja sam seo na avion za Sijetl, da šmeknem borilački klub. Da proverim broj vraćenih ljudi, i tako to. Da potražim nove talente. Imamo projekat „Haos” i u Sijetlu.

Vrh Tajlerovog prsta klizi po oteklini na mojim obrvama. - Imamo projekat „Haos” i u Los Anđelesu, i Detroitu, veliki projekat „Haos” je organizovan u Vašingtonu, u Njujorku. Projekat „Haos” u Čikagu je takav da ne poveruješ.

Tajler kaže - Ne mogu da verujem da si prekršio svoje obećanje. Prvo pravilo glasi, o borilačkom klubu se ne priča.

On je bio u Sijetlu prošle nedelje, kada mu je šanker sa protezom na vratu ispričao kako policija planira da preduzme oštre mere protiv borilačkih klubova. To je bila želja samog policijskog komesara.

- Ono što se dešava - kaže Tajler - jeste, da sami policajci dolaze da se tuku u borilačkom klubu, i da im se to sviđa. Imamo novinare i sudske službenike i advokate; saznamo sve, pre nego što se desi.

Planiraju da nas zatvore.

- Barem u Sijetlu - kaže Tajler.

Pitam Tajlera šta je uradio po tom pitanju.

- Šta smo mi uradili po tom pitanju - kaže Tajler.

Sazvali smo sastanak Komiteta za napad.

- Više ne postojiš ti, ili ja - kaže Tajler i uštine me za nos. - Mislim da si to već provalio.

Obojica koristimo isto telo, ali pod različitim imenima.

- Odredili smo specijalni domaći zadatak - kaže Tajler. - Rekli smo „Donesite mi sveže otkinute testise njegove uvažene visosti, policijskog komesara Sijetla, kako-se-već-zove”.

Ne sanjam.

- Da - kaže Tajler - sanjaš.

Sastavili smo ekipu od četrnaest svemirskih majmuna, od kojih su petorica bili policajci, i sve osobe koje su večeras bile u parku gde je njegova visost šetala psa, bili smo, u stvari, mi.

- Ne brini - kaže Tajler - pas je dobro.

Čitav napad je trajao tri minute kraće od naših najuspešnijih proba. Predvideli smo dvanaest minuta. Naša najuspešnija proba je

trajala devet minuta.

Pet svemirskih majmuna ga je držalo.

Tajler mi sve ovo priča, ali nekako, ja to sve već znam.

Trojica svemirskih majmuna je držalo stražu.

Jedan svemirski majmun je držao etar.

Jedan svemirski majmun je svukao njegove uvažene gaće.

Pas je koker spanijel, i on samo laje li laje.

Laje li laje.

Laje li laje.

Jedan svemirski majmun omotava gumenu vrpca tri puta, sve dok nije čvrsto stegla njegove uvažene kesice.

- Jedan svemirski majmun sa nožem u ruci, nalazi se među njegovim nogama - šapuće Tajler, izubijanog lica, tik pored mog uha.
- A ja šapućem u mnogouvaženo uvo policijskog komesara, da bi bilo bolje da zaustavi ono što je započeo protiv borilačkih klubova, inače ćemo čitavom svetu ispričati da njegova mnogouvažena visost nema muda.

Tajler šapuće - Koliko daleko mislite da ćete dogurati, vaša visosti?

Gumena vrpca parališe svaki osećaj, tamo dole.

- Koliko daleko mislite da ćete dogurati u politici, ako glasači saznaju da nemate muda?

Do sada je njegova visost već izgubila svaki osećaj.

Brate, muda su mu hladna kao led.

Ako se makar i jedan borilački klub zatvori, otposlaćemo njegova muda na istok i zapad. Jedno odlazi u *Njujork Tajms*, a drugo u *Los Anđeles Tajms*. Svakom po jedno. Nešto kao izjava za štampu.

Svemirski majmun je podigao krpu sa etrom do njegovih usta, i komesar je rekao, nemojte.

A Tajler kaže - Mi nemamo šta da izgubimo, osim borilačkog kluba.

Komesar je imao sve.

Sve što nama ostaje su govna i smeće sveta.

Tajler je klimnuo glavom svemirskom majmunu koji je držao nož između komesarevih nogu.

Tajler je pitao - Zamislite kako vam, do kraja života, pantalone lepršaju prazne.

Komesar je rekao, ne.

I, nemojte.

Stanite.

Molim vas.

Oh.

Bože.

Pomozite.

Mi.

Pomozite.

Ne.

Mi.

Bože.

Mi.

Stanite.

Oni.

A svemirski majmun spušta oštricu, i ona odseca samo gumenu vrpцу.

Sve u svemu, šest minuta, i završili smo.

- Upamtite ovo - rekao je Tajler. - Ljudi koje pokušavate da zgazite, mi smo oni od kojih zavisite. Mi smo oni koji peru vaš veš i kuvaju vam hranu i serviraju večeru. Mi nameštamo vaš krevet. Mi vas čuvamo dok spavate. Mi vozimo kola hitne pomoći. Mi usmeravamo vaše pozive. Mi smo kuvari i taksisti i mi znamo sve o vama. Mi obrađujemo vaše zahteve za osiguranje i vaše kreditne kartice. Mi kontrolišemo svaki deo vašeg života.

- Mi smo neželjena deca istorije, vaspitavana pomoću televizije da verujemo kako ćemo jednog dana biti milioneri ili filmske zvezde, i rok zvezde, ali, nećemo. I polako shvatamo tu činjenicu - rekao je Tajler. - I zato, ne zajejavajte se sa nama.

Svemirski majmun je morao čvrsto da pritisne etar na komesarev nos, da ga onesvesti, dok je ovaj jecao.

Drugi tim ga je obukao i odneo, i njega i psa, kući. Posle toga, bilo je na njemu da čuva tajnu. I, ne, nismo očekivali više nijednu akciju protiv borilačkog kluba.

Njegova uvažena visost je otišla kući, prestravljena, ali nedirnuta.

- Svaki put kada odradimo ove male domaće zadatke - kaže Tajler - ti momci iz borilačkog kluba koji nemaju šta da izgube, bivaju

još po malo uvučeni u projekat „Haos“.

Klečeći pored mog kreveta, Tajler kaže - Zatvori oči i daj mi svoju ruku.

Zatvaram oči i Tajler me uzima za ruku. Osećam Tajlerove usne na ožiljku od njegovog poljupca.

- Rekao sam, ako budeš pričao o meni iza mojih leđa, vise me nikad nećeš videti - rekao je Tajler. - Mi nismo dve odvojene osobe. Ukratko, dok si budan, ti imaš kontrolu, i možeš da se nazivaš kako ti je volja, ali u trenutku kada zaspiš, ja preuzimam, i ti postaješ Tajler Durden.

Ali, mi smo se tukli, kažem ja. One noći kada smo izmislili borilački klub.

- Ti, zapravo, nisi tukao mene - kaže Tajler. - I sam si to rekao. Ti si tukao sve što mrziš u svom životu.

Ali, ja mogu da ga vidim.

- Ti spavaš.

Ali, ti si iznajmio kuću. Ti si imao posao. Dva posla.

Tajler kaže - Zatraži proknjižene čekove iz tvoje banke. Kuću sam iznajmio na tvoje ime. Mislim da ćeš videti da je rukopis na potpisima čekova za najam kuće identičan onom na beleškama koje si mi prekucavao.

Tajler je trošio moj novac. Nije ni čudo što sam uvek u minusu.

- A što se poslova tiče, pa, zašto misliš da si toliko umoran? Brate, to nije nesanica. Čim zaspiš, ja preuzimam i odlazim na posao ili u borilački klub, ili gde već. Budi srećan što se nisam zaposlio kao krotitelj zmija.

Kažem, šta je sa Marlom?

- Marla te voli.

Marla voli tebe.

- Marla ne zna za razliku između tebe i mene. Dao si joj lažno ime one večeri kada ste se upoznali. Nikad nisi davao svoje pravo ime grupama za podršku, ti, govno jedno folirantsko. Otkako sam joj spasao život, Marla misli da se zoveš Tajler Durden.

Onda, sada kada znam za Tajlera, hoće li on samo nestati?

- Ne - kaže Tajler, i dalje me držeći za ruku.

- Pre svega, da me ne želiš, ja ne bih ni bio ovde. I dalje ću imati svoj život kada ti zaspiš, ali, ako se budeš zajebavao sa mnom, ako

se budeš lancima vezao noću za krevet, ili počeo da uzimaš velike količine tableta za spavanje, postaćemo neprijatelji. I platićeš mi za to.

Oh, ovo je obično sranje. Ovo je san. Tajler je projekcija. On je disasocijativni poremećaj ličnosti. Psihogeni narkoleptički epizoda. Tajler Durden je moja halucinacija.

- Zaježi to sranje - kaže Tajler. - Možda si ti *moja* šizofrena halucinacija.

Ja sam ovde bio prvi.

Tajler kaže - Da, da, da, ali videćemo ko će da ostane poslednji.

Ovo nije stvarno. Ovo je san, i ja ću se probuditi.

- Onda se probudi.

A onda je telefon zazvonio, i Tajler je nestao.

Sunce se probijalo kroz zavese.

To je moje naručeno buđenje za sedam ujutru, a kada podižem slušalicu, linija je mrtva.

BRZO PREMOTAVANJE TRAKE; letim nazad kući, Marli i fabrici sapuna „Pejper Strit”.

Sve se raspada.

Kod kuće, suviše sam uplašen da pogledam u frižider. Zamislite na desetine malih, plastičnih kesa, obeleženih imenima gradova, kao, Las Vegas i Čikago, i Milvoki, gde je Tajler morao da ostvari svoje pretnje, kako bi zaštitio interese lokalnih ogranaka borilačkog kluba. Unutar svake kese, nalazilo bi se par gadnih poslastica, zaleđenih zajedno.

U jednom uglu kuhinje, svemirski majmun čuču na linoleumu i proučava svoj lik u ručnom ogledalu. - Ja sam raspevano, razigrano smeće ovog sveta - kaže svemirski majmun ogledalu. - Ja sam toksični otpad, nusproizvod božjeg stvaranja.

Drugi svemirski majmuni se movaju po bašti, berući stvari, ubijajući stvari.

Sa jednom rukom na vratima zamrzivača, duboko udišem i pokušavam da fokusiram moje prosvećeno, duhovno biće.

*Kiša na ruži
Srećne Dizni živuljke
To rađa moj bol*

Tek što sam počeo da otvaram zamrzivač, kad Marla proviruje preko mog ramena, i kaže - Sta ima za večeru?

Svemirski majmun se, čučajući, ogleda u svom ručnom ogledalu. - Ja sam govno i toksični ljudski otpad stvaranja.

Pun krug.

Pre nekih mesec dana, plašio sam se da dozvolim Marli da pogleda u zamrzivač. Sada je mene strah da pogledam.

Oh, Bože. Tajler.

Marla me voli. Marla ne vidi razliku.

- Drago mi je što si se vratio - kaže Marla. - Moramo da razgovaramo.

Oh, da, kažem. Moramo da razgovaramo.

Ne mogu da se nateram da otvorim zamrzivač.

Ja sam Džoove Zgrčene Prepone.

Kažem Marli, ne diraj ništa iz ovog zamrzivača. Nemoj čak ni da ga otvaraš. Ako ikada unutra budeš našla bilo šta, nemoj to da jedeš, ili da time hraniš mačku, ili nešto slično. Svemirski majmun sa ručnim ogledalom nas neprekidno drži na oku, pa kažem Marli da moramo da idemo. Ovaj razgovor moramo da obavimo na nekom drugom mestu.

Dole, niz podrumске stepenice, jedan svemirski majmun čita drugom svemirskom majmunu. - Tri načina da se napravi napalm.

- Jedan, pomešati jednake delove benzina i smrznutog koncentrisanog soka od pomorandže - čita svemirski majmun u podrumu. - Dva, pomešati jednake delove benzina i „diet-kole”. Tri, rastopiti izdrobljene mačje otpatke u benzinu, i mešati, sve dok smesa ne postane gusta.

Marla i ja, mi se premeštamo iz fabrike sapuna „Pejper Strit” na stolice pored prozora na „Denijevoj planeti”, narandžastoj planeti.

To je bilo nešto o čemu je Tajler govorio; pošto je Engleska obavila sva istraživanja i osnovala kolonije i napravila mape, većina mesta u geografiji nosi neku vrstu drugorazrednih engleskih imena. Englezima je zapalo da imenuju sve. Ili, gotovo sve.

Kao, Irska.

Nju London, Australija.

Nju London, Indija.

Nju London, Ajdaho.

Njujork, Njujork.

Brzo premotavanje trake, u budućnost.

Isto tako, kada izrabljivanje dubokog svemira bude uzelo maha, najverovatnije da će upravo gigantske korporacije biti te koje će otkriti sve nove planete, i ucrtati ih na mapi.

„IBM” zvezdana sfera.

„Filip Moris” galaksija.

„Denijeva planeta”.

Svaka planeta će preuzeti identitet one korporacije koja je prva bude napastvovala.

Svet „Badvajzer”.

Naš kelner ima ogromnu čvorugu nasred čela, i stoji ukočeno u stavu mirno, spojenih peta. - Ser! - kaže naš kelner. - Da li biste hteli da naručite sada? Ser! - kaže on. - Sve što naručite je besplatno. Ser!

Možeš da zamisliš kako ti svačija supa smrdi na mokraću.

Dve kafe, molim.

Marla pita - Zašto nam on daje besplatnu hranu?

Kelner misli da sam ja Tajler Durden, kažem.

U tom slučaju, Marla naručuje školjke na žaru, morske plodove, mešanu ribu i prženu piletinu, i pečeni krompir sa svim priložima, i čokoladnu „sifon” tortu.

Kroz kuhinjska vrata, vide se trojica kuvara, jedan sa kopčama iznad gornje usne, kako gledaju Marlu i mene i nešto se domunđavaju; tri izubijane glave jedna tik do druge. Kažem kelneru, donesite nam čistu hranu, molim. Molim vas, nemojte nikakve gluposti da radite sa onim što poručimo.

- U tom slučaju, ser - kaže naš kelner - savetovao bih mladu damu da ne naručuje morske plodove.

Hvala. Nećemo morske plodove. Marla me gleda, i ja joj kažem, veruj mi.

Kelner se okreće na petama i maršira u kuhinju, noseći našu porudžbinu.

Kroz poluotvorena vrata kuhinje, trojica kuvara mi podižu palčeve.

Marla kaže - Ti si se ovaj dio kao Tajler Durden.

Od sada, kažem Marli, ona mora da me noću svuda prati i zapisuje gde sve odlazim. Koga srećem. Da li kastriram neku veliku zverku. Takve stvari.

Vadim svoj novčanik i pokazujem Marli moju vozačku dozvolu, na kojoj piše moje pravo ime.

Ne Tajler Durden.

- Ali, svi znaju da si ti Tajler Durden - kaže Marla.

Svi sem mene.

Niko me na poslu ne zove Tajler Durden. Moj šef me zove mojim pravim imenom.

Moji roditelji znaju ko sam stvarno ja.

- Pa zašto si onda - pita Marla - Tajler Durden za neke ljude, a ne za sve?

Prvi put kada sam upoznao Tajlera, spavao sam.

Bio sam umoran i besan i u gužvi, i svaki put kada bih se ukrcao na avion, želeo sam da se srušimo. Zavideo sam ljudima koji umiru od raka. Mrzeo sam svoj život. Bio sam umoran i zgađen svojim poslom i svojim nameštajem, i nisam znao kako da promenim stvari.

Sem da ih okončam.

Osećao sam se zarobljenim.

Bio sam suviše kompletan.

Bio sam suviše savršen.

Hteo sam izlaz iz svog sićušnog života. Iz uloge koju buter za jednokratnu upotrebu i stešnjenja avionska sedišta igraju u svetu.

Švedskog nameštaja.

Moderne umetnosti.

Uzeo sam odmor.

Zaspao sam na plaži, i kada sam se probudio, tu je bio Tajler Durden, nag i znojav, umazan peskom, mokre i lepljive kose, pognute glave.

Tajler je izvlačio klade koje su plutale po vodi i dovlačio ih na plažu.

Ono što je Tajler kreirao, bila je senka džinovske ruke, i Tajler je sedeo na dlanu savršenstva kojeg je sam stvorio.

A trenutak je nešto najviše što možeš da očekuješ od savršenstva.

Možda se nikada zapravo nisam probudio na toj plaži.

Možda je sve ovo počelo onda kada sam pišao na Kamen iz Blarnija.

Kada zaspim, ja ne zaspim stvarno.

Za drugim stolovima na „Denijevoj planeti“, izbrojao sam jedan, dva, tri, četiri, petorica momaka sa crnim jagodicama ili slomljenim nosovima, kako mi se osmehuju.

- Ne - kaže Marla - ti ne spavaš.

Tajler Durden je zasebna ličnost koju sam ja kreirao, a sada mi pretil preuzimanjem mog stvarnog života.

- Kao majka Tonija Perkinsa u *Psihu*. - kaže Marla - Ovo je baš strava. Svako ima svoje bubice. Ja sam jedno vreme izlazila sa

tipom kome nikad nije bilo dosta bodi-pirsinga.

Poenta je u tome, kažem, što čim ja zaspim, Tajler pobegne sa mojim telom i izubijanim licem, da poćini neki zloćin. Sledećeg jutra, budim se mrtav umoran i kao prebijen, i siguran da nisam ni oka sklopio.

Sledeće noći, ranije odlazim u krevet.

Te, sledeće noći, Tajler će vladati malo duže.

Svake noći kada sve ranije i ranije odlazim na spavanje, Tajler će vladati sve duže i duže.

- Ali, ti si Tajler - kaže Marla.

Ne.

Ne, nisam.

Kod Tajlera Durdena mi se sve užasno sviđa, njegova hrabrost i pamet. Njegova petlja. Tajler je zabavan i šarmantan, i nezavisan i snažan, i ljudi mu se dive i oćekuju od njega da promeni njihov svet. Tajler je sposoban i slobodan, a ja nisam.

Ja nisam Tajler Durden.

- Ali ti jesi, Tajlere - kaže Marla.

Tajler i ja delimo isto telo, ali do sada, ja toga nisam bio svestan. Kad god bi Tajler vodio ljubav sa Marlom, ja sam spavao. Tajler je šetkao okolo, dok sam ja spavao.

Svi me u borilaćkom klubu i projektu „Haos” poznaju kao Tajlera Durdena.

A ako nastavim da sve ranije i ranije odlazim na spavanje, i sve kasnije se ujutru budim, jednog dana ću sasvim nestati.

Jednostavno ću da zaspim, i više se nikad neću probuditi.

Marla kaže - Kao životinje u kafilerijama.

Dolina pasa. Tamo gde, čak i ako te ne ubiju, ako te neko voli dovoljno da te odvede svojoj kući, ipak te kastriraju.

Ja se nikad neću probuditi, i Tajler će preuzeti vlast.

Kelner nam donosi kafe i lupne petama u znak pozdrava, i ode.

Mirišem moju kafu. Miriše kao kafa.

- Pa - kaže Marla - čak i ako poverujem u sve to, šta želiš od mene?

Da Tajler ne bi potpuno preuzeo kontrolu, Marla mi je potrebna da me drži budnim. Sve vreme.

Pun krug.

One noći kada je Tajler spasao njen život, Marla mu je tražila da je drži budnom čitave noći.

U trenutku kada ja zaspim, Tajler preuzima kontrolu i nešto užasno će se dogoditi.

A ako ipak zaspim, Marla mora Tajlera da prati u stopu. Kuda ide. Šta radi. Onda ću možda, tokom dana, uspeti da pojurim okolo i popravim štetu.

NJEGOVO IME JE Robert Polson, i on ima četrdeset osam godina. Njegovo ime je Robert Polson, i Robert Polson će zauvek imati četrdeset osam godina.

U dovoljno dugom vremenskom intervalu, svačije šanse da preživi padaju na nulu.

Veliki Bob.

Veliki dobrica. Veliki plačljivko bio je na propisanom buši-i-ruši domaćem zadatku. Tako je i Tajler ušao u moj stan, da ga raznese ručno napravljenim dinamitom. Uzmeš bocu spreja za zamrzavanje, R-12, ako još uvek može da se nabavi, zbog čitave one gungule oko ozona i slično, ili R-134a, i prskaš ga u cilindar brave, sve dok se čitava ne zaledi.

Na buši-i-ruši zadatku, poprskaj telefon u javnoj govornici ili sat za parkiranje, ili novinski sanduk. Onda se poslužiš čekićem ili dletom, da razbiješ zamrznuti cilindar brave.

Na propisanom buši-i-zapuši domaćem zadatku, izbušiš javni telefon ili bankomat, a zatim ubaciš cevčicu u rupu i pomoću pumpice za ulje ubrizgaš unutra mašinsko ulje ili puding od vanile ili brzovezujući cement.

Projektu „Haos” nije bilo potrebno da krade šaku sitnine. Fabrika sapuna „Pejper Strit” bila je zatrpana narudžbinama. Kada se približe praznici, neka nam bog pomogne. Domaći zadatak služi da istrenira živce. Treba ti lukav plan. Investirajte u projekat „Haos”.

Umesto dleta, na smrznutom cilindru brave može da se koristi i električna bušilica. Ima isti efekat, a mnogo je tiša.

U pitanju je bila upravo bežična električna bušilica, od koje je policija mislila da je pištolj, kada su razneli Velikog Boba.

Nije bilo ničeg što bi povezivalo Velikog Boba za projekat „Haos” ili borilački klub ili sapun.

U njegovom džepu bio je novčanik sa njegovom slikom, kako stoji, ogroman i na prvi pogled, potpuno nag, i pozira na nekom takmičenju. To je glup život, rekao je Bob. Oslepiš od reflektora na

pozornici i ogluviš od mikrofonije iz zvučnika, dok sudija ne naredi, ispružite desni kvadriceps, napnite i držite.

Ruke u vis.

Ispružite vašu levu ruku, stegnite biceps i držite.

Stoj.

Baci oružje.

Ovo je bilo bolje od stvarnog života.

Na ruci mu je bio ožiljak od mog poljupca. Od Tajlerovog poljupca. Izvajana kosa Velikog Boba bila je obrijana i jagodice njegovih prstiju spaljene pomoću ceđi. I bilo je bolje da budeš povređen nego uhapšen, jer ako te uhapsu, izbačen si iz projekta „Haos”, i za tebe više nije bilo domaćih zadataka.

Jednog trenutka, Robert Polson je bio topli centar oko koga buja život sveta, a sledećeg, Robert Polson je postao objekat. Nakon policijskih pucnjeva, čudesna zagonetka smrti.

U svakom borilačkom klubu, noćas, vođa kluba šeta kroz mrak, oko okupljenih muškaraca koji nemo zure jedni u druge preko praznog kruga u centru svakog podruma borilačkih klubova, i samo se čuje vođin glas: - Njegovo ime je Robert Polson.

A okupljeni viču - Njegovo ime je Robert Polson.

Vođa viče - On ima četrdeset osam godina.

A okupljeni viču - On ima četrdeset osam godina.

On ima četrdeset osam godina i pripadao je borilačkom klubu.

On ima četrdeset osam godina i pripadao je projektu „Haos”.

Samo u smrti dobijamo naša prava imena, jer jedino u smrti prestajemo da postojimo kao deo nekog zajedničkog stremljenja. U smrti, postajemo heroji.

I okupljeni viču - Robert Polson.

I okupljeni viču - Robert Polson.

I okupljeni viču - Robert Polson.

Odlazim večeras u borilački klub, da ga zatvorim. Stojim pod onim jedinim svetlom u centru prostorije, i čitav klub mi kliče. Za sve prisutne, ja sam Tajler Durden. Pametan. Snažan. Hrabar. Podižem ruke, tražim tišinu, i predlažem da se za večeras razidemo. Idite kući, večeras, i zaboravite na borilački klub.

Mislim da je borilački klub ispunio svoj zadatak, zar ne?

Projekat „Haos” je otkazan.

Čujem da se na televiziji daje dobra utakmica...

Stotina muškaraca samo zuri u mene.

Čovek je mrtav, kažem. Igra je završena. Više nije zabavno.

A onda, negde iz tame, van okupljene gomile, čuje se anonimni glas vođe borilačkog kluba: - Prvo pravilo borilačkog kluba glasi, o borilačkom klubu se ne priča.

Urlam, idite kući!

- Drugo pravilo borilačkog kluba glasi, o borilačkom klubu se ne priča.

Borilački klub je otkazan! Projekat „Haos” je otkazan!

- Treće pravilo borilačkog kluba glasi, tuku se samo po dvojica.

Ja sam Tajler Durden, vičem. I ja vam naređujem da se razidete!

Niko me ne gleda. Muškarci samo stoje i zure preko kruga jedni u druge.

Glas vođe kluba lagano se kreće po prostoriji. Dvojica po borbi. Bez košulja. Bez cipela.

Tuča traje koliko traje, i koliko god treba.

Zamisli ovo kako se dešava u stotinama gradova, na tuce različitih jezika.

Pravila su završena, a ja i dalje stojim ispod svetla, na sredini.

- Prijavljena tuča broj jedan, krenite na sredinu - više glas iz tame. - Ispraznite sredinu kluba.

Ja se ne mičem.

- Ispraznite sredinu kluba!

Ja se ne mičem. Ono jedno svetlo kroz tamu se odslikava u stotini pari očiju, svi pogledi upereni u mene, čekaju. Pokušavam da vidim svakog čoveka onako kako ih Tajler vidi. Izaberi najbolje borce za obuku za projekat „Haos”. Koga od njih bi Tajler pozvao da radi u fabrici sapuna „Pejper Strit”?

- Ispraznite sredinu kluba! - Ovo je utvrđena procedura borilačkog kluba. Posle trećeg poziva vođe kluba, biću izbačen iz kluba.

Ali ja sam Tajler Durden. Ja sam osnovao borilački klub. Borilački klub je moj. Ja sam napisao ta pravila. Da nije mene, niko od vas ne bi bio ovde. A ja kažem, ovde je kraj!

- Pripremite se da izbacite člana: za tri, dva, jedan.

Krug muškaraca obrušava se na mene, i dve stotine ruku se sklapa oko svakog milimetra mojih ruku i nogu, i za tren oka sam,

raširenih ruku i nogu, podignut prema svetlu.

Pripremite se da evakuišete dušu, za pet, za četiri, tri, dva, jedan.

I počinju da me dodaju, iz ruke u ruku, preko glava, u pravcu izlaza. Plutam. Letim.

Vičem, borilački klub je moj. Projekat „Haos” je moja ideja. Ne možete da me izbacite. Ja ovde imam vlast. Idite kući.

Glas vođe borilačkog kluba viče - Prijavljena tuča broj jedan, molim, zauzmite svoja mesta na sredini. Sada!

Evakuiši dušu, sada.

I polako letim kroz vrata u noć, sa zvezdama nada mnom i hladnim vazduhom, i bivam spušten na beton parkinga. Sve ruke se povlače, i vrata se za mnom zatvaraju, i brava klikće, zaključana. U stotinama gradova, borilački klubovi se održavaju, bez mene.

VEĆ GODINAMA ŽUDIM da se naspavam. Da utonem, predam se, razbijem se od spavanja. A sada je spavanje poslednja stvar koju bih želeo. Nalazim se sa Marlom u sobi 8G u „Ridžent” hotelu. Sa svim tim starcima i narkomanima koji su ovde zatvoreni po svojim malim sobama, moje očajničko šetkanje čini se sasvim normalnim i očekivanim.

- Evo - kaže Marla, sedeći sa prekrštenim nogama na krevetu i izbacujući desetak pilula protiv spavanja iz plastične kutijice. - Zabavljala sam se sa tipom koji je patio od užasnih noćnih mora. I on je mrzeo spavanje.

Šta se desilo sa tim tipom?

- Oh, umro je. Srčani napad. Prevelika doza. Previše amfetamina - kaže Marla. - Imao je samo devetnaest godina.

Baš joj hvala na tome.

Kada smo ušli u hotel, tip za stolom u predvorju imao je polovinu kose iščupanu iz korena. Skalpa svežeg i krastavog, salutirao mi je. Svi starci koji su u predvorju gledali televiziju, okrenuli su se da vide ko sam, kada me je tip za stolom oslovio sa „ser”.

- Dobro večer, ser.

U ovom trenutku, mogu da ga zamislim kako zove neki od glavnih štabova i raportira im o tome gde sam. Oni imaju kartu grada na zidu i malim pribadačama obeležavaju moje kretanje. Osećao sam se obeleženim, kao one divlje guske koje migriraju u *Carstvu divljine*.

Svi oni me špijuniraju, drže me na oku.

- Možeš šest ovih da progutaš i da ti ne bude muka - kaže Marla - ali, moraš da ih staviš u dupe.

Oh, baš lepo.

Marla kaže - Ne izmišljam. Posle možemo da pređemo na nešto jače. Neke prave droge, kao, „crne lepotice”, ili „aligatore”.

Ja nemam nameru da stavljam ove pilule u moje dupe.

- Onda uzmi samo dve.

Gde ćemo da idemo?

- Na kuglanje. Otvoreno je čitave noći, i tamo ti neće dati da spavaš.

Gde god da odem, ljudi na ulici misle da sam Tajler Durden.

- Je li nas zato vozač autobusa pustio da se besplatno vozimo?

Aha. I zato su nam ona dvojica u autobusu ustupila svoja mesta.

- Pa, šta hoćeš time da kažeš?

Ne mislim da je dovoljno to što se krijem. Moramo da uradimo nešto da se otarasimo Tajlera.

- Jednom sam se zabavljala sa tipom koji je voleo da nosi moju odeću - kaže Marla. - Znaš, haljine. Šešire sa velom. Mogli bi da te obučemo i prokrijumčarimo gde god hoćeš.

Neću da se oblačim kao žensko i neću da nabijam pilule u moje dupe.

- Ima još gorih stvari - kaže Marla. - Jednom sam se zabavljala sa tipom koji je hteo da mu odigram lezbejsku scenu sa lutkom na naduvavanje.

Mogao sam da zamislim sebe kako postajem jedna od Marlinih priča.

Jednom sam se zabavljala sa tipom koji je bio podvojena ličnost.

- Zabavljala sam se sa jednim tipom koji je koristio one stvarčice za povećavanje penisa.

Pitam, koliko je sati?

- Četiri ujutru.

Za tri sata, moram da budem na poslu.

- Uzmi pilule - kaže Marla. - To što si ti Tajler Durden, i sve to, verovatno će nas pustiti da se kuglamo za džabe. Hej, pre nego što se otarasimo Tajlera, jel' možemo da idemo u kupovinu? Mogli bismo da uzmемо super kola. Malo odeće. Malo CD-a. Besplatne stvari imaju i dobru stranu.

Marla.

- Okej, zaboravi.

ONA STARA IZREKA, da uvek ubijaš onog koga voliš, pa, deluje u oba smera.

Zaista je, kako god da se okrene, tačna.

Ovog jutra, otišao sam na posao, i tamo ugledao policijske barikade između zgrade i parkinga, i policiju na ulaznim vratima, kako uzima izjave od ljudi sa kojima radim. Svi su se motali unaokolo.

Nisam čak ni sišao sa autobusa.

Ja sam Džooov Ledeni Znoj.

Iz autobusa, mogu da vidim zastakljene zidove na trećem spratu zgrade u kojoj je moja kancelarija, raznete u paramparčad, i vatrogasca unutra, obučenog u prljavo žuti mantil, kako udara po spaljenoj ploči spuštеноg plafona. Sto koji se još uvek pušio, provirio je kroz razbijeni prozor, guran od strane dvojice vatrogasaca, da bi se nagnuo i skliznuo preko ivice, padajući velikom brzinom sa trećeg sprata na trotoar, i sleteo, pre efektno, nego bučno.

Slomio se pri padu, i dalje se pušeci.

To je moj sto.

Znam da je moj šef mrtav.

Tri načina da se napravi napalm. Znao sam da će Tajler da ubije mog šefa. U trenutku kada sam osetio benzin na mojim rukama, kada sam rekao da bih želeo da se otarasim mog posla, dao sam mu odobrenje. Samo izvoli.

Ubij mog šefa.

Oh, Tajlere.

Znam da je kompjuter eksplodirao.

Znam to, zato što Tajler to zna.

Ne želim to da znam, ali za bušenje rupice kroz kompjuterski monitor treba koristiti juvelirsku bušilicu. Svi svemirski majmuni to znaju. Prekucao sam Tajlerove beleške. Ovo je nova verzija sijalične bombe, gde u sijalici probušiš rupicu, i sijalicu napuniš benzinom. Rupa se začepi voskom ili silikonom, zatim sijalicu uvrneš natrag u sijalično grlo, i pustiš nekog drugog da uđe u prostoriju i upali svetio.

Kompjuterska cev može da primi daleko više benzina od jedne sijalice.

Katodna cev kompjuterskog monitora, CRT; možeš da ukloniš plastično kućište oko cevi, što je prosto, ili da radiš kroz ventilaciju na vrhu monitora.

Prvo moraš da isključiš monitor iz struje i kompjutera.

Ovo se uspešno može uraditi i sa televizorom.

Da se razumemo, ako postoji neka iskra, čak i statički elektricitet sa tepiha, mrtav si. Vrišteće, živ izgoren, mrtav.

Katodna cev kompjutera ima 300 volti pasivnog električnog napona, pa zato upotrebi jak šrafčiger preko glavnog kondenzatora za napajanje strujom. Ako si u tom trenutku mrtav, znači da nisi koristio izolovan šrafčiger.

Unutar katodne cevi je vakuum, pa u momentu kada izbušiš rupu, cev će početi da uvlači vazduh, i začuće se blago zviždanje.

Povećaj rupicu većom burgijom, pa onda još većom, sve dok ne budeš mogao da staviš vrh levka u rupu. A onda, napuni cev eksplozivom po sopstvenom izboru. Ručno pravljeni napalm je dobar. Benzin, ili benzin pomešan sa smrznutim koncentratom soka od pomorandže, ili mačjim otpacima.

Dosta je zabavan i kalijum permanganat, pomešan sa šećerom u prahu. Štos je u tome da se pomešaju dva sastojka, od kojih će jedan goreti jako brzo, a drugi ga snabdevati dovoljnom količinom kiseonika. Ovo gori tako brzo, da eksplodira.

Barijum peroksid i cink u prahu.

Amonijum nitrat i aluminijum u prahu.

Anarhistička *nouvelle cuisine*.

Barijum nitrat u sosu od sumpora i garniran ćumumom. To ti je osnovni barut.

Bon appétit.

Ovim napuni monitor, i kada ga neko uključi u struju, dobiće dve-tri kile eksploziva pravo u lice.

Problem je u tome što se meni, nekako, dopadao moj šef.

Ako si muškarac, i hrišćanin, i živiš u Americi, tvoj otac ti je uzor za Boga. A ponekad pronađeš svog oca u svojoj karijeri.

Samo što Tajler nije voleo mog šefa.

Policija će me tražiti. Ja sam bio poslednja osoba koja je napustila zgradu prošlog petka uveče. Probudio sam se za stolom, sa površinom vlažnom od mog kondenzovanog daha, i Tajlerom na telefonskoj liniji, koji mi govori - Izađi napolje. Imamo automobil.

Imamo „kadilak”.

Benzin mi je još uvek na rukama.

Mehaničar iz borilačkog kluba je pitao, šta biste želeli da ste uradili pre nego što umrete?

Želeo bih da napustim svoj posao. Dao sam Tajleru odobrenje. Samo izvoli. Ubij mog šefa.

Od moje raznesene kancelarije, vozio sam se autobusom do šljunkovite okretnice na kraju autobuske linije. Ovo je mesto gde autobusi nestaju, na praznim parcelama i izoranim poljima. Vozač vadi svoj spakovani ručak i termos bocu, i gleda me u retrovizoru koji mu stoji nad glavom.

Pokušavam da se setim kuda bih mogao da odem, gde me panduri neće tražiti. Iz zadnjeg dela autobusa, mogu da vidim dvadesetak ljudi koji sede između mene i vozača. Izbrojao sam dvadeset potiljaka.

Dvadeset izbrijanih potiljaka.

Vozač se okreće na sedištu i doziva me - G. Durdene, ser, zaista se divim onome što radite.

Nikada ga ranije nisam video.

- Oprostićete mi zbog ovoga - kaže vozač. - Komitet kaže da je to vaša ideja.

Obrijane glave se okreću, jedna po jedna. Zatim, jedan po jedan, ustaju sa sedišta. Jedan drži krp u ruci, možeš da osetiš etar. Najbliži meni, drži lovački nož. Onaj sa nožem je mehaničar iz borilačkog kluba.

- Vi ste hrabar čovek - kaže vozač autobusa - kada ste samog sebe stavili kao domaći zadatak.

Mehaničar kaže vozaču autobusa - Umukni - i - stražar ne sme ni da zucne.

Već znaš da jedan od svemirskih majmuna ima gumenu vrpcu, spremljenu da je omota oko tvojih muda. Ispunili su prednji deo autobusa.

Mehaničar kaže - Znae kako idu ove stvari, g. Durdene. Sami ste tako rekli. Rekli ste, ako ikada neko bude pokušao da zatvori borilački klub, čak i vi sami, moramo da ga uhvatimo za muda.

Gonade.

Dragulje.

Testise.

Jaja.

Zamisli svoje najbolje parče, zamrznuto u kesi, u fabrici sapuna „Pejper Strit“.

- Znae da je uzaludno da se borite protiv nas - kaže mehaničar.

Vozač autobusa žvaće svoj sendvič i posmatra nas u retrovizoru iznad svoje glave.

Zavijaju policijske sirene, približavajući se. Traktor tandrče preko polja u daljini. Ptice. Prozor na zadnjoj strani autobusa je poluotvoren. Oblaci. Korov raste po ivici šljunkovite okretnice. Oko korova zuje pčele ili muve.

- Ovo je samo malo osiguranje - kaže mehaničar iz borilačkog kluba. - Ovog puta, nije prazna pretnja, g. Durdene. Ovog puta, moraćemo da ih odsečemo.

Vozač autobusa kaže - Panduri.

Sirene su stigle negde do prednjeg dela autobusa.

Pa kako bih uopšte mogao da im se suprotstavim?

Policijska kola zaustavljaju se tik uz autobus, crvena i plava treptava svetla probijaju kroz autobusku šoferšajbnu, i neko spolja viče - Ostanite unutra.

I ja sam spašen.

Ili nešto slično.

Mogu da ispričam pandurima o Tajleru. Ispričaću im sve o borilačkom klubu, i možda ću da odem u zatvor, a onda će projekat „Haos“ biti njihov problem, i ja neću morati da žmurim pred nožem.

Policijci se penju autobuskim stepenicama, i prvi policajac kaže - Jeste li ga već isekli?

Drugi policajac kaže - Brzo to uradi, izdat je nalog za njegovo hapšenje.

Onda skida kapu i kaže mi - Nemamo ništa lično protiv vas, g. Durdene. Drago mi je što sam vas napokon upoznao.

Kažem, pravite veliku grešku.

Mehaničar kaže - Rekli ste nam da ćete verovatno to reći.

Ja nisam Tajler Durden.

- Rekli ste nam da ćete i to reći.

Menjam pravila. Možete imati borilački klub, ali više nikada, nikoga nećemo kastrirati.

- Da, da, da - kaže mehaničar. Već mi se približio na pola puta, držeći nož ispred sebe. - Rekli ste da ćete definitivno to reći.

Okej, onda jesam Tajler Durden. Jesam. Ja sam Tajler Durden i ja diktiram pravila, i ja kažem, ostavi taj nož.

Mehaničar se okreće i pita nekog iza sebe - Koje je najbolje vreme koje smo postigli u seci-i-uteci?

Neko više - Četiri minute.

Mehaničar drekne - Da li neko meri ovo vreme?

Oba policajaca su se popela u prednji deo autobusa, i jedan gleda na svoj sat i kaže - Samo tren. Čekaj da sekundara dođe na dvanaest.

Policajac kaže - Devet.

- Osam.

- Sedam.

Bacam se na otvoreni prozor.

Stomak mi udara o metalni okvir, a iza mene, mehaničar više - G. Durdene! Zeznućete nam vreme!

Viseći do pola kroz prozor, grabim crnu gumu zadnjeg točka. Hvatam se za okvir felne, i vučem. Neko me hvata za noge i vuče. Urlam malom traktoru u daljini - Hej! - I - Hej! - Lica nadutog, vrelog i punog krvi, visim naopačke. Uspevam još malo da se izvučem. Ruke oko mojih članaka uvlače me unutra. Kravata me šamara po licu. Šnala na mom kaišu kači se za okno. Pčele i muve i korov su mi par santimetara ispred lica, i ja vičem - Hej!

Ruke čvrsto stežu zadnji deo mojih pantalona, povlače me unutra, svlačeći mi pantalone i kaiš preko dupeta.

Neko iznutra više - Jedan minut!

Cipele mi spadaju sa nogu.

Šnala mog kaiša klizi preko okvira.

Ruke čvrsto drže i spajaju mi noge. Metalni okvir prozora, vreo od sunca, peče me po stomaku. Moja bela košulja se nabira i pada mi

preko ramena i glave; rukama se i dalje grčevito držim za točak, i urlam - Hej!

Noge su mi ispravljene i spojene. Moje pantalone su skliznule niz noge, i nestale. Sunce toplo obasjava moje golo dupe.

U glavi mi ključa krv, i oči hoće od napora da mi iskoče iz duplji, i sve što mogu da vidim je bela košulja koja mi je i dalje omotana oko glave. Traktor klapara negde u daljini. Pčele zuje. Negde u daljini. Sve je milion kilometara daleko od mene. Negde, milion kilometara pored mene, neko više - Dva minuta!

I ruka klizne među moje noge i uhvati me.

- Nemoj da ga povrediš - kaže neko.

Ruke oko mojih članaka su milion kilometara daleko. Zamisli ih na kraju dugog, dugog puta. Vođena meditacija.

Nemoj da zamišljaš prozorski okvir kao tup, vreo nož, koji ti para utrobu.

Nemoj da zamišljaš grupu muškaraca koja se igra „povlačenja užeta” sa tvojim nogama.

Milionima kilometara daleko, svetlosnim godinama daleko, teška, topla ruka se omotava oko tvojih muda i povlači te natrag, i nešto te steže, sve jače i jače.

Gumena vrpca.

Ti si u Irskoj.

Ti si u borilačkom klubu.

Ti si na poslu.

Ti si bilo gde, samo ne ovde.

- Tri minuta!

Neko u daljini više - Znate već govor, g. Durdene. Ne zajebavajte se sa borilačkim klubom.

Topla ruka je sklopljena ispod tebe. Hladan vrh noža.

Ruka stegnuta oko tvojih grudi.

Terapeutski fizički kontakt.

Vreme za grljenje.

I etar pritisnut na tvoj nos i usta, snažno.

A zatim, ništavilo. Čak ni ništavilo. Zaborav.

RAZNESENA LJUSKA OD mog izgorelog stana je crna kao daleki svemir, i razorena u noći koja se sklopila iznad malih gradskih svetala. Sa prozorima kojih više nema i žutom policijskom trakom koja se uvrće i poigrava na ivici, petnaest spratova nad zemljom.

Budim se na betonskom podu. Nekada se ovde nalazio pod od javorovine. Pre eksplozije, po zidovima su se nalazila umetnička dela. Bio je tu i švedski nameštaj. Pre Tajlera.

Obučen sam. Stavljam ruku u džep, i opipavam.

Čitav sam.

Prestravljen, ali nedirnut.

Kreni ka ivici, petnaest spratova iznad parkirališta, i pogledaj svetlost grada i zvezde, i gotov si.

Sve je to tako iza nas.

Ovde gore, u kilometrima između zvezda i Zemlje, osećam se baš kao one svemirske životinje.

Psi.

Majmuni.

Ljudi.

Samo radiš svoj mali posao. Povuci polugu. Pritisni dugme. Ne razumeš zaista ništa od toga.

Svet je poludeo. Moj šef je mrtav. Moj dom je nestao. Moj posao je nestao. A ja sam odgovoran za sve to.

Ništa nije ostalo.

Na računima sam u minusu.

Korak preko ivice.

Policijska traka leprša između mene i zaborava.

Korak preko ivice.

Šta još ima tu?

Tu je Marla.

Skoči preko ivice.

Tu je Marla, i ona je usred svega toga, a da toga nije ni svesna.

A ona te voli.

Ona voli Tajlera.

Ona ne vidi razliku.

Neko mora da joj kaže. Izadi odatle. Izadi odatle. Izadi odatle.

Spasi se.

Spuštaš se liftom do predvorja, i vratar, koji te nikada nije voleo, sada ti se smeši, sa tri izbijena zuba, i kaže - Dobro večer, g. Durdene. Mogu li da vam pozovem taksi? Da li želite da telefonirate?

Zoveš Marlu u „Ridžent” hotel.

Recepcionar u „Ridžent” hotelu kaže - Odmah, g. Durdene.

Onda se javlja Marla.

Vratar ti prisluškuje preko ramena. Recepcionar iz „Ridžent” hotela verovatno prisluškuje. Ti kažeš, Marla, moramo da razgovaramo.

Marla kaže - Jedi govna.

Ona je možda u opasnosti, kažeš. Ona zaslužuje da zna šta se dešava. Ona mora da se vidi sa tobom. Morate da razgovarate.

- Gde?

Trebalo bi da ode na ono mesto gde smo se upoznali. Seti se. Vрати film unazad.

Bela kugla isceljujuće svetlosti. Dvorac sa sedam vrata.

- Shvatam - kaže ona. - Biću tamo za dvadeset minuta.

Budi tamo.

Spuštaš slušalicu, a vratar kaže - Mogu da vam pozovem taksi, g. Durdene. Za vas je besplatno, gde god da idete.

Momci iz borilačkog kluba prate te u stopu. Ne, kažeš, noć je tako lepa, mislim da ću se prošetati.

Subota je večer, večer za rak creva, u podrumu Prve metodističke, i kada ti stižeš, Marla je već tamo.

Marla Singer koja puši svoju cigaretu. Marla Singer koja koluta očima. Marla Singer sa jednom crnom modricom ispod oka.

Sedneš na ofucani tepih na suprotnoj strani kruga za meditaciju i pokušavaš da prizoveš svoju životinju moći, dok te Marla besno gleda svojim ukrašenim okom. Zatvaraš oči, i meditacija te vodi u dvorac sa sedam vrata, a još uvek osećaš Marlin besni pogled. Ljuljaš svoje unutarnje dete.

Marla te strelja pogledom.

Onda je vreme za zagrljaj.

Otvori oči.

Svi treba da izaberemo partnera.

Marla prelazi prostoriju u tri brza koraka i snažno me ošamari po licu.

Otvori se, u potpunosti.

- Ti si jebeno, pedersko govno - kaže Marla.

Oko nas, svi zastanu i zure.

A onda me obe Marline pesnice udaraju iz svih pravaca. - Ubio si nekoga - vrišti ona. - Pozvala sam policiju i oni će svakog trenutka da stignu.

Hvatam je za ruku i kažem, možda će policija da dođe, ali najverovatnije neće.

Marla se izvija i kaže da policija već hrli ovamo, da me uhvate i odvedu na električnu stolicu i ispeku mi oči, ili makar da mi daju smrtonosnu injekciju.

To će da pecne kao ubod pčele.

Prevelika doza sodijum fenobarbitala, a onda, veliki San. U fazonu „Doline pasa”.

Marla kaže kako me je danas videla da ubijam nekoga.

Ako misli na mog šefa, kažem, da, da, da, da, znam, policija zna, svi me već jure da mi uvale smrtonosnu injekciju, ali Tajler je bio taj koji je ubio mog šefa.

Tajler i ja sasvim slučajno imamo iste otiske prstiju, ali niko to ne razume.

- Možeš da jedeš govna - kaže Marla i okreće svoje izubijano, crno oko prema meni. - Samo zato što ti i tvoji mali sledbenici uživete da se bijete, ali takni me ponovo, i mrtav si.

- Videla sam te večeras kako ubijaš čoveka - kaže Marla.

Ne, to je bila bomba, kažem, i to se desilo još jutros. Tajler je izbušio kompjuterski monitor i napunio ga benzinom ili barutom.

Svi oni ljudi sa nefoliranim rakom creva stoje i blenu u nas.

- Ne - kaže Marla. - Pratila sam te do „Presman” hotela, i tamo si radio kao kelner na jednoj od onih zabava sa ubistvom.

Zabave sa ubistvom. Bogataši bi došli na veliku zabavu sa večerom, organizovanu u fazonu priča Agate Kristi. Negde između

boudin of gruvlax-a i srnećih leđa, svetla bi za trenutak nestala, i neko bi izigravao mrtvaca. To treba da bude zabavna, kao kobajagi smrt.

Do kraja obroka, gosti bi se ponapijali i jeli svoje *madeira consomme* i pokušavali da pronađu tragove, ko je od njih ubica psihopata.

Marla urla - Ubio si gradonačelnikovog specijalnog predstavnika za recikliranje!

Tajler je ubio gradonačelnikovog specijalnog predstavnika za šta već.

Marla kaže - A ti čak i nemaš rak!

Sve se tako brzo dešava.

Pucni prstima.

Svi gledaju.

Vičem, ni ti nemaš rak!

- On dolazi ovamo već dve godine - viče Marla - a on nema ništa!

Pokušavam da ti spasim život!

- Šta? Zašto moj život treba da se spase?

Zato što si me pratila. Zato što si me pratila večeras, zato što si videla Tajlera Durdena kako ubija nekoga, a Tajler će ubiti svakoga ko ugrozi projekat „Haos”.

Svi u prostoriji izgledaju trgnuti iz svojih malih tragedija. Njihovih malih problema sa rakom. Čak i oni koji su na lekovima protiv bolova, širom su otvorili oči, na oprezu.

Kažem okupljenim ljudima, žao mi je. Nisam mislio ništa loše. Trebalo bi da idemo. Da napolju razgovaramo o ovome.

Svi u glas - Ne! Ostanite! Šta još ima?

Nisam nikoga ubio, kažem. Ja nisam Tajler Durden. On je druga strana moje podvojene ličnosti. Pitam, da li je iko od vas gledao film *Sibila*?

Marla kaže - Pa onda, ko će da me ubije?

Tajler.

- Ti?

Tajler, kažem, ali ja mogu da se pobrinem za Tajlera. Ti samo moraš da se čuvaš pripadnika projekta „Haos”. Tajler im je možda izdao naredbu da te prate ili kidnapuju, ili tako nešto.

- Zašto bih u bilo šta od ovog verovala?

Sve se dešava tako brzo.

Kažem, zato što mislim da mi se sviđaš.

Marla kaže - A ne da me voliš?

Ovo je već dovoljno patetično, kažem. Ne davi.

Svi nas gledaju i smeše se.

Moram da idem. Moram da izađem odavde. Kažem, čuvaj se frajera sa obrijanim glavama ili tipova koji izgledaju prebijeno.

Modrice oko očiju. Izbijeni zubi. Takve stvari.

A Marla kaže - Onda, gde ideš?

Moram da se pobrinem za Tajlera Durdena.

NJEGOVO IME BILO je Patrik Maden, i on je bio gradonačelnikov specijalni predstavnik za recikliranje. Njegovo ime bilo je Patrik Maden, i on je bio neprijatelj projekta „Haos“.

Iskoračio sam u noć oko Prve metodističke, i sve mi se vratilo.

Vratile su mi se sve stvari koje Tajler zna.

Patrik Maden je sastavljao spisak barova u kojima se održavaju borilački klubovi.

Odjednom, znam kako se pokreće filmski projektor. Znam kako se objijaju brave, i kako je Tajler iznajmio kuću u Pejper Stritu, neposredno pre no što mi se prikazao na plaži.

Znam zašto se Tajler dogodio. Tajler je voleo Marlu. Od prve noći kada sam je upoznao, Tajler, ili neki deo mene, morao je da nađe načina da bude sa Marlom.

To sada i nije više bitno. Sada više ne. Ali, svi detalji mi se vraćaju u pamćenje, dok hodam kroz noć do najbližeg borilačkog kluba.

U podrumu „Armori“ bara održava se borilački klub subotom uveče. Verovatno se nalazi na spisku koji je sastavljao Patrik Maden, jadan, mrtvi Patrik Maden.

Noćas, ulazim u „Armori“ bar i gomila se razdvaja kao rajsferšlus, da me propusti dok ulazim. Za sve prisutne, ja sam Tajler Durden, Veliki i Moćni. Bog i otac.

Svuda oko mene, čujem - Dobro veče, ser.

- Dobrodošli u klub, ser.

- Hvala vam što ste nam se pridružili, ser.

Ja, i moje čudovišno lice koje tek što je počelo da se zaceljuje. Rupa u mom licu se smeši kroz moj obraz. Mršti se na moja prava usta.

Zato što sam ja Tajler Durden, i možeš da me poljubiš u dupe, prijavio sam tuču sa svakim od prisutnih frajera. Pedeset borbi. Jedna po jedna. Bez cipela. Bez košulja.

Tuče traju koliko god treba.

A ako Tajler voli Marlu.

Ja volim Marlu.

I, ono što se dešava, dešava se bez reči. Želim da zatrpam sve one francuske plaže koje nikad neću videti. Zamisli kako loviš velike kanadske jelene kroz maglovite šume kanjona oko ruševina „Rokfeler centra”.

U prvoj tuči, tip me stavlja u puni „nelson” i udarci mu poput čekića padaju na moje lice, moje obraze, nabijaju rupu u mom obrazu na betonski pod, sve dok mi zubi unutra ne krenu i zasade svoje izreckane korene u moj jezik.

Sada mogu da se setim Patrika Madena, mrtvog, na podu, i njegove porcelanske lutkice od žene, devojčice sa pundom. Njegova žena se kikotala i pokušala da ulije šampanjac u mrtva usta svog muža.

Žena je rekla da je lažna krv previše crvena. Gđa Patrika Madena stavila je dva prsta u krvavu baru pored svog muža, i onda stavila prste u usta.

Osećam ukus krvi od zuba usađenih u moj jezik.

Gđa Patrika Madena je osetila ukus krvi.

Sećam se da sam stajao sa strane, periferni lik kriminalističke drame, okružen mojim telohraniteljima, svemirskim majmunima. Marla u svojoj haljini sa dezenom tamnih ruža, gleda me sa druge strane dvorane.

Moja druga tuča; frajer mi nabija koleno među lopatice na leđima. Stegnuo mi je obe ruke pozadi, i tresnuo mi bradu o pod. Ključnjača mi je iskrivljena, i čujem je kako puca.

Sredio bih Elginov mermer kovačkim maljem i obrisao dupe *Monu Lizom*.

Gđa Patrika Madena podigla je svoja dva okrvavljena prsta; krv se razlila po pukotinama između njenih zuba, i krv je kapala niz njene prste, preko zgloba, preko dijamantske narukvice, do lakta, odakle je u kapima padala na pod.

Tuča broj tri; budim se, i vreme je za tuču broj tri. U borilačkom klubu više nema imena.

Ti nisi tvoje ime.

Ti nisi tvoja porodica.

Izgleda da broj tri zna šta meni treba, i drži mi glavu uklještenu, u mraku. Postoji jedan zahvat, „spavač”, koji ti ostavlja taman toliko

vazduha da se ne onesvestiš. Broj tri mi drži glavu priklještenu među svojim rukama, u naručju, kao što se drži beba, ili fudbalska lopta, i razvaljuje mi lice kovačkim maljem svoje stisnute pesnice.

Dok mi zubi nisu progrizli unutrašnjost obraza.

Dok se rupa u mom obrazu nije spojila sa uglom mojih usana, i napravila dronjav rascep, koji je počinjao ispod mog nosa, a završavao se ispod mog uha.

Broj tri udara, sve dok ne raskrvari sopstvenu šaku.

Dok ne počnem da plačem.

Kako će te sve što si ikada voleo odbaciti ili umreti.

Sve što si ikada stvorio biće bačeno.

Sve na šta si ponosan, završiće u smeću.

Ja sam Ozimandias, kralj nad kraljevima.

Još jedan udarac i zubi mi se sklapaju oko jezika. Polovina mog jezika pada na pod i biva šutnuta u mrak.

Ona porcelanska lutkica od gđe Patrika Madena klekla je na pod pored tela svog supruga, dok su se bogataši, ljudi koje su oni zvali svojim prijateljima, pijano šetkali okolo i smejali.

Žena je rekla - Patrik?

Bara krvi se širila, sve više i više, dok nije stigla do njene suknje.

Ona kaže - Sada je dosta, prestani da izigravaš mrtvacu.

Krv se penje uz porub njene suknje, slikajući kapilare, penjući se uz suknju, nit po nit.

Oko mene, muškarci iz projekta „Haos” vrište.

Onda je gđa Patrika Madena zavrištala.

A u podrumu „Armor” bara, Tajler Durden je skliznuo na pod, kao topla vreća otpadaka. Tajler Durden Veliki, koji je bio savršen u tom jednom trenutku, i koji je rekao da je trenutak sve što ikada možeš da očekuješ od savršenstva.

A borba se nastavlja i nastavlja, zato što želim da umrem. Zato što jedino u smrti dobijamo imena. Jedino u smrti više nismo deo projekta „Haos”.

TAJLER STOJI TU savršeno zgodan i nalik anđelu, onako potpuno plav. Moja želja za životom me zapanjila.

Ja, ja sam krvavi komad toaletnog papira, i sasušen ležim na golom madracu u mojoj sobi u fabrici sapuna „Pejper Strit”.

Iz moje sobe sve je nestalo.

Moje ogledalo sa fotografijom mog stopala kada sam deset minuta imao rak. Gore od raka. Ogledalo je nestalo. Vrata ormara su otvorena, i mojih šest belih košulja, crne pantalone, donji veš, čarape i cipele, sve je nestalo.

Tajler kaže - Diži se.

Ispod i iza i unutar svega što sam nekada uzimao zdravo za gotovo, raslo je nešto užasno.

Sve se raspadalo.

Svemirski majmuni su otišli. Sve je premešteno, salo od liposukcija, vojnički kreveti, novac, posebno novac. Ostala je samo bašta i iznajmljena kuća.

Tajler kaže - Poslednje što još moramo da obavimo je ono tvoje mučeništvo. Ta tvoja slavna smrt.

Kao da smrt nije tužna, poražavajuća stvar, nego ovo valjda treba da bude vesela, okrepljujuća smrt.

Oh, Tajlere, sve me boli. Samo me ubij ovde.

- Diži se.

Ubij me, već jednom. Ubij me. Ubij me. Ubij me. Ubij me.

- Mora da bude slavno - kaže Tajler. - Zamisli ovo: ti na vrhu najviše zgrade na svetu, a nju zauzeo projekat „Haos”. Dim kulja iz prozora. Stolovi padaju na okupljenu gomilu na ulici. Prava opera smrti, to je ono što ćeš da dobiješ.

Kažem, ne. Dovoljno si me iskoristio.

- Ako ne budeš sarađivao, krenućemo za Marlom.

Kažem, vodi me.

- A sada se diži iz tog jebenog kreveta - kaže Tajler - i vuci tu guzicu u jebena kola.

I, tako smo se Tajler i ja našli na vrhu „Parker-Moris” zgrade, sa pištoljem nabijenim u moja usta.

Stigli smo do naših poslednjih deset minuta.

Zgrada „Parker-Moris” za deset minuta više neće postojati. Znam to, zato što Tajler to zna.

Sa cevi pištolja nabijenom u moje grlo, Tajler govori - Mi nećemo zaista umreti.

Jezikom guram cev pištolja do obraza i kažem, Tajlere, ti misliš na vampire.

Stigli smo do naših poslednjih osam minuta.

Pištolj je ovde samo za slučaj da policijski helikopteri stignu ranije.

U božjim očima, ovo izgleda kao jedan čovek, sam, koji drži pištolj u svojim ustima, ali Tajler drži pištolj, a to je moj život.

Uzmeš 98-procentni koncentrat pušljive azotne kiseline i kiselini dodaš tri puta veću količinu sumporne kiseline.

Dobićeš nitroglicerín.

Sedam minuta.

Pomešaj nitroglicerín sa strugotinom i dobićeš fin plastični eksploziv. Puno svemirskih majmuna meša nitroglicerín sa pamukom i dodaje epsomit kao sulfat. I ovo može da obavi posao. Neki od majmuna, oni koriste parafin pomešan sa nitroglicerínom. Meni to sa parafinom nikad nije uspelo.

Četiri minuta.

Tajler i ja na ivici krova, pištolj u mojim ustima, a ja se pitam koliko je ovaj pištolj čist.

Tri minuta.

A onda je neko viknuo.

- Čekaj - i to je Marla, koja trči preko krova.

Marla mi prilazi, samo meni, pošto je Tajler nestao. Puf. Uostalom, Tajler je moja halucinacija, a ne njena. Kao čarobnim štapićem, Tajler je nestao. I sada sam samo jedna osoba, sa pištoljem u ustima.

- Pratili smo te - viče Marla. - Svi ljudi iz grupe za podršku. Ne moraš ovo da radiš. Spusti pištolj.

Iza Marle, sav rak creva, moždani paraziti, ljudi sa melanomom, tuberkulozni ljudi, hodaju, posrću, guraju svoja kolica ka meni.

Oni kažu - Čekaj.

Njihovi glasovi mi stižu kroz hladan vetar, i govore - Stani.

I - Možemo da ti pomognemo.

- Dozvoli nam da ti pomognemo.

Preko neba, dolazi *hvuš, hvuš, hvuš* policijskih helikoptera.

Urlam, idite. Odlazite odavde. Ova zgrada će da eksplodira.

Marla viče - Znamo.

Ovo je nešto kao totalno bogojavljanjski trenutak za mene.

Ja ne ubijam sebe, vičem. Ja ubijam Tajlera.

Ja sam Džoov Hard Disk.

Svega se sećam.

- To nije ljubav, ili tako nešto - poviče Marla - ali, mislim da se i ti meni sviđaš.

Jedan minut.

Marli se sviđa Tajler.

- Ne, ti mi se sviđaš - viče Marla. - Znam razliku.

I, ništa.

Ništa ne eksplodira.

Sa cevi pištolja nabijenom u moj preživeli obraz, kažem, Tajlere, pomešao si nitroglicerina sa parafinom, zar ne.

Sa parafinom nikad ne uspeva.

Moram to da uradim.

Policijski helikopteri.

I ja povlačim obarač.

UKUĆI MOGA oca ima mnogo soba.
Naravno, kada sam povukao obarač, umro sam.

Lažov.

I Tajler je umro.

Sa policijskim helikopterima koji su grmeli ka nama, i Marlom, i svim ljudima iz grupa za podršku, koji nisu mogli da spasu sebe, ali su svi oni pokušavali da spasu mene, morao sam da povučem obarač.

Ovo je bilo bolje nego stvaran život.

A onaj tvoj jedan savršeni trenutak ne traje večno.

Sve na nebu je belo na belom.

Prevarant.

Sve na nebu je tiho, cipele sa gumenim đonovima.

Na nebu mogu da spavam.

Ljudi mi pišu na nebo, i kažu mi da nisam zaboravljen. Da sam njihov heroj. Da će mi biti bolje.

Ovdašnji anđeli su u fazonu Starog zaveta, legije i poručnici, nebeski domaćin koji radi po smenama, danima, turnus. Noćna smena. Donose ti obroke na poslužavniku, sa lekovima u papirnim čašicama. „Dolina lutaka” komplet za igranje.

Sreo sam Boga koji je sedeo za svojim stolom od orahovine, sa diplomama koje su visile na zidu iza njega, i Bog me je pitao - Zašto?

Zašto sam uzrokovao toliko bola?

Zar nisam shvatio da je svako od nas sveta, jedinstvena pahulja, sa osobenom jedinstvenom osobenošću?

Zar ne shvatam da smo svi mi manifestacije ljubavi?

Gledam Boga za njegovim stolom, kako hvata beleške, ali Bog je sve pogrešno shvatio.

Mi nismo posebni.

Mi takođe nismo ni govna ili đubre.

Mi smo samo mi.

Mi smo samo mi, i šta se desi, desi se.

A Bog kaže - Ne, to nije tako.

Aha. Dobro. Kako god. Boga ne možeš ničemu da naučiš.

Bog me pita čega se sve sećam.

Svega se sećam.

Metak iz Tajlerovog pištolja razneo mi je drugi obraz, i napravio mi nepravilan osmeh od uha do uha. Aha, baš kao one ljutite bundeve koje vidamo na Noć veštica. Japanski demon. Zmaj Pohlepe.

Marla je i dalje na Zemlji, i piše mi. Jednog dana, kaže, vratiće me na Zemlju.

I, da na Nebu postoji telefon, nazvao bih Marlu sa Neba i u trenutku kada kaže - Halo - ne bih spustio slušalicu. Rekao bih - Zdravo. Šta ima novo? Ispričaj mi svaku sitnicu.

Ali, ja ne želim da se vratim. Još ne.

Samo zato.

Zato što mi, s vremena na vreme, neko unosi poslužavnik sa ručkom i mojim lekovima, i ima masnicu na oku, ili čelo naduveno od kopči, i kaže: - Nedostajete nam, g. Durdene.

Ili, neko sa slomljenim nosom prolazi pored mene, čisteći pod, i prošapuće: - Sve ide po planu.

Šapuće:

- Rasturićemo civilizaciju kako bismo od sveta mogli da napravimo nešto bolje.

Šapuće:

- Radujemo se vašem povratku.

KRAJ

www.crowarez.org www.bosnaunited.net

